

СТИВЪН КИНГ

Бягащият човек

роман

СТИВЪН КИНГ БЯГАЩИЯТ ЧОВЕК

Превод: Георги Генчев

chitanka.info

„Бягащият човек“ е роман на Стивън Кинг от 1982 г. През 1987 е направена и екранизация, с участието на Арнолд Шварценегер в главната роля.

Действието се развива в близкото бъдеще, когато в света властва анархия и глад, а огромна развлекателна компания примамва хората да участват в смъртоносни игри, предавани по телевизията. Бен Ричардс, главният герой на романа, участва в такава игра, за да спечели пари за лекарства за болната си дъщеря. Играта се казва „Бягащият човек“, където единствената цел на главния герой е да остане жив.

Източник: [Уикипедия, свободната енциклопедия](#)

Статията „Бягащият човек“ от [Уикипедия](#) се разпространява при условията на [Лиценза за свободна документация на ГНУ](#). (Можете да разгледате [историята](#) и [авторите](#) на статията.)

... междинно отчитане — минус 100...

Тя гледаше с присвити очи термометъра в бялата светлина, идваща от прозореца. Навън ръмеше, а в далечината другите блокове на Кооп сити се издигаха като сивите кули на някакъв затвор. Във вентилационната шахта под прозореца опърпаното пране се вееше върху въжетата за простиране. Плъхове и дебели улични котки шареха из боклука.

Погледна съпруга си. Той седеше до масата, втренчил безизразен поглед в екрана на Безплатната телевизия. От седмици го гледаше. А го мразеше, винаги го беше мразил. Разбира се, всеки апартамент от Масовото строителство имаше такъв екран — законът го изискваше. Но все още беше законно и да го изключваш. (За одобряването на проекта за Задължителната печалба за 2021 година с мнозинство от две трети не бяха достигнали шест гласа.) Те обикновено не гледаха предаванията. Но откакто Кати се разболя, той не отделяше очи от телевизионните състезания за големите пари и това я изпълваше с болезнен страх.

Крясъците на водещия, който съобщаваше последните новини от полувремето, не успяваха да заглушат непрекъснатия дрезгав от грипа плач на детето.

— Много е, нали? Колко? — попита Ричърдс.

— Не е толкова много.

— Не ме прави на глупак.

— Четиридесет градуса.

Той стовари юмруците си на масата. Една пластмасова чиния подскочи във въздуха и изтрополя на пода.

— Ще повикаме лекар. Опитай се да не се тревожиш толкова. Слушай... — тя продължи да говори бързо само и само да отклони вниманието му.

Той отново се бе обърнал към екрана. След паузата играта продължаваше. Тази не беше от големите, просто евтина дневна примамка, която се наричаше „Бъхтене за пари“. За участие допускаха само хора с хронични заболявания на черния дроб, сърцето или белите дробове, а понякога включваха и някой сакат за по-смешно. Участникът печелеше по десет долара за всяка минута, която можеше да издържи върху движеща се лента, като поддържа непрекъснат

разговор с водещия. На всеки две минути водещият задаваше допълнителен въпрос според категорията на участника. За правилен отговор той получаваше петдесет долара. (В момента се състезаваше един мъж от Хакънсек с шум на сърцето, който разбираше от американска история.) Ако състезателят — объркан, останал без дъх, със сърце, разтягащо се в безумни акробатични упражнения — не успееше да отговори, от печалбата му се изваждаха петдесет долара, а лентата се ускоряваше.

— Ще се оправим, Бен. Наистина. Аз... Аз ще...

— Какво ще направиш? — Ричърдс я изгледа свирепо. — Проститутка? Не! Вече не, Шийла! Трябва да я прегледа истински лекар, не пак някоя квартална акушерка с мръсни ръце и дъх на уиски. Тя има нужда от съвременна болница. Ще се погрижа за това.

Той прекоси стаята, а вграденият в олющената стена над мивката екран сякаш го хипнотизираше, очите му непрекъснато се извъръщаха към него. Свали евтиното си дънково яке от закачалката и нервно го навлече.

— Не! Не, аз няма... няма да го позволя. Ти не бива да...

— Защо не? В най-лошия случай ще получиш няколко стари банкноти като глава на семейство без баща. Така или иначе ти ще трябва да й помогнеш да оздравее.

Никога не бяха я мислили за хубава, а и много отслабна през годините, откакто мъжът ѝ беше без работа, но в този момент тя наистина изглеждаше красива. И властна.

— Няма да взема нито един цент. По-скоро ще продам задника си на кмета, когато почука на вратата, а после ще го изпратя с мръсните му пари в джоба. Трябва ли да загубя мъжа си заради тяхната милостиня?

Той се извърна към нея, сериозен и мрачен, доловил нещо, което го отделяше от останалите, нещо невидимо, което Телевизионната мрежа безжалостно бе изчислила и на което разчиташе. Той беше динозавър в своето време. Не голям, но все пак отживелица, спънка. Може би опасна. Големите облаци се сгъстяват около малките частици.

— А да легне в безименен бедняшки гроб? Това харесва ли ти?

Тези думи я разстроиха още повече. Лицето ѝ се сгърчи и тя се разплака.

— Бен, те искат точно това. Защото хора като нас, като теб...

— Може да не ме допуснат — Той отвори вратата. — Може би нямам това, което им трябва.

— Ако отидеш, те ще те убият. А аз ще съм тук и ще гледам. Тя ще лежи в другата стая, а аз ще гледам как те убиват. Това ли искаш? — през сълзите думите ѝ едва се разбираха.

— Искам да живее — опита се да затвори вратата, но тя пъкна тялото си в отвора.

— Целуни ме, преди да тръгнеш.

Той я целуна. В другия край на коридора мисис Дженър отвори вратата и се показа навън. До тях достигна наситената миризма на солено месо и зеле, възбуждаща апетита до полуда. Мисис Дженър преживяваше добре. Помагаше в местния магазин за залежали стоки, където търгуваха на кредит, и имаше почти свръхестествената способност да надушва клиентите с фалшиви карти.

— Ще вземеш парите, нали? — попита Ричърдс. — Няма да направиш някоя глупост...

— Ще ги взема — прошепна тя. — Знаеш, че ще ги взема.

Притисна я грубовато до себе си, после бързо се обърна и без да поглежда назад, се спусна по стръмното и зле осветено стълбище.

Тя остана на входа, разтърсена от глухи ридания, докато чу далечното хлопване на вратата три етажа по-ниско. Допря престилката до лицето си. Все още стискаше термометъра, с който бе измерила температурата на детето.

Мисис Дженър се приближи тихо и издърпа престилката.

— Миличка — прошепна тя, — мога да ти намирам пеницилин от черния пазар, докато дойдат парите... Наистина е евтин... и качествен...

— Разкарай се! — изкрещя ѝ Шийла.

Мисис Дженър се отдръпна и по навик повдигна горната си устна от почернелите корени в устата си.

— Просто исках да помогна — промърмори тя и заситни обратно към стаята си.

Зад тънката стена от талашит продължаваше да се чува приглушеният плач на Кати. Екранът на мисис Дженър се тресеше от писъци и викове. Състезателят в „Бъхтене за пари“ току-що беше пропуснал допълнителния въпрос и почти в същия момент бе получил

сърдечен удар. Сега го изнасяха върху гумена носилка, докато публиката аплодираше.

Като повдигаше и сваляше ритмично горната си устна, мисис Дженър написа името на Шийла Ричърдс в тефтера си.

— Ще видим — каза си тя, — ще я видим тази работа, госпожо „Благоуханна“.

Затвори със злоба тефтера и се настани пред екрана, за да наблюдава следващата игра.

... междинно отчитане — минус 099...

Когато Ричърдс тръгна по улицата, ръмежът беше преминал в силен дъжд. От другата ѝ страна големият термометър на една пушалня — „Пушете от тревата, за да е майтап в мъглата“ — показваше десет градуса и половина. („ИДЕАЛНАТА ТЕМПЕРАТУРА ЗА МАЛКО ДРОГА — УДОВОЛСТВИЕ НА «Н»-ТА СТЕПЕН“!) Това означаваше не повече от шестнадесет градуса в техния апартамент. А Кати беше с грип.

Отвратителен плъх подтичваше мързеливо по напукания и издут бетон на улицата. Отсреща старият и ръждясал скелет на един хамбър — модел 2013 година, стоеше на прогнилите си оси. Бяха му останали само шасито и мостовете, но ченгетата не го махаха. Ченгетата вече рядко рискуваха да слязат южно от Канала. Кооп сити представляваше лабиринт от паркинги, пусти магазини, градски центрове и павирани игрища, който се простираше във всички посоки и гъмжеше от плъхове. Мотоциклетните банди диктуваха закона тук, а всички тези бюлетини в новините за неустрашимата полиция на южните квартали бяха просто една купчина вонящи говна. Улиците бяха призрачни, пусти. Ако излезеш навън, трябва да хванеш пневмобуса или да си носиш флакон с отровен газ под налягане.

Той вървеше бързо, без да се оглежда, без да мисли. Въздухът беше гъсто наситен със сярата. Четири мотора изреваха покрай него и някой хвърли нацърбено парче асфалт. Ричърдс се наведе с лекота. Два пневмобуса го подминаха, а въздушната вълна след тях го блъсна, но той не им помаха. Седмичната помощ за безработни от двадесет

долара (стари пари) беше похарчена. Нямаше с какво да купи жетон. Явно скитащите банди усещаха мизерията му. Никой не го закачи.

Блокове, масово строителство, огради, останки от отдавна изоставени автомобили по празните паркинги. Дъждът размива мръсотииите, надраскани с мек тебешир по асфалта. Разбити витрини, плъхове, мокри торби с боклук, разпилени по тротоара и канавките. Разкривени надписи по стените: БЕЛИТЕ НЕ ПУСКАТ СЛЪНЦЕТО ДА ГРЕЕ. ЗА НАРОДА ИМА ДРОГА. НА МАЙКА ТИ Й СЕ ИСКА. ОБЕЛИ СИ БАНАНА. ТОМИ СЕ ДРУСА. ХИТЛЕР БЕШЕ ГОТИН. МЕРИ. СИД. ИЗБИЙТЕ ЕВРЕИТЕ. Старите натриеви лампи, поставени през седемдесетте от „Дженеръл Атомикс“ — разбити с камъни и парчета от пътната настилка. Никакъв техник няма да дойде тук, за да ги смени — те работят за нови долари. „Техниците са в града, миличък. В града е готино.“ Само свистенето на профучаващите пневмобуси и отекващите стъпки на Ричърдс нарушават тишината. Това приличащо на бойно поле място се оживява само нощем. През деня то е една неподвижна и мрачна тишина, раздвижвана единствено от плъховете, котките и тлъстите бели червеи, които пълзят из боклука. И никаква миризма освен гнилата смрад на тази прекрасна година — 2025-а. Кабелите на Безплатната телевизия са надеждно закопани под улиците и никой освен идиот или революционер не би поискал да ги унищожи. Безплатната телевизия е храна за мечтите, хлябът на живота. Наркотиците струват пари. „Скег“ е по дванадесет стари долара пакета, таблетка „Фриско пуш“ върви по двадесет, но Безплатната телевизия ще ти даде всичко за нищо. По-нататък, от другата страна на Канала, машината за илюзии работи двадесет и четири часа на ден, но за нея се заплаща с нови долари. Тях ги имат само хората, които работят. А на юг от Канала, в Кооп сити, живеят четири милиона други, почти всички без работа.

Ричърдс измина три мили и редките магазини за алкохол и пушалните, в началото със здрави решетки по прозорците, станаха по-многобройни. После следваха домовете за пълнолетни (!! 24 ПЕРВЕРЗИИ, ПРЕБРОЙТЕ ГИ САМИ — 24!!), зложните къщи, пазарите за кръв. На всеки ъгъл — негодници, седнали върху моторите си, а канавките — затрупани с купища фасове от марихуана. „Богатите момчета пушат готини парчета.“

Сега можеше да види небостъргачите, които се извисяваха стройни и чисти. Най-високият от тях беше сградата на Телевизионните игри — сто етажа, върхът — полускрит под шапка от облаци и смог. Той задържа погледа си върху нея и извървя още една миля. Сега се появиха по-скъпите киносалони и пушални, вече без решетки (но отвън стояха наемни ченгета, а от коланите им висяха електрически палки). На всеки ъгъл — градско ченге. Парк на фонтаните: вход 75 цента. Добре облечени майки наблюдават децата си, които играят по тревата зад оградата. Полицай от всяка страна на входа. За един кратък и вълнуващ миг зърваш фонтана.

Той пресече Канала.

Колкото повече се приближаваше към сградата на игрите, толкова по-висока ставаше тя, почти нереална с бездушните, издигащи се нагоре редици от прозорци и гладки бетонни повърхности. Наблюдаваха го ченгета, готови да го арестуват или да го ударят, ако си позволеше да се шляе. За мъж с хлътнали очи, евтина подстрижка и увиснали сиви панталони съществуваше само една причина да бъде в града. Причината бяха Игрите.

Тестовите за участие започваха точно в дванадесет на обед. Когато Ричърдс застана зад последния човек на опашката, той вече беше в сянката на небостъргача. Но сградата се намираще все още девет пресечки (повече от миля) напред. Опашката се простираше пред него като безкрайна змия. Скоро отзад се присъединиха други. Полицайте ги наблюдаваха с ръце върху палките или дръжките на пистолетите и се усмихваха презрително.

— Този не ти ли изглежда малоумен, Франк? На мен тъй ми се струва.

— Един от тях ме попита къде може да отиде до тоалетната. Представяш ли си?

— Тия кучи синове...

— Убиват собствените си майки за...

— Миришеше, като че не се е къпал от...

Навели глави под дъжда, те се влачеха безцелно. Малко по-късно опашката се раздвижи.

... междинно отчитане — минус 098...

Минаваше четири часът, когато Ричърдс застана пред главното гише и го насочиха към гише 9 („П“ и „Р“). Жената, застанала зад боботещия перфоратор, изглеждаше изморена, зла и далечна.

Погледът ѝ минаваше през него.

— Име — фамилия, собствено, бащино.

— Ричърдс, Бенджамин Стюърт.

Пръстите ѝ заиграха по клавишите. ТРАК-ТРАК-ТРАК — машината заработи.

— Възраст, височина, тегло.

— Двадесет и осем, метър и осемдесет и осем, седемдесет и пет килограма.

ТРАК-ТРАК-ТРАК.

— Регистриран коефициент на интелигентност по теста на Уекслър, ако го знаете, и възраст на тестване.

— Сто двадесет и шест, четиринадесет години.

ТРАК-ТРАК-ТРАК.

Звуците ехтяха в огромното фоайе като в гробница. Задаваха се въпроси и им се отговаряше. Извеждаха хора, които плачеха, други биваха изхвърляни навън. Дрезгави гласове се надигаха в протест. Крясъци. Въпроси. Винаги въпроси.

— Последното училище, което сте посещавали?

— Ръчни занаяти.

— Завършихте ли?

— Не.

— Колко години учихте и на колко напуснахте?

— Две. Шестнадесетгодишен.

— Причини за напускане?

— Ожених се.

ТРАК-ТРАК-ТРАК.

— Име и възраст на съпругата, ако имате.

— Шийла Кетрин Ричърдс, двадесет и шест.

— Имена и възраст на децата, ако имате.

— Кетрин Сара Ричърдс, осемнадесет месеца.

ТРАК-ТРАК-ТРАК.

— Последен въпрос. Не си правете труд да лъжете — ще го разберат по време на физическия тест. Някога употребявали ли сте

хероин или синтетичния амфетамин-халюциноген, наречен „Сан Франсиско Пуш“?

— Не.

ТРАК.

Една пластмасова карта изскочи от машината и тя му я подаде.

— Пази това, момко. Ако я загубиш, ще трябва да почнеш отначало следващата седмица. — Сега тя го гледаше, виждаше лицето му, ядосаните очи, издълженото му тяло. Не изглеждаше зле. Излъчваше някаква интелигентност. Добри данни.

Жената рязко му издърпа картата и отрязва горния ѝ десен ъгъл, като я пъкна отново в машината. Крайчето остана странно назъбено.

— Това за какво е?

— Няма значение. По-късно някой ще ти каже. Може би.

Тя му посочи един дълъг коридор, който водеше до редица асансьори. Десетки мъже, току-що дошли от гишетата, се бяха спрели, за да покажат картите си. След това продължаваха към асансьорите. Докато Ричърдс ги наблюдаваше, едно ченге спря някакъв треперещ наркоман с болнаво лице и му показа вратата. Наркоманът започна да плаче, но тръгна.

— Жестокият стар свят, момко — каза жената без съчувствие. — Минавай нататък.

Ричърдс тръгна. Зад него ритуалът започваше отначало.

... междинно отчитане — минус 097...

Една здрава и мазолеста ръка го хвана за рамото между двете гишета в началото на коридора.

— Картата, мой човек.

Ричърдс я показа. Полицаят се отпусна, но лицето му остана лукаво като на китаец. Като че ли беше разочарован.

— Обичаш да ги връщаш, нали? — попита Ричърдс. — Това наистина те зарежда.

— Искаш ли да се върнеш на улицата, боклук?

Ричърдс продължи покрай него, но ченгето не помръдна. Спря се насред пътя към асансьорите и погледна назад.

— Хей, ченге!

Полицаят го изгледа свирепо.

— Имаш ли семейство? Другата седмица може да си ти.

— Движи се! — изрева вбесен полицаят.

Ричърдс се усмихна и продължи нататък. Поне двадесет кандидати стояха на опашката пред асансьорите. Ричърдс подаде картата си на друг полицай. Той го погледна внимателно.

— Здрав ли ти е задникът, синко?

— Доста — отвърна с усмивка Ричърдс.

— Бая ще ти го смачкат — полицаят му върна картата. — Толкова умно ли ще говориш с няколко дупки в главата?

— Точно толкова, колкото и ти без този пистолет на бедрото и с панталони, смъкнати до глезените. — Ричърдс все още се усмихваше. — Искаш ли да опиташ?

За момент си помисли, че ченгето ще му се нахвърли.

— Те ще те оправят — рече полицаят. — Ще се влачиш на колене, преди да свършиш. — Той самоуверено се отправи към новопристигналите и им поиска картите.

Мъжът пред Ричърдс се обърна. Имаше изнервено, нещастно лице и къдрава коса, която се спускаше на кичур по средата на челото.

— Ей, нали не искаш да ги настроиш срещу себе си? Те имат начини да научат всичко.

— Сериозно? — попита без интерес Ричърдс.

Мъжът се обърна на другата страна. Вратите на асансьора се отвориха рязко. Чернокож полицай с огромен корем закриваше

редицата от бутони. Друг седеше в дъното на голямото помещение на малко столче в една кабинка с големината на телефонна будка и четеше порносписание с холограмни илюстрации. Между коленете си стискаше пушка с рязана цев. На удобно разстояние до него бяха наредени патрони.

— Минавайте в края! — викаше дебелият полицаи с явно отегчение. — Минавайте в края. Минавайте в края.

Те така се наблъскаха, че стана невъзможно да се диша. Плътна стена от уморени тела обграждаше Ричърдс от всички страни. Изкачиха се до втория етаж и вратите се отвориха. Ричърдс, който стърчеше една глава над всички останали, зърна огромна, приличаща на чакалня зала, с много столове и един властващ над всичко екран. В ъгъла имаше автомат за цигари.

— Излизайте. Излизайте. Вляво показвайте картите си.

Те излязоха, като държаха картите си близо до неподвижния обектив на някаква камера. Трима полицаи стояха близо до него. Неизвестно защо, при показването на десетина карти една сирена се задействаше, а ченгетата издърпваха собствениците им от опашката и ги изблъскваха някъде встрани. Ричърдс показва своята и беше пропуснат. Отиде до автомата за цигари, взе пакет „Блам“ и седна възможно най-далеч от екрана. Запали цигара и се закашля, когато издиша дима. Близо шест месеца не беше пушил.

... междинно отчитане — минус 096...

Повикаха всички, чиито имена започваха с буквата „А“ почти веднага. Около две дузини мъже минаха един по един през вратата в дъното зад екрана. Над нея имаше табела с надписи „ОТГУК“. Една стрелка под буквите сочеше вратата. Ниското ниво на грамотност на кандидатите за игрите беше всеизвестно. На всеки петнадесет минути извикваха следващата буква. Бен Ричърдс беше седнал около пет часа и прецени, че към девет и петнадесет ще стигнат до него. Съжали, че не е взел книга със себе си, но реши, че така е най-добре. На книгите се гледаше в най-добрия случай с подозрение, особено когато ги четеше някой отвъд канала. Порносписанията бяха по-безопасни. Неспокоен, той изгледа новините в шест часа (в Еквадор се биеха още

по-ожесточено, нови бунтове на канибали в Индия, „Детройтските тигри“ бяха победили „Пумите от Хардинг“ с резултат 6:2 в следобедния мач) и щом започна първото от вечерните състезания за големите пари, отиде до прозореца и се загледа навън. Сега, когато вече бе направил избора си, игрите отново го отегчаваха. Повечето от мъжете обаче наблюдаваха „Смешни пушки“ в някакъв кошмарен захлас. Следващата седмица можеше да участват те.

Навън сумракът бавно изцеждаше дневната светлина. Електрическите влакове профучаваха през силовите пръстени над прозореца на втория етаж, а мощните им фарове опипваха сивия въздух. По тротоарите отдолу тълпи мъже и жени (повечето, разбира се, бяха техници или чиновници в Телевизионната мрежа) започваха своя вечерен лов на удоволствия. Един търговец на наркотици с разрешително продаваше стоката си на отсрещния ъгъл. Мъж, хванал по една красавица в самурови кожи с всяка ръка, мина покрай него. Тримата се смееха на нещо.

Заля го внезапна и непоносима вълна от носталгия по Шийла и Кати и му се прииска да им се обади. Не вярваше да е разрешено. Все още можеше да си тръгне, разбира се — няколко души вече бяха прекосили с разсеяна усмивка залата, за да минат през вратата с надпис „КЪМ УЛИЦАТА“. Към апартамента и дъщеря му, изгаряща от треската в другата стая? Не. Не можеше. Не можеше.

Постоя още малко до прозореца, върна се обратно и седна.

Започваше новата игра „Изкопай гроба си“. Мъжът до Ричърдс нервно раздвижи ръката си.

— Вярно ли е, че изхвърлят повече от тридесет процента още на физическите?

— Не зная — каза Ричърдс.

— Господи, аз имам бронхит. Може би „Бъхтене за пари“...

Ричърдс не знаеше какво да му отговори. Дишането на човека напомняше звук на камион, изкачващ стръмен хълм в далечината. Той продължи с тихо отчаяние в гласа:

— Имам семейство.

Ричърдс погледна екрана, като се престори, че му е интересно. Дълго време мъжът не проговори. Когато в седем и половина отново смениха предаването, Ричърдс го чу да пита другия си съсед нещо за физическия тест.

Навън беше станало съвсем тъмно. Ричърдс се зачуди дали все още вали. Вечерта изглеждаше невероятно дълга.

... междинно отчитане — минус 095...

Беше малко след девет и половина, когато групата на Ричърдс (започващите с „Р“) мина през вратата под червената стрелка в залата за прегледи. Голяма част от първоначалната възбуда бе изчезнала и сега хората гледаха жадно екрана без следа от предишния страх или дремеха. Името на мъжа, който дишаше шумно, започваше с „Л“ и го бяха извикали преди около час. Ричърдс разсеяно се запита дали се е провалил.

Залата за прегледи беше дълга, облицована с плочки и осветена от неонов лампи. Приличаше на монтажна линия с отегчени лекари, застанали на различни места край конвейера.

„Дали някой от вас ще прегледа малкото ми момиче?“ — помисли си със злоба Ричърдс. Кандидатите показаха картите си пред обектива на друга камера, вградена в стената, и им наредиха да спрат пред една редица от закачалки. Приблужи се лекар в бяла лабораторна престилка, пъхнал папка под мишницата си.

— Съблечете се — каза той. — Закачете дрехите си. Запомнете номера над закачалката и го кажете на санитаря в края на залата. Не се тревожете за ценностите си. Тук никой няма нужда от тях.

Ценности. „Хубава шега“ — помисли си Ричърдс, докато разкопчаваше ризата си. В портфейла му имаше няколко снимки на Шийла и Кати, бележка за подметката, която беше сменил преди шест месеца при кварталния обуцар, ключодържател с един-единствен ключ — този от входната врата, детско чорапче, което не си спомняше да е слагал вътре, и пакет „Блам“, взет от автомата.

Носеше парцаливото бельо, без което Шийла упорито отказваше да го пуска навън. Но повечето мъже нямаха нищо под панталоните си. Скоро всички стояха голи и безлични, с членове, увиснали между краката им като забравени оръдия. Всеки държеше в ръка картата си. Някои пристъпваха от крак на крак, въпреки че подът не беше студен. Носеше се слаб мирис на алкохол, който предизвикваше неопределена носталгия.

— Движете се в колона — нареждаше лекарят с папката. — Винаги показвайте картите си. Спазвайте инструкциите.

Колоната се придвижи напред. Ричърдс видя, че до всеки доктор по пътя им стоеше полицаи. Наведе очи и зачака.

— Картата.

Подаде си картата. Първият лекар отбеляза номера.

— Отворете си устата.

Отвори я. Притиснаха надолу езика му. Следващият лекар огледа зениците му, като ги освети, а след това прегледа и ушите.

Друг сложи студения диск на стетоскопа на гърдите му.

— Кашляйте.

Ричърдс се изкашля. Лекарят го обърна и постави стетоскопа на гърба му.

— Поемете дълбоко въздух и го задръжте.

По-напред в колоната тъкмо издърпваха встрани един от кандидатите. Той се нуждаел от парите, те не можели да го допуснат, той щял да извика адвоката си... Стетоскопът се премести.

— Издишайте.

Ричърдс издиша.

— Минавайте нататък.

Ухилен лекар с превръзка на око измери кръвното му налягане. Следващият — плешив мъж, който имаше няколко големи кафяви лунички по темето — сви ръка и постави хладната си длан между торбичката на скротума и горната част на бедрото на Ричърдс.

— Кашляйте.

Ричърдс се изкашля.

— Минавайте нататък.

Измериха му температурата. Казаха му да плюе в някаква чаша... Половината. Половината от пътя през залата. Двама-трима вече бяха приключили и един санитар с бледо лице и заешки зъби им носеше дрехите в телени кошници. Други шест бяха отстранени, показаха им стълбите.

— Наведете се напред и разтворете бузите.

Ричърдс се подчини. Облечен в каучук пръст проникна в ректума, изследва го и се отдръпна навън.

— Минавайте нататък.

Той влезе в кабинка със завеси от трите страни, като старите кабинки за гласуване (те бяха премахнати преди единадесет години — замести ги компютърното гласоподаване) и уринира в синя стъкленица. Лекарят я взе и я постави на една метална лавица.

При следващия доктор трябваше да гледа в оптична таблица.

— Четете — каза той.

— Е-А, Л-Д, М, Ф-С, П, М, З-К, Л, А-Ц, Д-У, С, Г, А...

— Достатъчно. Минавайте нататък.

Влезе в друга „кабинка за гласуване“ и сложи слушалки на главата си. Казаха му да натисне бялото копче, когато чуе звук, и червеното, когато престане да го чува. Звукът беше много висок и слаб, сякаш си успял да чуеш една от онези високочестотни свирки, с които можеш да викаш кучето си. Ричърдс натиска копчетата, докато му казаха да спре.

Претеглиха го. Прегледаха му стъпалата. Сложи си оловна престилка и застана пред флуороскопа. Един лекар, който дъвчеше дъвка и си тананикаше фалшиво някаква мелодия, му направи няколко снимки и записа номера на картата му.

Когато влезе, групата на Ричърдс наброяваше около тридесет мъже. Дванадесет бяха стигнали до края на залата. Някои чакаха до асансьора вече облечени. Други дванадесет бяха отстранени. Един от тях се опита да нападне лекаря, който го провали, но беше повален от полицаи с електрическа палка, заредена докрай. Човекът падна като съсечен.

Ричърдс застана пред една ниска маса, където го питаха дали е страдал от около петдесет различни болести. Повечето от тях бяха белодробни. Докторът рязко вдигна поглед, когато Ричърдс каза, че има случай на грип в семейството.

— Съпругата?

— Не. Дъщеря ми.

— Възраст?

— Година и половина.

— Имунизиран ли сте? Не се опитвайте да лъжете! — изведнъж изкрещя лекарят, сякаш Ричърдс вече го лъжеше. — Ще проверим всички данни за здравословното ви състояние.

— През юли 2023-а. Реимунизация през септември 2023-а.

— Минавайте нататък.

Ричърдс изпита внезапно желание да се пресегне над масата и да строши врата на тази гнида. Вместо това продължи напред.

Последният лекар — този път жена, злобна на вид, с ниско подстригана коса и слухов апарат в едното ухо — го попита дали е хомосексуалист.

— Не.

— Арестуван ли сте по обвинение в углавно престъпление?

— Не.

— Имате ли някакви остри фобии? Това означава...

— Не.

— По-добре чуйте определението — каза тя малко снизходително — Това означава...

— Дали имам някакви необичайни и натрапчиви страхове, като например акрофобия или клаустрофобия. Не, нямам.

Тя стисна здраво зъби и за момент изглеждаше, че ще каже нещо остро.

— Употребявате ли и употребявал ли сте халюциногенни или пристрастяващи наркотици?

— Не.

— Имате ли роднини, арестувани по обвинения в престъпления срещу държавата или Телевизионната мрежа?

— Не.

— Подпишете тази клетвена декларация и този формуляр на комисията на игрите, мистър... ъ-ъ, Ричърдс.

Той драсна подписа си.

— Покажете картата си на санитаря и му кажете номера...

Той я остави наред изречението и направи знак с пръст на санитаря със заешките зъби.

— Номер двадесет и шест, Зайо.

Санитарят му донесе нещата. Ричърдс бавно се облече и отиде до асансьора. Анусът му беше раздразнен и пареше, чувстваше се като изнасилен. Усещаше влагата от лубриканта, който лекарят беше използвал.

Когато се събраха всички, вратата на асансьора се отвори. Този път зад бронираното прозорче нямаше никой. Полицаят беше мършав мъж с голяма бенка до носа, който повтаряше монотонно: „Минавайте в края. Моля, минавайте в края.“ Докато вратите се затваряха, Ричърдс

успя да види следващата група да влиза от другия край на залата. Докторът с папката се приближаваше към нея. После вратите се затвориха и го скриха от погледа.

Изкачиха се на третия етаж в една полутъмна и огромна обща спалня. Броят и дължината на редиците от походни легла сякаш нямаха край.

Докато излизаха от асансьора, две ченгета ги проверяваха и раздаваха на всеки номера на леглото му. Това на Ричърдс беше 940. На леглото имаше много ниска възглавница и едно кафяво одеяло. Ричърдс се изтегна върху него и остави обувките си да паднат на пода. Краката му стърчаха навън, но не можеше да направи нищо.

Кръстоса ръце под главата си и се загледа в тавана.

... междинно отчитане — минус 094...

Силен звънец го събуди точно в шест на следващата сутрин. За момент остана объркан, като в мъгла, зачуди се дали Шийла е купила будилник или какво. После се опомни и седна в леглото.

Поведоха ги в групи по петдесет човека в голяма обща баня, където показваха картите си пред камера, охранявана от полицаи. Ричърдс влезе в облицована в синьо кабина с огледало, мивка, душ и тоалетна. На лавицата над мивката имаше електрическа самобръсначка, сапун, запечатани в целофан четки за зъби и наполовина използвана паста. На една табелка, пъхната под ъгъла на огледалото, пишеше: „Уважавай тази собственост.“ Някой беше надраскал под нея „Уважавам само задника си!“.

Ричърдс се изкъпа, избърса се с най-горната кърпа от купчината върху казанчето на тоалетната, обръсна се и се среса. Заведоха ги в кафетерията на етаж, където отново показаха картите си. Ричърдс взе поднос и го плъзна по шубера от неръждаема стомана. Дадоха му кутия „Корнфлейкс“, мазна чиния с пържено месо, черпак бъркани яйца, препечена филия, твърда като надгробна плоча от мрамор, половин пинта мляко, чаша рядко кафе (без сметана), пакетче захар, пакетче сол, парче съмнително масло върху къс омазнена хартия.

Той погълна лакомо порцията си като всички останали. За него това беше първата истинска храна от Бог знае колко време насам, различна от парчетата мазна и дебела пица и таблетките, отпускани от правителството. И все пак тя бе някак странно лека, сякаш някакъв вампир — началник-кухня, бе изсмукал вкуса ѝ и оставил само това, което е наистина хранително.

Какво ли закусваха *те* тази сутрин? Таблетки, приготвени от преработени водорасли. Сухо мляко за детето. Силно отчаяние го погълна изведнъж. Господи, кога ще започнат да виждат пари? Днес? Утре? Следващата седмица? Или и това също е уловка, изпипан трик в името на зрителите?

Той остана на мястото си, забил поглед в празната чиния, докато не се чу звънецът в седем часа, когато всички станаха, за да ги поведат към асансьорите.

... междинно отчитане — минус 093...

На четвъртия етаж събраха групата от петдесет души, в която беше и Ричърдс, в голяма стая без мебели, опасана от пръстен хоризонтални процепи, като пощенски кутии. Отново показаха картите си и вратите на асансьора се затвориха зад тях. Влезе изпит мъж с оредяла коса и емблемата на Игрите (силует на човешка глава, изобразен на фона на прожектор) на престилката.

— Моля, съблечете се и извадете всички ценности от дрехите си — каза той, — след това пуснете дрехите в един от процепите за изгаряне. Ще ви бъдат раздадени комбинезони на игрите — той се усмихна великодушно. — Можете да ги задържите независимо от окончателното решение на комисията за вашето участие.

Чу се мърморене, но всички се подчиниха.

— Побързайте, моля ви — каза мъжът и плясна два пъти с ръце като прогимназиален учител, който обявява край на междучасието. — Предстои ни още много.

— Вие също ли ще участвате? — попита Ричърдс.

Изпитият мъж го погледна с недоумение. Някой отзад се изкикоти.

— Няма значение — каза Ричърдс и измъкна единия си крак от панталона. Извади от дрехите си своите ценности без стойност и набута ризата, панталоните и бельото в процепа. За миг някъде отдолу гладно проблясваха пламъци.

Вратата в другия край на залата се отвори. (Винаги имаше врата в другия край. Мъжете бяха като плъхове в огромен, насочен нагоре, лабиринт. „Американски лабиринт“ — помисли си Ричърдс.) Вкараха големи кошове на колела, означени S, M, L и XL. Ричърдс избра XL заради височината си и очакваше комбинезонът да виси на него като чувал, но той му пасна много добре. Мекият плат прилепваше по тялото, приличаше на коприна, но беше по-здрав. Имаше само един пластмасов цип отпред. Всички комбинезони бяха тъмносини, с емблемата на игрите на десния горен джоб. Когато цялата група ги облече, Ричърдс се почувства сякаш без лице.

— Оттук, моля — каза изпитият мъж и ги въведе в друга „чакалня“. Неизбежният екран на Безплатната телевизия святкаше и гърмеше. — Ще ви извикват в групи по десет души.

Седнаха. След малко Ричърдс се изправи и отиде до прозореца. Навън продължаваше да вали. Улиците бяха мокри, хлъзгави и черни. Зачуди се какво ли прави Шийла.

... междинно отчитане — минус 092...

В десет и петнадесет Ричърдс мина през вратата зад екрана. Над нея висеше друг надпис — „ОТТУК“, допълнен със стрелка. Сега в групата бяха десет. Вървяха един зад друг. Камера провери картите им. В новата зала имаше десет кабинки с по три стени, но този път по-солидни. Бяха облицовани с перфорирани коркови плоскости, които изолираха шума. От скрити говорители се носеше музика. Подът беше покрит с плюшен килим. Ричърдс чувстваше стъпалата си странно от допира с нещо, което не е цимент.

Меката светлина, идваща от тавана, не дразнеше очите.

Изпитият мъж му каза нещо. Ричърдс премигна насреща му:

— Шеста кабина — повтори той укорително.

— Добре.

Отиде в шеста кабина. Вътре имаше маса, а зад нея голям стенен часовник, закачен на нивото на очите. На масата лежеше подострен молив „Джи-Ей/Ай Би Ем“ и куп листа без редове.

„Евтино минават“ — помисли си Ричърдс.

До всичко това стоеше изправена една ослепителна жрица от компютърната ера — една висока и царствена блондинка в къси панталони в цветовете на дъгата, които ясно открояваха леко изпъкналия триъгълник между краката ѝ. Розовите щръкнали зърна на гърдите ѝ игриво повдигаха копринената блузка на дупки.

— Седнете, моля — каза тя. — Аз ще проведа следващия тест. Казвам се Ринда Уорд.

Тя протегна ръка. Ричърдс я стисна изненадан:

— Бенджамин Ричърдс.

— Може ли да ви наричам Бен?

Усмивката ѝ беше привлекателна, но си личеше, че не влага никакво чувство в нея. Усети, че надигащото се желание у него е точно това, което те очакваха да изпита при вида на тази добре сложена жена

с нейното добре гледано тяло. Това го вбеси. Сигурно се възбуждаше, като го показва пред бедните глупаци на път към месомелачката.

— Разбира се — отговори Ричърдс. — Хубави цици.

— Благодаря — отвърна невъзмутимо тя.

Сега той седеше зад масата и я наблюдаваше отдолу, докато тя го гледаше отгоре и така смущаваше още повече.

— Днешният тест е за твоите умствени способности, тъй както вчерашният беше за физическото ти състояние. Ще продължи дълго и ще обядваш към три следобед — при положение, че го преминеш. — Усмивката ѝ изчезваше за малко и отново проблясваше. — Първата част е словесна. Времето, с което разполагаш, е един час от момента, в който ти дам книжката с тестовете. Можеш да ми задаваш въпроси по време на изпита и ако са позволени, ще ти отговарям. Разбира се, стига да не са въпроси от самия тест. Дотук ясно ли ти е?

— Да.

Тя му подаде книжката. На корицата беше нарисувана голяма червена длан с разперени пръсти. Под нея с големи червени букви пишеше „СТОП“. А отдолу — „Не отваряйте на първа страница, докато изпитващият не ви каже да започвате.“

— Сериозна работа — отбеляза Ричърдс.

— Моля? — безупречно изваяните ѝ вежди се повдигнаха.

— Нищо.

— Когато отвориш книжката, ще намериш изпитна карта — продължи тя урока си. — Отбелязвай отговорите с ясни и плътни черти. Ако искаш да поправиш нещо, изтривай предишната отметка напълно. Ако не знаеш някой отговор, моля те, не налучквай. Разбираш ли ме?

— Да.

— Тогава обърни на първа страница и започвай. Когато кажа стоп, остави молива. Хайде, можеш да започваш.

Той не започваше. Спокойно и нагло оглеждаше тялото ѝ. След малко тя се изчерви.

— Часът ти изтича, Бен. По-добре...

— Защо всички мислят, че щом се занимават с хора от южните квартали, непременно имат работа с безнадеждни тъпаци, които мислят само за чукане?

Сега тя съвсем се обърка.

— Аз... Аз никога...

— Не, ти никога — той се усмихна и взе молива. — Господи, колко сте глупави.

Той се наведе над теста, докато тя все още се чудеше какво да отговори или да открие причината за реакцията му. Вероятно наистина не разбираше нищо.

Първата част се състоеше от изречения с една пропусната дума — той трябваше да подчертае верния отговор.

„1. Една ... пролет не прави.

а. мисъл

б. бира

в. птичка

г. кражба

д. нито едно от изброените.“

Той бързо попълваше изпитната карта, като рядко спираше, за да обмисли втори път отговора. Следваха тестове за трудни думи и антоними. Когато свърши, оставаха още петнадесет минути до изтичането на часа. Тя не взе листа — по правило той не можеше да ѝ го върне преди изтичането на определеното време. Ричърдс се облегна назад и се загледа безмълвно и многозначително в почти голото ѝ тяло. Тишината стана напрегната, плътна и потискаща. Личеше ѝ, че иска да се покрие с нещо и той го забеляза. Това му достави удоволствие.

Когато времето изтече, жената му подаде втора книжка. На първата страница имаше нарисован бензинов карбуратор. Под него пишеше:

„Това се слага в:

а. косачка

б. телевизионен екран

в. електрически хамак

г. автомобил

д. нито едно от изброените.“

Третият тест беше свързан с математиката. Не го биваше много с числата и започна леко да се поти, когато видя, че времето бързо напредва. Накрая му се струваше, че горещината в кабинката е непоносима. Не успя да довърши последния въпрос. Ринда Уорд се усмихна прекалено широко, докато измъкваше изпитната карта от ръцете му.

— С това не беше много бърз, Бен.

— Но всички отговори са верни — каза той и ѝ се усмихна. Наведе се напред и леко я плесна по задника.

— Вземи си един душ, малката. Добре се справи.

Лицето ѝ пламна.

— Мога да те дисквалифицирам.

— Глупости. Ще те уволнят, това е всичко.

— Махай се! Връщай се в редицата! — гласът ѝ бе станал дрезгав, а тя изглеждаше изведнъж готова да заплаче. Това, което Ричърдс изпита към нея в този момент, беше почти съжаление, но той го потисна.

— Пожелавам ти приятна вечер. Излез и вечеряй шест различни ястия с този, с който спиш тази седмица, и си мисли за детето ми, което умира от грип в един мръсен двустаен апартамент от Масовото строителство.

Той я остави втренчена в него с побеляло лице.

От групата бяха останали шест души. Те преминаха в следващата стая. Часът бе един и половина.

... междинно отчитане — минус 091...

Лекарят, който седеше срещу него зад масата в друга малка кабинка, носеше очила с малки и дебели лещи. Имаше неприятна доволна усмивка, напомняща на Ричърдс за един малоумен, когото познаваше като дете. Момчето обичаше да клечи под пейките на училищния стадион, докато уж гони кучето си, и да гледа под полите на момичетата. Ричърдс се усмихна.

— Нещо приятно? — попита лекарят, като му подхвърли първия лист с мастилено петно от теста на Роршах. Неприятната му усмивка се разшири още малко.

— Да. Напомняте ми един човек, когото познавах.

— Така ли? Кой?

— Няма значение.

— Много добре. Какво виждате тук?

Ричърдс погледна мастиленото петно. Маншетът на апарата за кръвно налягане стягаше дясната му ръка. Електроди бяха прилепени към главата му, а техните кабели и този от ръката му излизаха от някакъв уред, поставен до лекаря. Вълнообразни линии се движеха по екрана му.

— Две негърки. Целуват се.

Докторът подхвърли следващия лист.

— А тук?

— Спортна кола. Прилича на „Ягуар“.

— Обичате ли бензинови автомобили?

Ричърдс сви рамене:

— Имах цяла колекция от модели, когато бях ученик.

Лекарят си записа нещо и хвърли друг лист.

— Болна жена. Лежи на една страна. Сенките по лицето ѝ приличат на затворнически решетки.

— А това? Последното е...

Ричърдс избухна в смях.

— Прилича на куп говна.

Представи си доктора с бялата си престилка как лази под пейките, гледа под полите на момичетата и онанира и отново започна да се смее. Лекарят седеше и му се усмихваше с гадната си усмивка, а

това съвсем довършваше картината и я правеше още по-смешна. Най-накрая Ричърдс престана да се хили. Изхълца веднъж и млъкна.

— Не мисля, че ще ми кажете...

— Не — отвърна Ричърдс — Няма.

— Тогава продължаваме. Асоциации. — Не си направи труд да обясни термина.

Ричърдс предположи, че вече му се носи славата. Това беше добре. Щеше да му спести време.

— Готов ли сте?

— Да.

Докторът извади хронометър от вътрешния си джоб, включи химикалката си и започна, гледайки листа пред себе си:

— Доктор.

— Негър — отвърна Ричърдс.

— Пенис.

— Петел.

— Червено.

— Черно.

— Сребърен.

— Кинжал.

— Пушка.

— Убийство.

— Печеля.

— Пари.

— Секс.

— Тест.

— Стачка.

— Уволнение.

Списъкът продължаваше. Минаха през повече от петдесет думи, преди докторът да натисне копчето на хронометъра и да остави химикалката.

— Добре — каза той. Скръсти ръце и погледна сериозно Ричърдс. — Последен въпрос, Бен. Не мисля, че ще разбере, ако ме излъжеш, но така или иначе машината, към която си свързан, ще го отчете много точно. Имаш ли сериозни причини (в тяхното число не влиза самоубийството) да кандидатстваш за участие в игрите?

— Да.

— Какви?

— Дъщеря ми е болна. Има нужда от лекар. Лекарства. Болнични грижи.

Химикалката задраска по листа.

— Нещо друго?

Ричърдс щеше да отговори с „не“ (не беше тяхна работа), но реши да разкаже всичко. Може би защото докторът приличаше на онова забравено момче от неговото минало. Може би защото просто трябваше да се каже веднъж, да се каже докрай и да му се придаде форма, както се получава, когато човек се насили да трансформира неясните си емоционални преживявания в думи с определено значение.

— От дълго време съм без работа. Искам да работя отново, дори да е само ролята на прекарания в една игра с известен край. Искам да работя и да поддържам семейството си. Аз имам достойнство. А ти имаш ли достойнство, докторе?

— Да. Не би ми позволило да падна ниско — каза лекарят и изключи химикалката си. — Ако нямате какво да добавите, мистър Ричърдс... — той се изправи. Това, както и обръщението, показваше, че разговорът е приключил, независимо дали Ричърдс имаше какво да добави или не.

— Не.

— Вратата е отдясно в края на залата. Желая ви успех.

— Разбира се — отвърна Ричърдс.

... междинно отчитане — минус 090...

От групата, с която Ричърдс беше влязъл, сега оставаха четирима. Следващата чакалня бе доста по-малка, а общият брой на кандидатите — намален с около шестдесет процента. Последните от тези, чиито имена започваха с „Ю“ и „Я“, влязоха към четири часа и половина. Тридесет минути по-рано един санитар беше обиколил залата с тава безвкусни сандвичи. Ричърдс си взе два и седна, заслушан в някакъв мъж на име Ритъмънд, който демонстрираше пред него и още неколцина своя сякаш неизчерпаем запас от мръсни вицове и истории.

Когато се събра цялата група, кандидатите бяха вкарани в асансьора и качени на петия етаж. Жилищното пространство, определено за тях, се състоеше от голяма обща стая, обща тоалетна и неизбежната обща спалня, приличаща на производствен цех с редиците от походни легла. Съобщиха им, че в седем часа в кафетерията в дъното на коридора ще се сервира топла храна.

Няколко минути Ричърдс остана седнал, после стана и отиде до полицая, застанал до вратата, през която бяха влезли.

— Има ли телефон, мой човек? — не очакваше да им е позволено да се обаждат навън, но полицаят просто посочи с палец коридора. Ричърдс бутна вратата и погледна. Разбира се, имаше телефон. Автомат с монети. Погледна отново към полицая.

— Слушай, ако ми дадеш назаем петдесет цента за телефона...

— Разкарай се.

Ричърдс успя да се сдържи.

— Искам да се обадя на жена си. Детето ми е болно. Постави се на мое място, за Бога!

Ченгето се изсмя — кратък, режещ и грозен звук.

— Всички сте еднакви. Всеки ден все същата песен. Имате си готова история за всеки ден от годината.

— Копеле — каза Ричърдс и нещо в погледа и положението на тялото му накара ченгето да извърти очи към стената. — Ти не си ли женен? Никога ли не си бил притиснат така, че да трябва да искаш назаем, дори ако се чувстваш последната отрепка?

Ченгето рязко пъкна ръка в джоба си и извади шепа пластмасови монети. Даде две по двадесет и пет цента на Ричърдс, набута останалите обратно и го сграбчи за комбинезона.

— Ако ми пратиш някой друг само защото Чарли Грейди е мека Мария, ще ти пръсна мозъка. Разбра ли, боклук?

— Благодаря — каза спокойно Ричърдс. — За заема.

Чарли Грейди се засмя и го пусна. Ричърдс излезе в коридора, вдигна слушалката на телефона и пусна монетите. Те изтрополяха глухо и за момент нищо не се промени. „Господи, всичко напразно“ — помисли си той, но после се появи сигналът. Ричърдс бавно набра номера на общия телефон на петия етаж на техния блок, като се надяваше да не го вдигне онази кучка Дженър. Тя щеше да изкрещи

„грешка“ в момента, в който познаеше гласа му, и монетите щяха да отидат на вятъра.

Телефонът иззвъня шест пъти и един непознат глас каза:

— Ало?

— Искам да говоря с Шийла Ричърдс от апартамент 5В.

— Мисля, че излезе — отвърна гласът. После добави многозначително. — Тя обикаля из квартала, нали знаете... Имат болно дете, а мъжът ѝ за нищо не го бива.

— Само почукайте на вратата — примоли ѝ се той.

— Почакайте.

От другата страна пуснаха слушалката и тя издрънча, когато се удари в стената. Някъде далеч неясно, като в сън, той чу тропането по вратата и непознатия глас, който викаше:

— На телефона! Търсят ви по телефона, мисис Ричърдс.

Половин минута по-късно отново го чу в слушалката:

— Няма я. Чува се плачът на детето, но нея я няма. Нали ви казах, дебне навън — гласът се изкикоти.

Прииска му се да може да влезе в телефона и да изскочи от другата страна като зъл дух от черна бутилка, да хване непознатия глас за врата и да стиска, докато очите му изхвъркнат и се затъркалят по земята.

— Трябва да ѝ предадете нещо — каза Ричърдс. — Запишете го на стената, ако нямате къде.

— Нямам молив. Затварям. Довиждане.

— Чакайте! — изкрещя в паника Ричърдс.

— Аз... Един момент — каза неохотно гласът. — Качва се по стълбите.

Отмалял и плувнал в пот, Ричърдс се облегна на стената. Миг по-късно гласът на Шийла звучеше в ухото му — озадачен, подозрителен и малко изплашен.

— Ало?

— Шийла? — затвори очи и се отпусна. Само стената го държеше изправен.

— Бен? Бен, ти ли си? Добре ли си?

— Да, съвсем. Кати, тя...

— Все същото. Не я тресе толкова силно, но гърлото ѝ е много възпалено и диша хрипаво. Бен, мисля, че има вода в дробовете. Ами

ако е с пневмония?

— Ще се оправи. Ще се оправи.

— Аз... — Шийла дълго мълча. — Не искам да я оставям, Бен, но се налага. Успях да хвана двама тази сутрин. Съжалявам. Но й купих малко лекарства от аптеката. Силни лекарства. — Тя говореше разпалено.

— Това са боклуци — каза той. — Слушай, не го прави повече. Моля те. Мисля, че вече съм вътре. Няма да отрежат много хора, защото и състезанията са много. Трябва да имат достатъчно количество пушечно месо. И мисля, че дават пари в аванс. Мисис Ъпшоу...

— Изглежда в ужасно настроение.

— Няма значение. Стой с Кати, Шийла. И не излизай повече.

— Добре, няма повече.

Но той не й вярваше. „Стискаш ли ми палци, Шийла?“

— Обичам те, Бен.

— Аз също те...

— Трите минути изтекоха — намеси се телефонистката. — Ако искате да продължите, пуснете монета от двадесет и пет нови цента или три по двадесет и пет стари цента.

— Чакай малко — изкрещя Ричърдс, — освободи проклетата линия, кучко! Ти... — последва глухият сигнал на прекъсната връзка.

Ричърдс хвърли слушалката. Тя прелетя известно разстояние, докато сребристият ѝ кабел я спря, удари се в стената и отскочи, а после се залюля напред-назад като някаква странна змия, ухапала веднъж и умряла.

„Някой трябва да плати. Просто трябва.“ — повтаряше си наум Ричърдс, докато крачеше обратно.

... междинно отчитане — минус 089...

Останаха настанени на петия етаж до десет часа на другия ден и Ричърдс беше почти обезумял от яд, тревоги и безсилие, когато един млад мъж с вид на педераст, облечен с опъната по тялото му униформа на игрите, ги помоли да влязат в асансьора. Сигурно бяха около триста души — повече от шестдесет бяха безшумно и безболезнено отстранени през нощта. Един от тях бе хлапакът с неизчерпаемия запас от мръсни вицове.

Поведоха ги на групи по петдесет към малка аудитория на шестия етаж. Залата беше изискана, облечена в огромни количества червен плюш. В дървената странична облегалка на всяко кресло имаше вграден пепелник и Ричърдс измъкна смачкания си пакет „Блам“. Тръсна пепелта от цигарата на пода.

Отпред имаше малък подиум с катедра в средата. На нея беше поставена кана с вода.

Към десет и петнадесет мъжът, който приличаше на педераст, се приближи до катедрата и каза:

— Бих искал да се срещнете с Артър Бърнс, заместник-директор на игрите.

— Ура! — обади се кисело някой зад Ричърдс.

Едър мъж с обръснато теме, заобиколено от сива коса, се отправи към катедрата, като се спираше и клатеше глава, сякаш в отговор на буря от аплодисменти, които само той чуваше. Усмивваше им се с широка, потрепваща усмивка и това го караше да изглежда като един понапълнял и застарял Купидон в делови костюм.

— Поздравления! — каза той. — Вие успяхте!

Всички въздъгнаха дълбоко. Някой запали цигара.

— Ура! — обади се отново киселият глас.

— Накратко, ще ви бъдат раздадени вашите разпределения по програми и номерата на стаите на седмия етаж. Хората, които отговарят за вашето конкретно предаване, ще ви обяснят какво точно се изисква от вас по-нататък. Искам само да повтора поздравленията си и да ви кажа, че мисля за вас като за смели и силни хора, които отказват да живеят от подаяния, когато имат възможност да действат като мъже, а лично аз смятам и като истински герои на нашето време.

— Пълни глупости — отбеляза киселият глас.

— От името на цялата телевизионна мрежа ви желая успех и късмет — Артър Бърнс се изкиска и потри ръце. — Е, добре, знам, че нямате търпение да научите разпределението си, тъй че ще ви спестя по-нататъшните си приказки.

Една странична врата се отвори и влязоха дузина служители на игрите, облечени в червени туники. Започнаха да извикват по имена. Раздаваха бели пликове, които скоро засипаха пода като конфети. Мъжете четяха пластмасовите карти с разпределението си. Чуваха се сподавени стонове, радостни викове, подсвирквания. Артър Бърнс наблюдаваше всичко от своя подиум и се усмихваше снизходително.

— „Двубой с горещината“... Господи, мразя жегата!

— По дяволите, това шоу е от две части, веднага след филмите...

— „Бъхтене за пари“, за Бога, не знаех, че сърцето ми...

— Надявах се да участвам точно в това, но наистина не мислех, че...

— Хей, Джейк, гледал ли си го това — „Плувай с крокодилите“? Мислех, че...

— Нищо подобно не очаквах.

— По дяволите!

— „Бягай за оръжието“...

— БЕНДЖАМИН РИЧЪРДС! БЕНДЖАМИН РИЧЪРДС?

— Тук съм!

Предадоха му обикновен бял плик и той го отвори. Пръстите му трепереха и едва на втория път успя да извади малката пластмасова карта. Прочете я и се намръщи, не разбирайки. На нея нямаше нищо за разпределението му. Пишеше само „АСАНСЬОР ШЕСТ“. Прибра картата при другата в горния си джоб и излезе от аудиторията. Първите пет асансьора бяха заети — непрестанно превозваха участниците за следващата седмица до седмия етаж. Четирима мъже стояха до асансьор шест и в един от тях Ричърдс разпозна човека с киселия глас.

— Какво става? — попита Ричърдс. — Изхвърлят ли ни?

Мъжът с киселия глас беше симпатяга на около двадесет и пет години и изглеждаше доста добре. Едната му ръка беше вдървена, вероятно от детски паралич. През 2005-а болестта се бе появила отново, като върлуваше най-силно в Кооп сити.

— Де тоя късмет — каза той и се засмя глухо. — Май ще се състезаваме за големите пари. Там за теб правят повече — не минаваш

само с настаняване в болница със сърдечен удар, извадено око или една-две откъснати ръце. Там те убиват, сладур. Точно в подходящия момент.

Шести човек се присъедини към тях — симпатично момче, което непрекъснато примигваше, сякаш учудено от всичко, което вижда.

— Здравсти, малкият — каза мъжът с киселия глас.

В седем часа, когато на етажa бяха останали само те, вратата на шестия асансьор се отвори. Зад бронираното прозорче отново имаше ченге.

— Виждате ли? — каза мъжът с киселия глас. — Ние сме опасни индивиди. Обществени врагове. Трябва да ни очистят — той направи свирепа гангстерска гримаса и започна да стреля по защитеното от куршуми отделение с въображаемия си автомат.

Ченгето го наблюдаваше с безизразно лице.

... междинно отчитане — минус 088...

Чакалнята на осмия етаж беше много малка, много мека, много интимна и много уютна.

Когато пристигнаха на етажa, трима от тях веднага бяха отведени от трима полицаи по един покрит с плюшен килим коридор вляво. Ричърдс, мъжът с киселия глас и момчето, което примигваше често, бяха доведени тук.

Една секретарка, която смътно напомняше на Ричърдс някоя от старите телевизионни порнозвезди (Лиз Кели? Грейс Тейлър?), които бе гледал като малък, им се усмихна, когато влязоха. Тя седеше зад бюрото си, разположено в една ниша на стената, обградено от толкова много саксии с всякакви растения, че приличаше на стрелково гнездо в Еквадор.

— Мистър Дженски — каза тя с ослепителна усмивка, — влизайте направо.

Момчето влезе в кабинета, свързан с чакалнята. Ричърдс и мъжът с киселия глас — казваше се Джими Лафлин — заговориха тихо. Оказа се, че Лафлин живее само на три пресечки от Ричърдс — на Док стрийт. До миналата година бил на почасова работа в „Дженеръл Атомикс“ — чистел двигатели, но го уволнили заради участието му в

сediaща стачка против старите и разбити радиационни щитове на реакторите.

— Е, поне съм жив — каза той. — Според ония идиоти само това има значение. Стерилен съм, разбира се. *Това* вече няма значение. Един от малките рискове, на които се подлагаш срещу щедрото възнаграждение от седем нови долара на ден.

Като го изхвърлили от „Дженеръл Атомикс“, сакатата му ръка още повече затруднила намирането на работа. Преди две години жена му се разболяла сериозно от астма и сега била призована към леглото.

— Накрая реших да се пробвам, да чуя как звънтят големите мангизи — Лафлин се усмихна накриво. — Може пък да успее да изхвърля малко мръсници от някой висок прозорец, преди да ме пипнат момчетата на Маккоун.

— Мислиш, че наистина е...

— „Бягачият човек“? Мога да си заложа задника. Дай една от тия гадни цигари, приятел.

Ричърдс му даде. Вратата се отвори и момчето, което примигваше често, излезе, водено за ръката от една красавица, чието облекло като че ли се състоеше от две носни кърпички, крепящи се на магия върху тялото ѝ. Докато двойката ги подминаваше, момчето им се усмихна бързо и нервно.

— Мистър Лафлин? Моля, влезте.

Ричърдс остана сам, ако не се броеше секретарката, която отново бе изчезнала в укритието си. Стана и отиде до безплатния автомат за цигари в ъгъла. „Може би Лафлин е прав“ — помисли си той. Автоматът предлагаше и наркотици. Явно бяха достигнали върха. Взе пакет „Блам“ и запали.

Около двадесет минути по-късно Лафлин излезе. На ръката му се бе облегла жена с пепеляворуса коса.

— Приятелка от автородеото — каза той на Ричърдс и посочи блондинката. Тя смирено се поклони. — Поне не го увърта, копелето — продължи Лафлин. Изглеждаше огорчен. — Довиждане.

Той излезе. Секретарката надникна от укритието си.

— Мистър Ричърдс? Заповядайте.

... междинно отчитане — минус 087...

Кабинетът беше толкова голям, че можеше да играеш килбол в него. Едната стена представляваше огромен панорамен прозорец с изглед на запад към езерото Хардинг, къщите на средната класа, пристанищните докове и петролните цистерни. Водата и небето бяха светлосиви — все още валеше. Далеч навътре в езерото бавно пълзеше танкер.

Мъжът зад бюрото беше средно висок и черен. Толкова черен, че в първия момент Ричърдс изобщо не можа да го възприеме. Като че ли току-що беше слязъл от сцената на комедиен театър.

— Мистър Ричърдс — той стана и протегна ръка над бюрото. Това, че Ричърдс не я пое, изглежда, не го смути особено. Той просто я отдръпна и седна. Един стол-люлка висеше до бюрото. Ричърдс седна и изгаси цигарата си в пепелник, гравирен с емблемата на игрите.

— Аз съм Дан Килиън, мистър Ричърдс. Досега сигурно сте отгатнали защо ви доведоха тук. Нашите проучвания и резултатите от тестовете показват, че сте умен човек.

Ричърдс скръсти ръце и зачака.

— Вие сте определен да участвате в „Бягащият човек“, мистър Ричърдс. Това е най-голямото ни шоу, най-доходното, но и най-опасното. Формулярът, с който ще удостоверите окончателно съгласието си, е на бюрото. Не се съмнявам, че ще го подпишете, но първо искам да ви кажа защо сте избран и да разберете напълно с какво се захващате.

Ричърдс не каза нищо. Килиън сложи една папка върху съвсем чистата попивателна хартия на бюрото. Ричърдс видя името си на корицата. Килиън разтвори папката.

— Бенджамин Стюърт Ричърдс. Двадесет и осем годишен. Роден на осми август 1997 година в Хардинг. Посещавал училище в южните Квартали — Ръчни занаяти — от септември 2011-а до декември 2013-а. Наказван два пъти за незачитане на властите. Сигурно сте ритнали заместник-директора в крака, докато е бил с гръб към вас.

— Глупости — каза Ричърдс. — Ритнах го в задника.

Килиън кимна:

— Както кажете, мистър Ричърдс. На шестнадесет години се жените за Шийла Ричърдс, по баща Гордън. Старомоден доживотен брачен договор. Винаги бунтовник, а? Никакви профсъюзни

пристрастия поради отказа ви да подпишете клетвата за вярност към профсъюзите и договора за контрол върху надниците. Сигурно сте окачествили областния губернатор Джонсбъри като „безмозъчен кучи син“.

— Да — каза Ричърдс.

— Трудовото ви досие също не е безупречно. Уволняван сте... я да видим, общо шест пъти заради такива неща като неподчинение, обида на началници, унизяваща достойнството критика на властите.

Ричърдс сви рамене.

— Накратко, цялостното ви поведение се смята за противозаконно и противообществено. Непрекъснато сте се отклонявал от нормите, но сте бил достатъчно умен, за да стоите настрана от затвора или някакви по-сериозни противоречия с правителството, а и не сте проявили упорство в нищо конкретно. Психиатърът на екипа отбелязва, че в мастилените петна сте видели лесбийки, екскременти и замърсяващо въздуха превозно средство. Докладва и за необикновено високата степен на радостна възбуда...

— Напомни ми за едно момче, което познавах някога. Обичаше да се крие под пейките в училище и да онанира. Имам предвид момчето. Не знам какво обича да прави вашият доктор.

— Разбирам — Килиън се усмихна леко и зъбите му заблестяха на фона на черното му лице, после се върна отново на папката. — Имате отговори, които говорят за расизъм, наказуем по силата на Расовото споразумение от 2004 година. По време на асоциативния тест имате и отговори, определено свързани с насилие.

— Работата ми тук също е свързана с насилие.

— Това е вярно. И все пак ние — говоря от името не само на управата на Игрите, говоря от името на нацията — възприемаме тези отговори с крайно безпокойство.

— Страхувате се някой да не върже пръчка динамит към стартера на колата ви някоя нощ?

Килиън наслюнчи машинално пръста си и обърна на следващата страница.

— За наше щастие вие сте поели и семейни задължения. Имате дъщеря на име Кетрин, осемнадесетмесечна. Това грешка ли беше? — усмихна се студено.

— Планирана — отговори без злоба Ричърдс. — Тогава работех за „Дженеръл Атомикс“. Част от спермата ми някак си успя да оцелее. Божия милост може би. Като знам какъв е светът, понякога си мисля, че винаги сме били малко сбъркани.

— Във всеки случай сега сте тук — от лицето на Килиън не слизаше студената усмивка — и следващия вторник ще се появите в „Бягащият човек“. Гледал ли сте програмата?

— Да.

— Тогава знаете, че това е най-голямото шоу, което излъчваме. С много възможности за участие на зрителите, пряко и косвено. Аз съм директор на продукцията.

— Това наистина е чудесно — каза Ричърдс.

— Тази програма е един от най-сигурните начини, по които Телевизионната мрежа се отървава от размирници в зародиш — такива като вас. Излъчваме я от шест години. Досега нямаме оцелял. Ще бъде груб, но откровен — надяваме се да няма и в бъдеще.

— Значи ви е крива сметката — заяви Ричърдс.

Килиън изглеждаше по-скоро развеселен, отколкото уплашен.

— Не е така. Вие забравяте, че сте анахронизъм, мистър Ричърдс. Хората няма да чакат в баровете и хотелите или навън в студа пред големите магазини, за да ви кажат да бягате. Господи, не! Те искат да ви видят смазан, дори ще помогнат, ако могат. Колкото по-мръсно — толкова по-добре. Освен това срещу вас е и Маккоун. Евън Маккоун и Ловците.

— Звучи като нова рок-група.

— Маккоун никога не губи — каза Килиън.

Ричърдс изсумтя.

— Ще ви излъчват на живо във вторник вечерта. По-нататък предаванията ще се съставят от аудио и видеоленти и директни включвания, ако е възможно. Известно ви е, че прекъсваме редовните предавания по програма, ако участникът е извънредно близо до... как да го наречем... неговото собствено Ватерло. Правилата са елементарни. Вие или семейството ви ще печелите по сто долара за всеки час, прекаран на свобода. В самото начало ви даваме четири хиляди и осемстотин долара, като предполагахме, че ще успеете да ни заблудите в продължение на четиридесет и осем часа. Ако паднете порано, съответната част от парите естествено ще бъде взета обратно.

Получавате преднина от дванадесет часа. Ако оживеете един месец, печелите голямата награда от един милиард нови долара.

Ричърдс отметна глава назад, смеейки се.

— По същия начин се чувствам и аз — Килиън се усмихна иронично. — Имате ли някакви въпроси?

— Само един — каза Ричърдс, като се наведе напред. От лицето му изчезна всякаква следа от смях. — Как бихте се чувствали, ако вие сте преследваният, ако вие сте отвън?

Килиън се разсмя. Хвана се за корема и плътният му гърлен смях заля стаята.

— Ох... мистър Ричърдс... Моля ви, извинете м-ме — и той се задави в нов пристъп. Най-накрая, попивайки сълзите си с голяма бяла носна кърпа, Килиън сякаш дойде на себе си. — Ето, не само вие имате чувство за хумор, мистър Ричърдс. Вие... аз... — той потисна нов изблик на смях. — Моля да ме извините. Улучихте слабото ми място.

— Виждам.

— Други въпроси?

— Не.

— Много добре. Екипът ще се събере преди програмата. Ако се появят някакви въпроси в това ваше чудно съзнание, моля, изчакайте дотогава — той натисна едно копче на бюрото си.

— Спестете ми евтината курва — каза Ричърдс. — Женен съм.

Килиън повдигна вежди:

— Наистина ли така предпочитате? Предаността ви е възхитителна, мистър Ричърдс, но от петък до вторник има много време. А като вземем предвид факта, че вероятно няма да видите повече жена си...

— Женен съм.

— Много добре — той кимна на момичето до вратата и то изчезна. — Нещо, което можем да направим за вас, мистър Ричърдс? Ще имате самостоятелен апартамент на деветия етаж, ще бъдат изпълнявани и поръчките ви за храна, стига да са разумни.

— Една хубава бутилка бърбън. И телефон, за да се обадя на ж...

— А-а, не. Съжалявам, мистър Ричърдс. Бърбън — да, но след подписването на този формуляр — той го бутна към Ричърдс — вие

сте напълно изолиран до вторник. Защо не си помислите отново за момичето?

— Не — Ричърдс драсна името си на определеното място, — но по-добре направете бутилките две.

— Разбира се — Килиън стана и отново предложи ръката си.

Ричърдс отново я пренебрегна и излезе. Килиън гледаше след него с празен поглед. Не се усмихваше.

... междинно отчитане — минус 086...

Секретарката бързо се измъкна от скривалището си, докато Ричърдс минаваше покрай нея, и му подаде плик. На него пишеше:

„Мистър Ричърдс,

Подозирам, че едно от нещата, които няма да споменете по време на разговора ни, е фактът, че спешно се нуждаете от пари именно сега. Греша ли?

Обратно на слуховете, ръководството на игрите не отпуска аванси. Не трябва да гледате на себе си като на състезател, с блясъка и славата, които обещава тази дума. Вие не сте телевизионна звезда, а само работник, на когото се плаща извънредно добре, за да свърши определена опасна работа.

Но ръководството на игрите няма закон, който да ми забрани да ви отпусна лично заем. В плика ще намерите десет процента от парите, които трябва да получите в началото на състезанието — не в нови долари, длъжен съм да ви предупредя, а в талони на игрите със стойност на банкноти. Ако решите да ги изпратите на жена си, както предполагам, че ще направите, тя ще открие едно тяхно предимство пред новите долари — почтеният лекар ще ги приеме като законно платежно средство, докато шарлатанинът няма.

Искрено ваш, Дан Килиън“

Ричърдс отвори плика и извади дебел кочан с талони с емблемата на игрите върху кожената корица. Той съдържаше четиридесет и осем талона със стойност десет нови долара всеки. Ричърдс усети, че го залива абсурдна вълна от благодарност, но успя да се отърси от нея. Не се съмняваше, че Килиън ще приспадне четиристотин и осемдесет долара от парите му, а освен това четиристотин и осемдесет долара беше дяволски ниска цена като залог за голямото шоу, дългото удоволствие на клиента и извънредно доходната длъжност на Килиън.

— По дяволите — каза той.

Секретарката се обади учтиво:
— Казахте ли нещо, мистър Ричърдс?
— Не. Как да стигна до асансьорите?

... междинно отчитане — минус 085...

Апартаментът беше разкошен. Килим, толкова дебел, че можеше да се плува бруст в него, покриваше изцяло пода на трите стаи — дневна, спалня и баня. Екранът беше изключен и тишината му се стори божествена. Във вазите имаше цветя, а на стената до вратата — бутон с дискретен надпис „ОБСЛУЖВАНЕ“. И обслужването ще е до време, помисли си скептично Ричърдс. Двама полицаи бяха поставени пред вратата просто за да са сигурни, че няма да тръгне нанякъде.

Той натисна бутона и вратата се отвори.

— Да, мистър Ричърдс? — каза единият от полицаите.

Ричърдс си представи колко гаден беше вкусът на това „мистър“ в устата на ченгето.

— Бърбънът, който поръчахте, ще бъде...

— Не става въпрос за това — каза Ричърдс. Показа на ченгето кочана талони, който Килиън му беше дал. — Искам да занесете това някъде.

— Само напишете името и адреса, мистър Ричърдс, и аз ще се погрижа да бъде доставено.

Ричърдс намери квитанцията от обуцаря и написа на гърба адреса си и името на Шийла. Подаде на ченгето измачкания лист и кочана. Той тъкмо тръгваше, когато Ричърдс се сети за нещо друго.

— Хей! Един момент!

Полицаят се обърна и Ричърдс измъкна обратно кочана от ръката му. Откъсна по перфорираната линия една десета от първия талон — еквивалентна стойност — един нов долар.

— Познаваш ли едно ченге на име Чарли Грейди?

— Чарли? — ченгето го погледна внимателно. — Да, познавам Чарли. Дежурен е на петия етаж.

— Дай му това — Ричърдс му подаде откъснатата част от талона.
— Кажу ми, че петдесетте цента отгоре са лихвата.

Полицаят се обърна още веднъж, но Ричърдс пак го повика.

— Ще ми върнеш писмени потвърждения от жена ми и от Грейди, нали?

Лицето на полицаия открито изразяваше възмущението му:

— Ти какво, Тома Неверни ли си?

— Точно така — Ричърдс леко се усмихна. — Вие ме научихте на това, момчета. Южно от Канала вие ме научихте на всичко това.

— Ще бъде весело да ги гледам по петите ти — каза ченгето. — Ще взема по една бира във всяка ръка и ще се лепна за екрана.

— Просто ми донеси разписките. — Ричърдс тихо затвори вратата под носа му.

Бърбънът дойде двадесет минути по-късно и Ричърдс каза на смаяния прислужник, че иска да му изпратят два дебели романа.

— Романи?

— Книги. Сещаш ли се? Четене. Думи. Печатница — направи движение с ръцете си, сякаш прелистваше книга.

— Да, сър — каза прислужникът колебливо. — Поръчали ли сте вечеря?

„Господи, все по-гъсти стават лайната.“ Вече се давеше в тях. Ричърдс изведнъж си представи следната картинка: мъж пада в дупката на градинския кенеф и започва да се дави в розови лайна с мирис на „Шанел №5“. Давещият се казва: „Пак си има вкус на говна.“

— Пържола, грах, картофено пюре. — „Боже, какво ли има на масата пред Шийла — таблетка протеини и чаша синтетично кафе.“ — Мляко, ябълков пай със сметана. Запомни ли?

— Да, сър. Бихте ли желали...

— Не. Махай се. — Той нямаше апетит. Абсолютно никакъв апетит.

... междинно отчитане — минус 084...

С неприятно учудване Ричърдс си помисли, че прислужникът го е разбрал буквално за книгите. Сигурно единственият му критерий е бил метърът, когато ги е избирал. Всичко над инч и половина е о'кей. Донесе три книги, за които Ричърдс никога не бе чувал: два стари бестселъра — „Господ е англичанин“ и „Не като непознат“, и един огромен том, написан преди три години със заглавие „Удоволствието

да служиш“. Ричърдс отвори първо него. Бедно момче се справя добре в „Дженеръл Атомикс“. Издига се от чистач на двигатели до механик по трансмисиите. Посещава вечерни курсове („С какво? — зачуди се Ричърдс. — Пари от «Монопол»?“). Влюбва се в красиво момиче (явно носът ѝ все още не е бил разкапан от сифилис) на някаква квартална оргия. Назначават го като младши техник след блестящи резултати на тестовете. Следва тригодишен брачен договор...

Той захвърли книгата в другия край на стаята. „Господ е англичанин“ беше малко по-добре. Наля си бърбън с лед и се задълбочи в книгата. Беше минал триста страници и доста вързал кънките, когато на вратата се почука дискретно. Една от бутилките беше празна. Отиде до вратата, като държеше в ръка другата. Беше полицаят.

— Разписките ви, мистър Ричърдс — каза той и затвори вратата.

Шийла не беше написала нищо, но му изпращаше една от бебешките снимки на Кати. Той я погледна и усети как лесните сълзи на пианството загъделичкаха очите му. Мушна снимката в джоба си и погледна другата разписка. На гърба на фиш за глоба Чарли Грейди беше написал кратко:

„Благодаря, боклук. Стягай си задника. Чарли Грейди“

Ричърдс се изкикоти и остави листчето да падне на пода.

— Благодаря ти, Чарли — каза той на празната стая. — Имах нужда от това.

Отново погледна снимката на Кати — мъничко пеленаче на четири дена с румено лице, което се съдира от рев и размахва ръце в пелените, ушити лично от Шийла. Усети сълзите отново да се прокрадват и си наложи да мисли за бележката на добрия стар Чарли. Зачуди се дали може да изгълта и втората бутилка, преди да припадне, и реши да опита. Почти успя.

... междинно отчитане — минус 083...

Съботата прекара в тежък махмурлук. Късно следобед почти се бе оправил и поръча още две бутилки с вечерята. Справи се и с тях и се събуди с ранната бледа светлина на неделното утро. Привиждаха му се огромни гъсеници с жестоки убийствени очи, които пълзяха по

отсрещната стена на спалнята. Реши, че не е в негов интерес да съсипва реакциите си преди вторник и се отказа от алкохола.

Този път се оправяше от махмурлука по-бавно. Повръща много и продължаваше да му се повдига дори когато вече нямаше какво да изхвърля. Вечерта малко му попремина и поръча супа за вечеря. Без бърбън. Поиска дузина неорок плочи, пусна ги на уредбата в стаята и бързо се умори от тях.

Легна си рано. И спа лошо.

Прекара по-голямата част от понеделника на малкия остъклен балкон, на който се излизаше от спалнята. Сега се намираше много високо над брега, а денят премина в поредица от дъжд и слънце, което съвсем не беше приятно. Прочете две книги, отново си легна рано и спа малко по-добре. Сънуваше пак някаква гадост. Шийла беше умряла и той присъстваше на погребението. Някой бе пхнал в устата ѝ уродливо букетче от долари. Ричърдс се опита да изтича до нея и да го махне, ръце го сграбчиха отзад. Държаха го дузина полицаи. Един от тях бе Чарли Грейди. Усмиваше му се и казваше:

— Ето какво се случва със загубилите, боклук.

Опираха пистолетите си до главата му, когато се събуди.

„Вторник“, каза си той и се измъкна от леглото. Модерният часовник във форма на слънце на отсрещната стена показваше седем часа и девет минути. Прякото предаване на „Бягачият човек“ ще се излъчва навсякъде в Северна Америка след по-малко от единадесет часа. Усети как страхът го жегна в стомаха. След двадесет и три часа ловът щеше да започне. Взе си дълъг и горещ душ и облеche комбинезона си. За закуска поръча яйца с шунка и накара прислужника да му донесе пакет „Блам“. Прекара в четене останалата част от сутринта и ранния следобед.

Беше точно два часът, когато някой учтиво почука на вратата веднъж. Влязоха трима полицаи и Артър Бърнс, жалък и смешен във фланелката на игрите. Полицайте държаха палки.

— Време е за вашия последен инструктаж, мистър Ричърдс — каза Бърнс. — Бихте ли...

— Разбира се — прекъсна го Ричърдс.

Отбеляза страницата в книгата и я остави на масичката за кафе. Изведнъж го обзе страх, почти паника и беше доволен, че поне пръстите на ръцете му не трепереха.

... междинно отчитане — минус 082...

Десетиет етаж на сградата се различаваше много от долните. Ричърдс знаеше, че не се очаква да се качи по-нагоре. Изкачването, което започна в мръсното фоайе на приземния етаж, свършваше тук, на десетия. Оттук се излъчваха предаванията.

Коридорите бяха широки и бели, а стените им — голи. Тук-там преминаваха яркожълти колички, задвижвани от слънчевите двигатели на „Дженеръл Атомикс“, които превозваха техниците до студията и апаратните. Една от тях вече ги чакаше, когато асансьорът спря и тримата — Ричърдс, Бърнс и ченгетата — се качиха на нея. Докато пътуваха, хората извърщаха глави към Ричърдс, някои го сочеха с ръка. Една жена с жълти шорти и фланелка на игрите му намигна и му изпрати въздушна целувка. Ричърдс ѝ показа среден пръст. Сякаш изминаха километри през дузини междинни коридори. Ричърдс надникна в повече от десет студии — в едно от тях видя противната бягаща пътека от „Бъхтене за пари.“ Група туристи от града я пробваха и се кикотеха.

Най-после спряха пред врата с надпис „БЯГАЩИЯТ ЧОВЕК. ВЛИЗАНЕТО АБСОЛЮТНО ЗАБРАНЕНО.“ Бърнс махна на ченгето в бронираната кабинка до вратата и погледна Ричърдс.

— Пуснете картата си в процепа между кабинката на полица и вратата — каза той.

Ричърдс се подчини. Картата изчезна в процепа и една малка лампа светна в кабинката. Ченгето натисна някакво копче и вратата се плъзна встрани. Ричърдс се качи в количката и те се придвижиха в съседната стая.

— Къде е картата ми? — попита той.

— Вече не ви трябва.

Намираха се в апаратна. До пултовете нямаше никой освен един плешив техник, който седеше пред някакъв празен екран и броеше на глас в микрофона. Около запотените чаши на една маса в левия край на стаята седяха Дан Килиън и двама мъже, които Ричърдс не бе виждал. Единият му изглеждаше смътно познат, беше твърде изискан, за да е техник.

— Здравейте, мистър Ричърдс. Здравей, Артър. Искате ли нещо газирано, мистър Ричърдс?

Ричърдс беше жаден. Въпреки многобройните отвори на климатичната инсталация на десетия етаж бе доста горещо.

— Да. Рути-тут.

Килиън стана, отиде до хладилника и откъсна капачето на една пластмасова бутилка. Ричърдс седна и я пие, като кимна с глава.

— Мистър Ричърдс, джентълменът отдясно е Фред Виктър, директор на „Бягащият човек“. Другият, сигурен съм, че знаете, е Боби Томпсън.

Томпсън, разбира се. Водещ на „Бягащият човек“. Носеше стегната зелена туника в преливащи оттенъци, а сребристият цвят на буйната му коса беше толкова приятен, че будеше подозрения.

— Боядисвате ли я? — попита Ричърдс.

Томпсън повдигна безупречно очертаните си вежди.

— Моля?

— Няма значение.

— Трябва да проявите снизхождение към мистър Ричърдс — усмихна се Килиън. — Да бъдеш груб за него е съвсем нормално поведение.

— Напълно обяснимо — каза Томпсън. На Ричърдс всичко започна да му се струва нереално. — При тези обстоятелства.

— Елате насам, ако обичате, мистър Ричърдс — на свой ред каза Виктър.

Той го заведе до редица екрани в другия край на стаята. Техникът беше приключил с броенето и излязъл. Виктър натисна два бутона и от ляво на дясно започнаха да се появяват кадри от залата, в която се откриваше „Бягащият човек“.

— Тук не правим репетиции — каза Виктър. — Смятаме, че това отнема спонтанността. Боби просто импровизира, а той го може дяволски добре. Започваме в шест часа хардингско време. Боби стои в центъра, върху този син подиум. Открива, като накратко ви представя. Монитор ще покаже две снимки. Вие ще стоите вдясно зад кулисите, пазен от двама полицаи. Те ще излязат с вас, въоръжени с пушки. Палките биха свършили по-добра работа в случай, че решите да създавате неприятности, но с пушките е по-зрелищно.

— Естествено — каза Ричърдс.

— Публиката ще ви освирква силно. Правим го също заради зрелището. Точно като на килбол мач.

— Ще стрелят ли по мен с халосни патрони? — попита Ричърдс.
— Можете да закачите торбички с кръв по мен, които да се пръснат в подходящия момент. Това също ще е хубаво зрелище.

— Слушайте внимателно, моля ви — каза Виктър. — Когато ви извикат по име, излизате с полицаите. Боби ще ви... ъ-ъ, интервюира. Спокойно можете да се изразявате с всякакви цветисти думи. Зрелищно е. След това около шест и десет точно преди първите реклами ще ви дадат парите и свободен изход — без полицаи — вляво от централната сцена. Разбрахте ли?

— Да. А Лафлин?

Виктър се намръщи и запали цигара.

— Той излиза след вас в шест и петнадесет. Провеждаме две състезания едновременно, защото често единият от участниците не успява да... ъ-ъ, запази дълго преднина пред Ловците.

— А момчето е резервен вариант?

— Мистър Дженски? Да. Но това не ви засяга, мистър Ричърдс. Когато напуснете сцената, ще получите записващо устройство с форма и размери на неголяма кутия. Тежи два килограма и половина. Заедно с него ще ви бъдат дадени и шестдесет малки касетки, всяка от тях дълга десет сантиметра. Апаратурата се побира в джоб, без да го издува. Триумф на съвременната технология.

— Браво.

Виктър стисна устни.

— Както Дан вече ви е казал, Ричърдс, вие сте състезател само за масите. В действителност при нас сте на работа и трябва да разглеждате положението си именно в тази светлина. Касетите могат да се пуснат във всяка пощенска кутия и ще ни бъдат доставени с предимство, за да можем да ги подготвим за излъчване вечерта. Ако пропуснете да изпратите по две касети на ден, заплащането ви се прекратява.

— Но преследването ще продължи.

— Точно така. Затова правете записите и ни ги изпращайте. Те няма да издадат местоположението ви. Ловците работят независимо от нашите предавания.

Ричърдс се съмняваше в това, но замълча.

— След като получите оборудването, ще бъдете придружен до асансьора, който слиза на улицата. Смъква ви точно на Рампърт

стрийт. Веднъж стъпил там, вие сте в собствените си ръце — той направи пауза. — Въпроси?

— Не.

— В такъв случай мистър Килиън ще уточни още една парична подробност с вас.

Те се върнаха до мястото, където Дан Килиън разговаряше с Артър Бърнс. Ричърдс помоли за още една бутилка „Рути-тут“ и я получи.

— Мистър Ричърдс — зъбите на Килиън заблестяха срещу него. — Както знаете, вие напускате студиото невъоръжен. Но това не значи, че не можете да се въоръжите по честен или нечестен начин. Вие или семейството ви получавате допълнително по сто долара за всеки Ловец или представител на властта, когото успеете да ликвидирате, това...

— Знам, не ми го казвайте. Това е хубаво зрелище.

Килиън се усмихна доволно.

— Колко сте проникателен. Точно така. Все пак внимавайте да не убиете невинни наблюдатели, това не е хубаво.

Ричърдс не каза нищо.

— Друг аспект от програмата са...

— Доносниците и независимите фотографии. Знам.

— Те не са доносници. Те са добри северноамерикански граждани — трудно беше да се разбере дали обидата в гласа му е истинска или престорена. — Както и да е. Всеки, който ви забележи и докладва, получава награда осемстотин долара. За потвърдени сведения се плащат още сто долара, а за сведения, които доведат до убийството ви — хиляда. На независимите фотографии се дават по десет долара на един фут лента и...

— Почивка в живописната Ямайка с парите от кръвта ми — извика Ричърдс и разпери ръце. — Снимката ти в сто триизмерни седмичника. Идолът на милиони. Пишете за подробности...

— Достатъчно — каза тихо Килиън.

Боби Томпсън пилеше ноктите на ръцете си. Виктър беше излязъл и се чуваше как крещи на някого за ъглите на камерите.

Килиън натисна едно копче.

— Мис Джоунс? Готови сме за вас, скъпа.

Той стана и отново предложи ръката си.

— Сега гримът, мистър Ричърдс. После ще изпробваме осветлението. Ще останете зад кулисите и няма да се видим до появяването ви на сцената. И така...

— Беше ми страшно приятно — каза Ричърдс.

Не пое ръката му. Мис Джоунс го изведе. Часът беше два и половина.

... междинно отчитане — минус 081...

Ричърдс стоеше зад кулисите между две ченгета, заслушан в публиката, която неистово аплодираше Боби Томпсън. Беше нервен. Осмиваше се заради това, но не помагаше. Беше шест часът и една минута.

— Първият състезател тази вечер е умен и находчив мъж от южната част на нашия град, отвъд Канала — говореше Томпсън.

На монитора се появи много контрастна снимка на Ричърдс в сивата му и раздърпана работна риза, направена от скрита камера предишните дни. Това, което се виждаше на заден план, приличаше на чакалнята на петия етаж. „Снимката е ретуширана“, помисли си Ричърдс. Очите му изглеждаха по-дълбоки, челото по-ниско, а бузите — хлътнали. Четката на някой майстор бе придала на устата му изкривено и подигравателно изражение. И в резултат на всичко това на монитора Ричърдс изглеждаше ужасяващ — ангелът на смъртта в града, не особено умен, но надарен с първичните инстинкти на звяра. Зъл дух, страшилище за всеки, който живее в хубав апартамент в цивилизованата част на града.

— Името на човека е Бенджамин Ричърдс. Двадесет и осем годишен. Запомнете добре това лице. След половин час той ще дебне отвън. Потвърдените сведения за него ви носят сто долара. Сведения, които доведат до убийството му, ви носят хиляда.

Умът на Ричърдс блуждаеше, но изведнъж си дойде на мястото.

— ... а това е жената, която ще получи парите на Ричърдс ако и когато падне!

На монитора се появи снимка на Шийла, но четката отново беше работила, този път държана от по-твърда ръка. Резултатите бяха жестоки. Сладкото ѝ, макар и не особено красиво лице се бе

превърнало в лице на някаква невзрачна повлекана. Пълни и подпухнали устни, очи, блестящи от алчност, наченки на двойна брадичка, която изчезваше надолу към разголените ѝ гърди.

— Копеле! — изсъска Ричърдс през здраво стиснатите си зъби.

Хвърли се напред, но силните ръце на полицаите го задържаха.

— Кротко, мой човек, това е само снимка.

Миг по-късно излезе на сцената, наполовина воден, наполовина влачен от ченгетата. Публиката реагира веднага:

— У-у-у! Боклук! Само излез навън, мръсно! Убийте го! Убийте го, копелето! Ще го духаш! Излизай!

Боби Томпсън протегна ръце напред и добродушно извика:

— Тихо, моля ви. Нека чуем той какво има да ни каже.

Публиката утихна, но неохотно. Ричърдс стоеше с наведена глава като бик под прожекторите. Знаеше, че излъчва точно тази злоба и омраза, която те очакваха, но не можеше да направи нищо. Той втренчи в Томпсън тежкия си, налят с кръв, поглед.

— Някой ще изяде собствените си ташаци заради тази снимка на жена ми.

— По-високо, мистър Ричърдс — извика Томпсън с точно необходимото презрение в гласа, — никой няма да ви нарани... поне засега.

Публиката избухна в нови крясъци и неистови ругатни, Ричърдс рязко се обърна и я изгледа. Млъкнаха, сякаш ги беше ударил. Жените го гледаха втренчено, в очите им имаше и ужас, и възбуда. Мъжете се бяха озъбили със смъртна омраза в погледите.

— Копелета! — изкрещя той. — Щом толкова искате да видите как някой умира, защо не се избиеете помежду си?

Нови крясъци заглушиха последните му думи. Хора от публиката (вероятно платени) се опитваха да се качат на сцената. Полицаите ги удържаха назад. Ричърдс стоеше изправен срещу тях.

— Благодаря ви, мистър Ричърдс, за тези мъдри слова — този път презрението беше съвсем явно и тълпата го гълташе жадно, сега поуспокоена. — Бихте ли желали да кажете на зрителите в студиото колко дълго мислите, че ще издържите?

— Искам да кажа на всички в студиото и пред екраните, че това не беше жена ми. Това беше гадна фалшификация...

Тълпата го заглуши. Виковете на омраза почти достигнаха върха си. Томпсън ги изчака да се успокоят малко и повтори:

— Колко дълго очаквате да издържите, мистър Ричърдс?

— Очаквам да издържа тридесет дни — каза той уверено. — Не мисля, че имате човек, който може да ме хване.

И пак ревове и размахани юмруци. Някой хвърли домати. Боби Томпсън се обърна към публиката и извика:

— След тези евтини и самоуверени думи мистър Ричърдс ще бъде отведен от нашата сцена. Утре на обед започва ловът. Запомнете лицето му! Може да го видите до себе си в пневмобуса, в самолета, на щанда за вестници, на кварталната арена за килбол. Тази вечер е в Хардинг. Утре в Ню Йорк? Бейзи? Албукерк? Кълъмоъс? Промъкваш се край дома ви? Ще съобщите ли за него?

— Да-а-а!!! — ревеше тълпата.

Ричърдс рязко сви ръцете си и им показа среден пръст и с двете. Този път атаката на сцената съвсем не изглеждаше режисирана. Ричърдс беше бързо избутан към изхода вляво, преди да са успели да го разкъсат пред камерата — така щяха да съсипят цялата програма и доходите от нея.

... междинно отчитане — минус 080...

Килиън стоеше зад кулисите и се тресеше от удоволствие.

— Чудесен спектакъл, мистър Ричърдс. Чудесен! Господи, ако можех, щях да ви дам премия. И това с ръцете... превъзходно!

— Опитвам се да доставя удоволствие — каза Ричърдс.

Мониторите вече предаваха рекламите.

— Дай ми проклетата камера и си го заври отзад.

— Физиологически това е невъзможно — Килиън продължаваше да се усмихва, — но ето ви камерата. — Той я взе от техника, който я държеше. — Заредена и готова за работа. А това са касетките — той му даде малка, учудващо тежка продълговата кутия, увита в непромокаема материя.

Ричърдс пусна камерата в единия си джоб, а касетките в другия.

— Добре. Къде е асансьорът?

— Не бързайте. Имате още време... всъщност точно дванадесет минути. Вашата дванадесетчасова преднина започва да изтича официално в шест и половина.

Яростните викове отново бяха започнали. Ричърдс погледна през рамо и видя, че е излязъл Лафлин. Съчувстваше му от сърце.

— Харесвате ми, Ричърдс, и мисля, че ще се справите добре — каза Килиън. — Стилът ви е груб, а това ми доставя огромно удоволствие. Знаете ли, аз съм колекционер. Специализирам се в областта на пещерното изкуство и египетските артефакти. Вие сте по-сходен с пещерните рисунки, отколкото с египетските вази, но това е без значение. Бих искал да мога да ви запазя, да ви колекционирам, ако щете — точно както моите азиатски пещерни рисунки са събрани и съхранени.

— Вземи си графиката на мозъчните ми вълни, копелдак. Те са записани.

— Затова искам да ти дам един съвет, Бен — продължи Килиън, без да му обръща внимание. — Наистина нямаш шанс. Никой не може да има, когато го преследва цялата нация и при съвършеното оборудване и подготовка на ловците. Но ако се движиш ниско, ще издържиш по-дълго. Използвай краката си вместо оръжията, които евентуално ще имаш. И стой близо до твоите хора — той вдигна пръста си към Ричърдс, за да подсили думите си, — не тези добри

хорица от средната класа, те те мразят в червата. За тях ти символизиращ всички ужаси на това мрачно и неспокойно време. Там не всичко беше театър с предварително подготвена публика, Ричърдс. Мразят те в червата! Успя ли да го усетиш?

— Да — отвърна Ричърдс — Усетих го. Аз също ги мразя.

Килиън се усмихна:

— Ето защо ще те убият — той хвана ръката на Ричърдс и я стисна с изненадваща сила. — Оттук.

Зад тях Боби Томпсън дразнеше Лафлин и очароваше публиката. Стъпките им глухо кънтяха в един бял коридор, сякаш повтаряха: „Сам. Съвсем сам.“ Асансьорът беше в дъното.

— Тук се разделяме — каза Килиън. — Слизаш направо на улицата. За девет секунди.

Подаде ръката си за четвърти път и Ричърдс отново отказа да я стисне. Той се замисли за момент.

— Какво ще стане, ако тръгна нагоре? — Ричърдс кимна с глава към тавана и осемдесетте етажа над него. — Кого мога да убия горе? Кого мога да убия, ако се изкача до края?

Килиън се засмя и натисна копчето на асансьора. Вратите се отвориха рязко.

— Ето това ми харесва в теб, Ричърдс. Мислиш на едро.

Ричърдс влезе в асансьора. Вратите се плъзнаха една към друга.

— Движи се ниско — повтори Килиън и Ричърдс остана сам.

Стомахът се качи в гърлото му, когато асансьорът полетя надолу.

... междинно отчитане — минус 079...

Вратите се отвориха отново на улицата. Едно ченге стоеше на улицата откъм Никсън Мемориъл парк, но не го погледна, когато излезе. Само потупа замислено палката си, загледан в ситните дъждовни капки, които изпълваха въздуха. С ръмежа се бе спуснал и ранен здрач над града. Лампите светеха загадъчно в тъмнината, а минувачите по Рампърт стрийт бяха нереални силуети в сянката на сградата на Игрите. Ричърдс предположи, че изглежда по същия начин. Той вдишваше дълбоко влажния, наситен със сяра въздух. Беше приятен въпреки вкуса. Струваше му се, че е излязъл от затвора,

въпреки че просто го бяха преместили от една килия в друга. Въздухът беше добър. Въздухът беше прекрасен.

„Стой близо до твоите хора“ — бе казал Килиън. И беше прав, разбира се. Ричърдс нямаше нужда да му го казват. Знаеше и друго, че когато утре на обед примирието свърши, най-напечено ще е в Кооп сити. Но дотогава той ще е през девет планини в десета.

Извървя три пресечки и хвана такси. Надяваше се екранът в колата да е повреден, както в повечето таксита, но този работеше идеално и тъкмо предаваше надписите в края на „Бягащият човек“.

„По дяволите“.

— Накъде, приятел?

— Робърт стрийт — това беше на пет пресечки от адреса, който му трябваше. След като слезеше от колата, щеше да мине през задните дворове и да стигне до къщата на Моли.

Шофьорът натисна газта. Старият бензинов двигател гръмна в нестройна симфония от блъскащи бутала и оглушителен шум. Ричърдс се облегна назад в тапицираната с изкуствена кожа седалка, като се надяваше, че там сянката е по-плътна.

— Ей, току-що те видях на екрана — възкликна шофьорът, — ти си оня тип Причърд!

— Причърд, точно така — каза Ричърдс примирено.

Сградата на Игрите се смаяваше зад тях. И въпреки лошия късмет с таксито една сянка в съзнанието му също изчезваше.

— Господи, куражлия си, братче. Казвам ти, куражлия си! Ще те убият. Знаеш ли това? Направо ще те размажат. Ама давай, щом ти стиска.

— Точно така. И аз съм ги стиснал.

— И той ги бил стиснал! — повтори шофьорът. Беше въодушевен. — Ей, това ми хареса! Много готино! Имаш ли нещо против да кажа на жена си, че съм те возил? Луда е по Игрите. Трябва и да докладвам за теб, но няма да ми дадат стотачката, по дяволите. Шофьорите на таксита трябва да имат поне още един свидетел. Като си знам късмета, сигурно никой не те е видял да се качваш.

— Едва ли — каза Ричърдс. — Съжалявам, че не можеш да им помогнеш да ме убият. Да ти оставя ли бележка, че съм бил тук?

— Господи, можеш ли? Това ще е...

Току-що бяха преминали Канала.

— Спри тук — каза грубо Ричърдс.

Извади един нов долар от плика, който му беше дал Томпсън, и го пусна на предната седалка.

— Братче, не съм те обидил, нали? Не исках...

— Естествено.

— Можеш ли да ми дадеш оная бележка...

— Я се разкарай, нещастник!

Ричърдс излезе и тръгна към Драмънд стрийт. Кооп сити се издигаше като строително скеле в съгъстващия се мрак. Достигна го викът на шофьора:

— Дано те пипнат скоро, педераст такъв!

... междинно отчитане — минус 078...

Мина през един заден двор. През назъбената дупка в някаква стена, отделяща една гола асфалтова пустош от друга. През зловеща изоставена строителна площадка. Скри се в сянката на полусрутена сграда, когато профуча една мотоциклетна банда, а фаровете на машините бляскаха в тъмното като безумните очи на среднощни вампири. Прескочи една последна ограда (като си поряза ръката) и вече чукаше на задната врата на Моли Джърнигън, която всъщност беше главният вход.

Моли държеше заложна къща на Док стрийт и всеки, който имаше достатъчно пари за пръскане, можеше да си купи оттам истинска палка, рязана пушка, автомат, хероин, Пуш, кокаин, женски дрехи с мъжка кройка за педерасти, изкуствена жена от стирофлекс и дори истинска проститутка, ако няма пари за стирофлекс, адреса на поне едно от трите места, където в момента се играе на зарове, настоящия адрес на някой пътуващ клуб за перверзни и стоици други незаконни неща. А ако Моли няма това, което търсите, той ще го поръча за вас.

Включително фалшиви документи.

Когато отвори прозорчето на вратата и видя кой е отвън, Моли се усмихна учтиво и каза:

— Защо не си продължиш пътя, приятел? Не те познавам.

— Нови долари — отбеляза Ричърдс, но сякаш на себе си.

Последва пауза. Ричърдс изучаваше маншета на ризата си, като че ли не го беше виждал никога преди. После Моли освободи резетата и ключалките бързо, сякаш се страхуваше, че Ричърдс може да реши нещо друго. Влязоха в жилището на Моли зад магазина. Бяха застанали в един лабиринт от стари вестници, крадени музикални инструменти, фотоапарати и кутии с бакалски стоки от черния пазар. Моли трябваше да бъде нещо като Робин Худ — никой собственик на зложна къща южно от Канала не се задържаше дълго в бизнеса, ако станеше прекалено алчен. Той изстискваше докрай богатите копелета на север от Канала, а в квартала продаваше на съвсем леко завишени цени, понякога дори на по-ниски от реалните, ако някой го беше закъсал здравата. Така репутацията му в Кооп сити бе отлична, а протекциите му — стабилни. Ако ченге попиташе доносник от Южния град (а те бяха стотици) за Моли Джърнигън, информаторът щеше да му каже, че Моли е един малко изкуфял тип, който още си живее със старите разбирания, който взима по малко подкупи и продава по малко на черния пазар. Доста фукльовци със странни сексуални наклонности биха казали друго, но за поквара вече не арестуваха. Всеки знаеше, че пороците се отразяват зле на революционния дух. Фактът, че Моли се занимава и с не особено доходната търговия с подправени документи беше неизвестен на север от Канала. Ричърдс знаеше, че въпреки това изработването им за толкова търсен човек като него беше извънредно опасно.

— Какви документи — попита Моли, като въздъхна дълбоко и включи една стара настолна лампа, която обля работната част на бюрото му с ярка бяла светлина. Той беше стар човек, приближаваше седемдесет и пет, и осветена отблизо, косата му изглеждаше като поръсена със сребърен прах.

— Шофьорска книжка. Лична карта. Военна книжка. Пенсионна карта.

— Не е трудно, шестдесет долара. За всеки друг, но не и за теб, Бени.

— Ще го направиш ли?

— Ще го направя заради жена ти. Заради теб — никога. Не си слагам главата в торбата за всяко откачено копеле като Бени Ричърдс.

— Колко време, Моли?

Очите му пробляснаха подигравателно:

— Като ти знам положението, ще побързам. По един час за всяка.

— Господи, четири часа... Мога ли да отида...

— Не, не можеш. Луд ли си, Бени? Едно ченге отиде в апартамента ти миналата седмица. Носеше плик за жена ти. Дойде в закрыта кола с още шест души. Флапър Донигън и Гери Ханрън били застанали точно на ъгъла, когато ония пристигнали. Флапър ми разказа всичко. Знаеш, че момчето не е съвсем добре. Изкарало си акъла.

— Знам, че Флапър не е добре — каза нетърпеливо Ричърдс. — Аз изпратих парите. Тя дали...

— Кой знае? Кой вижда? — Моли сви рамене и завъртя очи, докато поставяше химикалки и празни бланки от документи в центъра на кръга светлина, хвърляна от лампата. — Поставили са четири кордона около сградата, Бени. Всеки, който отиде да изкаже съболезнованията си, ще свърши в някое мазе в разговор с десетина гумени палки. Това не се харесва дори на добрите приятели, въпреки че сега жена ти има много пари. Искаш ли някое специално име за тези неща?

— Името няма значение, стига да е английско. Моли, тя сигурно излиза на покупки. А и лекарят...

— Изпраща момчето на Бъджи О'Санчес, как му беше името...

— Уолт.

— Точно така. Вече не помня такива дреболии. Изкуфявам, Бени, а това ме побърква — Моли изведнъж вдигна поглед. — Помня, когато Мик Джагър беше голямо име. Ти дори не знаеш кой е той, нали?

— Знам кой е — отвърна Ричърдс, притеснен и уплашен.

Обърна се към прозореца. Беше по-лошо, отколкото очакваше. Кати и Шийла също бяха в капана. Поне докато...

— Те са добре, Бени — каза меко Моли, — просто стой настрана. За тях сега си отрова. Разбираш ли?

— Да — отвърна Ричърдс.

Изведнъж отчаянието го надви, мрачно и ужасно. „Носталгия“ — помисли си той, но не беше само това. Беше по-лошо. Всичко изглеждаше объркано и недействително. Цялото му съществуване като че ли се пукаше по шевовете. И лица, които се въртяха — Лафлин, Бърнс, Килигън, Дженски, Моли, Кати, Шийла...

Разтреперан, погледна навън в тъмнината. Моли бе започнал да работи, като си тананикаше някаква стара песен от своето позабравено

минало, нещо за очите на Бети Дейвис (коя, по дяволите, беше тази?).

— Бил е барабанист — каза изведнъж Ричърдс. — С онази английска група „Бийтълс“. Мик Маккартни.

— Ех, деца — каза Моли, приведен над работата си. — Това е всичко, което знаете.

... междинно отчитане — минус 077...

Тръгна си от Моли десет минути след полунощ, олекнал с хиляда и двеста долара. Търговецът му беше продал и малко на брой, но много полезни неща — сива перука, очила, подплънки за уста и пластмасови зъби, които леко изменяха линията на устните му.

— И накуцвай леко, докато ходиш — беше го посъветвал Моли. — Без да привлича вниманието. Съвсем леко. Помни, че имаш способността да объркваш хората и трябва да я използваш. Тази песен не я ли помниш?

Ричърдс не помнеше песента.

Според новите документи в портфейла му той беше Джон Грифън Спрингър, търговец на печатащи ленти от Хардинг, четиридесет и три годишен, вдовец. Нямаше квалификация на техник, но това не беше лошо, защото Ричърдс трудно можеше да мине за такъв.

Излезе отново на Робърт стрийт в дванадесет и половина — най-подходящия час да го пребият, обераг или убият, но съвсем неподходящ за незабелязано измъкване. Но все пак беше живял южно от Канала цял живот.

Движеше се на запад и след две мили пресече Канала, малко преди да се влее в езерото. Видя група пияници, сгушени около малък огън, и няколко плъха, но ченгета нямаше. Към един и петнадесет вече пресичаше „ничията земя“ — територията от северната страна на Канала, застроена със складове, евтини ресторанти и пристанищни кантори. В един и половина вече крачеше сред достатъчно хора, тръгнаха от един мръсен вертеп към следващия, и спокойно взе такси.

Сега шофьорът не го погледна втори път.

— Летището — каза Ричърдс.

— Готово, мой човек.

Пристигнаха на летището в два без десет. Ричърдс мина, накуцвайки, покрай няколко ченгета, но те не му обърнаха никакво внимание. Купи си билет до Ню Йорк — това беше най-близко до ума. Пътниците бяха около четиридесет, повечето от тях задрямали бизнесмени и студенти. Полицаят в кабинката спа през целия път. След малко и Ричърдс задряма.

Приземиха се в три часа и шест минути. Ричърдс слезе и напусна необезпокояван летището.

В три и петнадесет таксито се носеше по надлеза Линдси. Прекосиха Сентръл парк по диагонал и в три и двадесет Ричърдс потъна в най-големия град на лицето на земята.

... междинно отчитане — минус 076...

Реши да се скрие в „Брант“ — не особено хубав хотел в Ийст Сайд. Тази част на града постепенно навлизаше в нова ера на благоденствие. И все пак „Брант“ се намираще на по-малко от миля от съвсем западналия Манхатън. Докато се регистрираше, той пак си спомни думите на Килиън — „Стой близо до своите хора“.

След като слезе от таксито, отиде пеша до Таймс Скуеър, не искаше да се регистрира в хотел в ранните утринни часове. Петте часа и половина от три и тридесет до девет часа прекара в едно нощно порнокино. Беше умрял за сън, но и двата пъти, когато задряма, го събуди усещането за пръсти, които леко пълзят по вътрешната част на бедрото му.

— Колко време ще останете, сър? — попита администраторът, поглеждайки името на Джон Гр. Спрингър в книгата.

— Не знам — каза Ричърдс, като се опитваше да звучи непринудено. — Нали разбирате, всичко зависи от клиентите.

Той плати шестдесет долара за два дни и взе асансьора до двадесет и третия етаж. Стаята имаше мрачен изглед към реката — мръсната Ийст ривър.

Стаята беше чиста, но неподдържана. Една врата я отделяше от банята и тоалетната и оттам се чуваше постоянният дразнещ шум от повреденото казанче. Ричърдс не можа да го отстрани дори когато намести поплавъка.

Качиха му закуската — яйца на очи върху препечена филия, портокалов сок, кафе. Ричърдс посрещна приветливо момчето с подноса и му остави бакшиш. Когато свърши със закуската, той извади видеокамерата и я разгледа. Точно под визьора беше поставена малка метална табелка с надпис „ИНСТРУКЦИИ“. Ричърдс зачете:

1. Пъхнете касетката в отвора, докато чуete изщракване.
2. Фокусирайте чрез кръстчето на визьора.
3. Натиснете копчето за запис на звук и образ.
4. Когато чуete сигнал, касетката ще изскочи навън автоматично.

Записно време — 10 минути.

„Добре — помисли си Ричърдс. — Могат да ме погледат как спя.“ Той постави камерата на бюрото до Библията на Гидиън и с кръстчето на визьора фокусира леглото. Стената беше гола и най-обикновена. Не виждаше как някой може да разбере местоположението му по леглото или фона зад него. На тази височина уличният шум беше незначителен, но за всеки случай щеше да остави душа да тече.

Той за малко не натисна копчето, навреме се сети, че ще влезе в кадър както си беше с грима. Част от него можеше да свали, но сивата коса трябваше да остане. Сложи кальфката на възглавницата върху главата си и тогава натисна копчето. Отиде до леглото и седна с лице към обектива.

— Ку-ку — обърна се с приглушен от плата глас Ричърдс към огромната си слушателска и зрителска публика, която щеше да гледа този запис по-късно довечера с ужас и интерес. — Не можете да ме видите, но се смея в лицето ви, говняри.

Той легна, затвори очи и се опита да не мисли за нищо. Когато десет минути по-късно касетката изскочи обратно, Ричърдс спеше дълбоко.

... междинно отчитане — минус 075...

Събуди се малко след четири следобед — значи ловът беше започнал. Преди три часа, като се вземе предвид часовата разлика. Прималя му от тази мисъл.

Постави нова касета в камерата, взе Библията на Гидиън и в продължение на десет минути чете десетте божии заповеди с глава в кальфката на възглавницата.

В чекмеджето на бюрото имаше пликове, но бяха с името и адреса на хотела. Поколеба се и реши, че всъщност това е без значение. Налагаше се да повярва на Килиън, че администрацията на игрите няма да предаде местоположението му на Маккоун и неговите хрътки. Гълъби не му бяха дали и трябваше да използва пощенските служби.

Ричърдс пусна касетките в кутията за междуградска поща до асансьора, изпълнен с лоши предчувствия. Макар че пощенските служби не получаваха пари за издаването на участниците в игрите, всичко изглеждаше ужасно рисковано. Но в противен случай щяха да прекратят плащането, а Ричърдс не трябваше да го позволи.

Върна се в стаята си, спря душа (банята беше пълна с пара като тропическа джунгла) и легна на леглото, за да помисли.

Как да бяга? Кое беше най-доброто, което можеше да направи?

Опита се да се постави на мястото на предишните участници. Първият инстинкт, разбира се, е животински. Потъни в земята! Изкопай си дупка и се скрий в нея. Точно това бе направил. Хотел „Брант“. Ловците очакваха ли това? Да. Всъщност те нямаше да търсят бягащия човек. Щяха да търсят криещия се човек.

Можеха ли да го открият в неговата дупка?

Много му се искаше да си отговори с „не“, но не можеше. Беше се маскирал добре, но набързо. Малко хора са наблюдателни, но все се намира по някой такъв. Може би вече го бяха познали. Администраторът. Момчето, което му донесе закуската. Може би дори някой от мъжете в порнокиното на Четиридесет и втора улица.

Не много вероятно, но възможно.

А това, на което най-много разчиташе — фалшивата лична карта от Моли? Колко време щеше да върши работа? Добре, шофьорът на таксито можеше да каже, че е в Южния град. А ловците бяха страшно адски добри. Щяха да притиснат здраво всеки, който го познаваше — от Джек Крейгър до онази кучка Айлийн Дженър в дъното на коридора. Ще стане напечено. Колко ли време ще мине, преди някой нещастник като Флапър Донигън да се изпусне, че Моли подправя документи при нужда. А ако намерят Моли — край. Търговецът щеше да мълчи само докато отнесе два-три удара — беше достатъчно хитър, за да си изпроси няколко белега, които да показва из квартала. Само тогава къщата му нямаше да пламне случайно някоя нощ. А после?

Една проста проверка по трите летища на Хардинг щеше да разкрие среднощната разходка на Джон Гр. Спрингър до големия град.

Ако хванат Моли.

„Да предположим, че го хванат. Трябва да предположа, че ще го хванат“.

Значи да бяга. Накъде?

Не знаеше. Беше прекарал целия си живот в Хардинг. В Средния запад. Не познаваше източното крайбрежие. Нямахше къде да отиде и да се чувства в свои води. Тогава накъде? Накъде? Мрачни картини се появиха в измъченото му съзнание. Лесно намират Моли. Измъкват името Спрингър, след като са му изтръгнали два нокътя и налели в пъпа му лесно запалима течност със заплахата да драснат клечка кибрит. С едно бързо обаждане откриват номера на полета до Ню Йорк (приятни, небиещи на очи мъже в габардинени палта с еднаква кройка) и пристигат тук в 2.30 източнопоясно време. Други мъже вече са научили адреса на „Брант“ след щателна проверка по телекса на всички отседнали в нюйоркските хотели, чиито данни се вкарват в компютър всеки ден. Сега са отвън, обкръжили сградата. Шофьори на автобуси, прислужници, администратори, бармани — всички са заместени с Ловци. Шестима вече се изкачват по противопожарния изход. Други петдесет вече са блокирали и трите асансьора. Все повече и повече паркират всъдеходите си около сградата. Сега са в коридора, след миг вратата ще е разбита и те ще нахълтат. Над мускулестите им рамене — камера, поставена върху подвижен статив, работеща на пълни обороти, за да заснеме всичко за поколенията, докато те го превръщат в хамбургер.

Плувнал в пот, Ричърдс се изправи. Нямахше дори оръжие. Все още.

„Бягай! Бързо!“

Бостън като начало. Ще свърши работа.

... междинно отчитане — минус 074...

Напусна стаята си в пет следобед и слезе във фойето. Администраторът се усмихваше, вероятно в очакване на вечерната си почивка.

— Добър ден, мистър... ъ-ъ...

— Спрингър — Ричърдс се усмихна в отговор. — Изглежда, имам късмет, приятелю. Трима клиенти, които изглеждат... отзивчиви. Ще остана в прекрасната ви стая още два дни. Може ли да платя предварително?

— Разбира се, сър.

Парите преминаха от едната ръка в другата. Все още усмихнат, Ричърдс се върна в стаята си. Коридорът беше празен. Закачи табелката „НЕ БЕЗПОКОИТЕ“ на дръжката на вратата и бързо изтича до противопожарното стълбище. Имаше късмет и не срещна никого. Слезе до приземния етаж и се измъкна незабелязано от страничния изход. Дъждът беше спрял, но навъсените облаци все още висяха над Манхатън. Въздухът миришеше като разтекла се батерия. Ричърдс се отказа от куцането и тръгна бързо. Измина пеша разстоянието до терминала на електробусите Порт Оторити. Все още можеше да си купиш билет за кола на „Грейхаунд“, без да казваш името си.

— Бостън — обърна се Ричърдс към брадатия продавач зад гишето.

— Двадесет и три парчета, приятел. Тръгва точно в шест и петнадесет.

Подаде парите. Оставаха му близо три хиляди долара. Трябваше да убие един час, а чакалнята беше претъпкана с хора — много от тях доброволци със сини барети и млади, безизразни и жестоки лица. Купи си порносписание, седна, разтвори го пред себе си и се прикри зад него. През следващия час остана втренчен в списанието, като от време на време обръщаше страницата, за да не изглежда като статуя. Когато рейсът пристигна на сектора, той се затътри към отворените врати заедно с останалите пътници.

— Ей! Ей, ти!

Ричърдс се огледа. Едно ченге се приближаваше тичешком. Замръзна на мястото си, неспособен да помръдне. Някаква част от мозъка му крещеше, че точно тук ще му е краят, тук, в този лайннен автобусен терминал с парчета размазана дъвка по пода и обичайните гнусотии, надраскани по наслоените с мръсотия стени. Плячка на някакво тъпо ченге с повече късмет.

— Спрете го! Спрете го!

Полицаят гледаше в друга посока. Не беше за него. Ричърдс го видя — някакво дрипаво хлапе, което тичаше към стълбите, размахало дамска чанта в ръката си и поваляше хората, застанали на пътя му, като кегли за боулинг. То и преследвачът му се скриха от погледа, като взимаха по три стъпала наведнъж. Групата от посрещачи и пътници ги погледна със слаб интерес и повече не им обърна внимание, сякаш нищо не се беше случило.

Ричърдс се нареди на опашката, разтреперан и вледенен. Срути се в една седалка в дъното на автобуса. Машината безшумно изкачи рампата и навлезе в потока на движението. Полицаят и неговата жертва бяха изчезнали в тълпата от хора.

„Ако имах оръжие, щях да го застрелям на място — помисли си Ричърдс. — Господи, о, Господи.“

„Следващия път няма да е крадец на чанти. Следващия път ще си ти.“

... междинно отчитане — минус 073...

Сградата на Младежката християнска организация в Бостън се издигаше в горния край на Хънтингтън авеню. Тя беше огромна, стара и почерняла с годините, приличаше на гигантски сандък. Намираше се в някога (средата на миналия век) по-добрата част на града. Издигаше се като гузен спомен за друго време, други дни, а старомодните неоновы букви още примигваха над сцената на този грешен театър. Изглеждаше като скелета на една унищожена идея.

Когато Ричърдс влезе във фоайето, администраторът спореше с едно дребно и дрипаво чернокожо момче, облечено в килболна фланелка, която беше толкова голяма, че се спускаше върху сините му джинси чак до коленете. Темата на спора, изглежда, беше автоматът за дъвки, поставен до входната врата.

— Загубих си петте цента, беличък. Загубих си шибаните пет цента.

— Ако не се махнеш, ще извикам полица на сградата, момче. Толкоз! Повече няма да говорим.

— Ама тая шибана машина ми взе парите.

— Спри да псуваш, отрепко.

Администраторът, строг мъж, който изглеждаше в края на тридесетте, се пресегна и сграбчи фланелката. Тя беше прекалено широка, за да може да разтърси момчето в нея.

— Хайде, изчезвай. Свърших с приказките.

Момчето разбра, че не се шегува и почти комичната маска на омраза и войнственост под естествения му слънчев загар се разпадна и смени от обидена и отчаяна гримаса.

— Слушай, т'ва бяха единствените ми пет цента. Машината за дъвки ми изяде парата! Тая...

— Сега ще извикам ченгето — администраторът се обърна към копчетата на едно табло. Сакото му, беглец от някой официален щанд, се залюля уморено около кльошавия му задник.

Момчето изрита стоманения крак на автомата и хукна към вратата.

— Гаден бял педераст!

Администраторът погледна след него, а бутонът за охраната, истински или измислен, остана ненатиснат. Усмихна се на Ричърдс. Зъбите му приличаха на стара клавиатура с няколко липсващи клавиша.

— Вече не можеш да говориш с негрите. Ако бях шеф на Мрежата, щях да ги държа всички зад решетките.

— Наистина ли си е загубил монетата? — попита Ричърдс, докато се подписваше в книгата като Джон Дийгън от Мичигън.

— И така да е, откраднал я е — каза администраторът. — Предполагам, че не ме лъжеше. Но ако му бях дал петте цента, до довечера двеста негърчета щяха да дойдат и да твърдят същото. Къде се учат да говорят така? Ей това искам да знам. На родителите им не им ли пука какво правят? Колко време ще останете, мистър Дийгън?

— Не знам. В града съм по работа — опита се да докара една приветлива усмивка и когато успя, се усмихна широко. Администраторът го забеляза веднага (вероятно от отражението на Ричърдс, което го гледаше от дълбините на плота от фалшив мрамор, излъскан от милиони лакти) и се усмихна в отговор.

— Петнадесет и петдесет, мистър Дийгън — той плъзна към него ключа, закачен на изтъркан дървен ключодържател.

— Благодаря — Ричърдс плати в брой.

Пак не му поискаха личната карта. Бог да поживи Младежката християнска организация. Отиде до асансьорите и погледна към библиотеката в края на коридора вляво. Беше слабо осветена от оплюти от мухите жълти глобуси, а един стар човек прелистваше някаква книга, като бавно и методично обръщаше страниците с треперещ пръст. От мястото си до асансьорите Ричърдс чуваше тежкото му дишане и усети смесица от ужас и съжаление.

Асансьорът звънна, когато слезе на етаж и вратите му се отвориха мързеливо. Когато влезе, администраторът каза високо:

— Срамота и грях е. Всички бих ги сложил зад решетките — Ричърдс вдигна поглед, като мислеше, че администраторът говори на него, но той не гледаше никого.

Фоайето беше съвсем празно и съвсем тихо.

... междинно отчитане — минус 072...

Коридорът на петия етаж смърдеше на урина. Беше толкова тесен, че Ричърдс усети пристъп на клаустрофобия, а някога червеният килим се бе протрил толкова, че в средата бяха останали само нишки. По някои от боядисаните в стандартното сиво врати личаха пресни следи от ритници, удари и опити за взлом. На всеки двадесет крачки надписи предупреждаваха, че ПУШЕНЕТО Е ЗАБРАНЕНО СЪС ЗАПОВЕД. Вратата на общата баня и тоалетна се намираше в средата на коридора и изведнъж вонята на урина се засили. Ричърдс автоматично я свързваше с отчаяние. Зад сивите врати неспокойно се движеха хора — като животни в клетки, отвратителни и страшни животни, които никой не бива да вижда. Пиянски глас пееше нещо, което би трябвало да е „Аве Мария“. Зад друга врата се чуваха странни крякащи звуци. Стара кънтри мелодия зад трета („Нямам пари за телефона, а съм толкова самотна...“). Тътрещи се крака. Самотно изскърцване на пружина. Плач. Смях. Истерични крясъци. И всичко това потопено в тишина. И тишина. И тишина. Един мъж с неприятни хлътнали гърди мина покрай Ричърдс, без да го погледне. В ръката си държеше парче сапун и хавлия. Беше обул долнище на сива пижама, привързано с канап на кръста, а на краката си имаше евтини чехли.

Ричърдс отключи стаята си и влезе. Вратата беше с резе и той го дръпна. Имаше легло с почти бели чаршафи и военно одеяло. Имаше бюро, от което липсваше второто чекмедже. Имаше картина на Христос на стената. Имаше стоманена тръба с две закачалки, закрепена в правия ъгъл между две стени. Нямаше нищо друго освен прозореца, който гледаше в тъмнината отвън. Часът беше десет и петнадесет.

Ричърдс закачи якето, събу си обувките и се изтегна на леглото. Осъзна колко нещастен, незначителен и уязвим е в тази стая. Сякаш цялата вселена се бе превърнала в разбрицана таратайка, която скърца, трака и гърми около него, устремена надолу, към ръба на бездънна пропаст. Устните му се разтрепераха и той беззвучно заплака.

Не го записа на лентата. Лежеше втрещен в тавана, нацепен от милион пукнатини, като глинен съд, изваден от пещта на някой некадърен грънчар. Повече от осем часа бяха по петите му. Беше спечелил повече от осемстотин долара от аванса си. Господи, все още е

длъжник. И не успя да се види по телевизията. Спектакълът с торбата на главата.

Къде ли бяха сега? Все още в Хардинг? Ню Йорк? Или на път за Бостън? Не, не може да са тръгнали насам, нали? Нямаше никакви блокади по пътя на автобуса. Беше напуснал най-големия град на света незабелязан, а тук беше с фалшиво име. Не е възможно да са го усетили. Няма начин.

Поне два дни можеше да разчита на християните в Бостън. После можеше да тръгне на север към Ню Хемпшир или Върмонт. Или на юг към Хартфърд, Филадельфия или дори Атланта. На изток беше океанът, а зад него Англия и Европа. Това беше интересна идея, но по всяка вероятност неизпълнима. За полета щеше да му трябва личната карта. Ако се вмъкнеше гратис, а и при военното положение във Франция, залавянето му би било много лесно. И това би означавало бърз и окончателен край на всичко. На запад не можеше да припари. На запад беше най-горещо.

„Ако не можеш да търпиш жегата, излез от кухнята.“ Кой го беше казал? Моли сигурно знаеше. Ухили се и се почувства по-добре.

Слабият звук от радио достигна до ушите му.

Добре би било да си намери оръжие сега, тази вечер, но беше прекалено уморен. Беше уморен от пътуването. Беше уморен от преследването. И с един животински инстинкт, много по-силен от разума, усещаше, че съвсем скоро можеше да му се наложи да спи в някой леден канал или в задръстена от бурени и боклуци канавка.

Оръжието — утре вечер.

Изключи лампата и заспа.

... междинно отчитане — минус 071...

Отново беше време за запис.

Ричърдс стоеше със задник пред обектива и си тананикаше мелодията на „Бягащият човек“. Калъфката на възглавницата, отново на главата му, беше обърната наопаки, за да не се вижда надписът на лицевата ѝ страна.

Камерата бе предизвикала у него чувство за хумор, което той никога не беше предполагал, че притежава. Винаги се бе мислил за

мрачен човек с много малко хумор в себе си. Опасността от приближаващата смърт бе открила в него един скрит комедиант.

Когато касетката изскочи, той реши да остави следващата за следобеда. Чувстваше се отегчен, сам и изолиран в стаята си и дотогава сигурно щеше да му хрумне нещо друго.

Облече се бавно, отиде до прозореца и се загледа навън. Четвъртък. Сутрешният трафик в двете посоки на Хънтингтън авеню беше натоварен. По тротоарите бавно се движеха тълпи от пешеходци. Някои от тях спираха пред яркожълтото електронно табло на трудовата борса. На всеки ъгъл имаше ченгета. Ричърдс сякаш ги чуваше: „Движи се! Няма ли къде да отидеш? Изчезвай, мухльо!“ Придвижваш се до следващия ъгъл, където е точно както при първия, и насила те карат да продължиш. Ако се опиташ да противоречиш, ще те пребият.

Ричърдс се замисли дали да рискува, да мине през коридора и да се изкъпе. Накрая реши, че е безопасно. Тръгна с кърпа на рамото, не срещна никого и влезе в банята. Смесваха се миризмите на урина, изпражнения, повръщано и дезинфекционни материали. Всички врати на кенефите бяха изкъртени, разбира се. Над писоара някой беше надраскал с тридесет сантиметрови букви: „ДА Й ГО НАЧУКАМ НА ТЕЛЕВИЗИОННАТА МРЕЖА“. Изглеждаше написано от много ядосан човек. В един от писоарите имаше купчина изпражнения. „Сигурно е бил наистина пиян“ — помисли си Ричърдс. По нея пълзяха няколко лъскави мухи. Не се отврати — гледката беше прекалено позната, — но все пак не съжали, че си е взел обувките.

В банята нямаше никой. Теракотата на пода беше напукана. В долната част на стените зееха дупки. Нагласи ръждясалата тръба на душа, завъртя крана на горещата вода, изчака, докато потече хладка, и бързо се изкъпа. Използва люспата сапун, която намери на пода. Или администрацията не си даваше зор да постави нов, или го беше отмъкнал прислужникът.

На връщане към стаята един човек с отвратителна заешка уста му подаде някаква религиозна брошура.

Ричърдс загащи ризата си, седна на леглото и запали цигара. Беше гладен, но реши да излезе и да хапне нещо, когато се стъмни.

От скука застана отново до прозореца. Започна да брои различните марки коли — фордове, шевролети, плимуги,

„Фолксваген“, „Уинт“, „Стюдбейкър“, „Реймблър-Сюприйм“. Печели най-често срещаната. Глупава игра, но по-добре от нищо.

Надолу по Хънтингтън авеню се намираше Североизточният университет, а точно срещу прозореца — автоматизирана книжарница. Докато Ричърдс броеше колите, в нея непрекъснато влизаха и излизаха студенти. Изглеждаха съвсем различно от безработните пред електронното табло. Бяха късо подстригани и сякаш всички носеха пъстри вълнени якета — последната университетска мода. Вървяха през смазващата тълпа и влизаха за покупките си с фамилиарно снизхождение към всички, което удиви и ужаси Ричърдс. На малкия паркинг пред книжарницата спираха и тръгваха спортни, често екстравагантни коли, повечето от тях с лепенки на университети по задните прозорци — Североизточен, Мичигънски, Бостън колидж, Харвард. По-голямата част от безделниците пред таблото не обръщаха внимание на колите, но някои се бяха втренчили в тях с безмълвен и отчаян копнеж.

Един уинт тръгна от клетката пред книжарницата и мястото му веднага зае спортен форд. Колата се сниши и остана на един инч от платното, когато шофьорът — ниско подстриган мъж, пушещ тридесетсантиметрова цигара, изключи от скорост. После леко подскочи, когато пътникът — конте в бял ловен костюм, слезе и изчезна в магазина.

Ричърдс въздъхна. Броенето на коли се оказа скучна игра. Съотношението между фордовете и най-близкия им съперник беше 78:40. Крайният резултат можеше да се предскаже по-лесно и от следващите избори.

Някой заблъска по вратата. Ричърдс застина.

— Франки? Вътре ли си, Франки?

Ричърдс не отговори. Не помръдваше, скован от страх.

— Да го духаш, Франки-бейби — чу се пиянско изхилване и отдалечаващи се стъпки. Почука се на следващата врата. — Тук ли си, Франки?

Сърцето му бавно слезе от гърлото.

Фордът потегли и друг зае мястото му. Седемдесет и деветият. По-дяволите.

Мина пладне. После стана един часът. Ричърдс го разбра по далечното биене на църковни камбани. По някаква ирония човекът,

който броеше всеки час, нямаше часовник.

Измисли си друг вариант на играта. За „Форд“ — две точки, „Стюдбейкър“ — три, „Уинт“ — четири. Брой се до петстотин коли.

Може би петнадесет минути по-късно забеляза младия мъж в черно-бяло спортно сако. Стоеше облегат на един стълб до книжарницата, зачетен в някакъв концертен плакат. Никой не го гонеше оттам. Полицайте сякаш не го забелязваха.

„Плашиш се от сенки, мой човек. След малко ще почнеш да ги виждаш в ъглите на стаята.“

Уинт с огънатата броня. Жълт форд. Стар стюдбейкър със свистящ, описващ малки кръгчета, ауспух. „Фолксваген“ — умряла работа, те са извън класацията. „Стюдбейкър“.

На пневмобусната спирка на ъгъла стоеше равнодушно мъж, запалил дълга цигара. Около него нямаше други чакащи. Естествено. Пневмобусите бяха преминали и Ричърдс знаеше, че следващият ще дойде чак след четиридесет и пет минути.

Усети студ да сковава слабините му.

Стар човек вървеше по отсамния тротоар и от време на време се облягаше на стената на сградата.

Други двама, облечени в дебели балтони, слязоха от едно такси, като разговаряха оживено. Зачетоха се в менюто на витрината на ресторант „Стокхолм“.

Мина някакъв полицаи, поговори с човека на спирката и продължи пътя си.

Ричърдс забеляза със смътен страх, че много от безделниците пред таблото се влачеха значително по-бавно. Дрехите и походката им му се сториха странно познати, сякаш винаги са се навъртали тук, а той чак сега усещаше присъствието им, колебливо и с изненада, както разпознаваш гласовете на умрели хора в сънищата си.

Полицайте също бяха повече.

„Поставят ми капана“ — мисълта го хвърли в безпомощен и безнадежден ужас.

„Не — поправи се той. — Отдавна си в капана.“

... междинно отчитане — минус 070...

Ричърдс бързо отиде до банята. Беше спокоен, опитваше се да не обръща внимание на страха, тъй както човек, застанал на висока скала над морето, не обръща внимание на дъждовната капка. Можеше да се измъкне, само ако запази разума си. Паниката означаваше бърза смърт.

Под душа някой пееше дрезгаво и фалшиво популярна песен. При писоарите и умивалниците нямаше хора.

Беше се сетил за този номер без усилие, докато стоеше до прозореца и ги наблюдаваше как методично и застрашително засилват обръча около сградата. Ако не му беше хрумнала тази мисъл, още щеше да стои там, като Аладин, втренчен в дима от лампата, който се превръща в могъщ дух. Бяха използвали този трик като деца, за да крадат вестници от мазетата на блоковете. Моли ги купуваше за по пет цента килограма.

С рязко дръпване изтръгна от стената една от телените скоби, в които някога е имало четки за зъби. Беше малко ръждясала, но щеше да свърши работа. Тръгна към асансьорите, като пътъом изправяше телта.

Натисна копчето. Мина цяла вечност, докато асансьорът слезе от осмия етаж. Клетката беше празна. Слава Богу.

Влезе в нея, хвърли поглед в двете посоки на коридора и се обърна към редицата бутони. До копчето с надпис за мазето имаше процеп, вероятно за картата на портиера. Фотоклетка я проверяваше и чак след това той можеше да го натисне и да слезе в мазето.

„Ами ако не стане? Не мисли за това. Не мисли сега за това!“

Изкривил лице в очакване на електрически удар, Ричърдс едновременно пхна телта в процепа и натисна копчето. Шумът отвътре прозвуча като кратка електронна ругатня. Ръката му изтръпна, разтърсена от слаб ток. И нищо друго. После металната решетка прегради изхода, вратите се затвориха и асансьорът се заклати неохотно надолу. От процепа се издигаше тънка струйка синкав дим. Ричърдс се дръпна от вратите и загледа проблясващите цифри на етажите. Когато светна „П“, моторът високо горе издаде стържещ звук и изглеждаше, че кабината ще спре. Но след миг (вероятно решила, че е изплашила Ричърдс достатъчно) тя продължи надолу. Двадесет секунди по-късно вратите се отвориха и той излезе в огромното и полутъмно мазе. Някъде капеше вода. Наблизо претича подплашен плъх. Иначе беше сам. Засега.

... междинно отчитане — минус 069...

По тавана се преплитаха дебелите тръби на парното, покрити с паяжини. Котелът силно изгърмя и Ричърдс почти изкрещя от страх. Болезнената липса на адреналин в кръвта почти парализираше сърцето и краката му.

Тук също имаше вестници. Хиляди, наредени на купчини и вързани с канап. Безброй плъхове, цели семейства, се бяха настанили сред тях. Червените им подозрителни очи следяха натрапника. Отдалечи се от асансьора и спря в средата на помещението. На една от колоните видя разпределителна кутия, а от другата ѝ страна бяха подпрени инструменти. Ричърдс взе един железен лост и тръгна, като следеше с очи напукания циментов под.

Забеляза капака на главната канализационна шахта вляво от себе си, почти до стената. Отиде до него и го разгледа, като се чудеше дали ловците вече знаеха, че е слязъл тук.

Капакът беше стоманен, с решетка в средата и диаметър около един метър. Между него и ръба на шахтата имаше дупка за лоста. Ричърдс го пъкна в нея, натисна и повдигна края на капака. Застъпи с крак лоста, хвана с ръце ръба на кръглата стоманена плоча, вдигна го нагоре и я обърна на цимента. Капакът силно издрънча и плъховете се разквичаха ужасени.

Тръбата се спускаше надолу под ъгъл четиридесет и пет градуса, а вътрешният ѝ диаметър не беше повече от седемдесет и пет — осемдесет сантиметра. Беше много тъмна и силен пристъп на клаустрофобия стегна гърлото му. Твърде тясна, за да се движиш, твърде тясна дори да дишаш в нея. Но друг начин нямаше.

Обърна капака на пода и го избута до шахтата така, че да се показва съвсем малко от него, достатъчно, за да може да го хване отдолу, когато влезе в тръбата. След това отиде до разпределителната кутия, изкърти катинара с лоста и я отвори. Тъкмо щеше да почне да вади бушоните, когато му хрумна друга идея. Покрай цялата източна страна на помещението бяха струпани мръсни жълти камари от вестници. Отиде до тях и измъкна от джоба си смачкания кибрит, с който си бе палил цигарите. Бяха останали три клечки. Взе лист хартия

от купа и го нави на руло. Притисна го с лакът към тялото си и запали една клечка. Тя изгасна още преди да се разгори. Втората се изплъзна от треперещите му пръсти и изсъска на мокрия цимент.

Третата пламна и не изгасна. Ричърдс приближи хартията, огънят я обхвана и тя се разгоря с весел блясък. Един плъх, вероятно надушил какво ще се случи след малко, изтича през краката му и се скри в тъмното.

Изведнъж си помисли, че няма никакво време, но изчака — нямаше повече клечки. Внимателно пъкна горящия лист в една пролука във високата до гърдите стена и се успокои чак когато видя огънят да се разпространява.

Големият резервоар за гориво на сградата беше вграден в съседната стена. Сигурно щеше да избухне. Поне така си мислеше Ричърдс.

Сега вече тичайки, той отиде до разпределителната кутия и започна да издърпва дългите цилиндрични бушони. Беше извадил повечето от тях, когато изгаснаха лампите в мазето. Отправи се пипнешком към шахтата. Разгарящите се вестници хвърляха бледи трепкащи отблясъци.

Седна на ръба и краката му увиснаха. После внимателно се плъзна надолу. Когато главата му беше под нивото на пода, той притисна коленете си в двете страни на тръбата, за да се задържи, и вдигна ръце. Беше трудна и бавна работа. Нямаше достатъчно пространство. Чуваше пращенето от пожара, а светлината, вече яркожълта, заливаше помещението. Треперещите му пръсти напипаха ръба на шахтата. Протегна ръце и хвана капака. Започна да го придърпва напред, като поемаше все по-голямата тежест с мускулите на гърба и врата си. Когато прецени, че между капака и гнездото му остават милиметри, Ричърдс се напрегна и дръпна с всичка сила напред. Той влезе на мястото си и издрънча глухо, като изви назад китките му. Ричърдс отпусна колене и се плъзна надолу като момче на пързалка. Повърхността на шахтата беше покрита с тиня и това го улесняваше. Три метра и половина по-надолу тръбата преминаваше в хоризонтален участък. Краката му се удариха силно и той остана там като пияница, облегнат на улична лампа.

Не можеше да премине в хоризонталната тръба. Подобната на полуразгънат лакът извивка на шахтата беше прекалено тясна. Усети

нов пристъп на клаустрофобия, силен и задушаващ. „Заклещен — повтаряше мозъкът му. — Заклещен тук долу. Заклещен, заклещен...“

С мъка потисна писъка в гърлото си. „Успокой се. Вярно, много е изтъркано, много банално, но трябва да останеш съвсем спокоен. Съвсем спокоен. Защото си на края на тази тръба и не можеш да продължиш нито нагоре, нито надолу и ако проклетият резервоар гръмне, ще станеш на фрикасе, а...“

Започна бавно да се извърта настрани, докато застана легнал по корем вместо по гръб. Тинята помагаше на движенията му. Сега в тръбата беше доста светло, а температурата се покачваше. Сенките, които капакът на шахтата хвърляше върху измъченото му лице, приличаха на затворнически решетки.

Притисна стомаха, гърдите и слабините си в тръбата, прегъна коленете си и успя да се плъзне още по-ниско. Стъпалата и прасците му влязоха в хоризонталната шахта и той остана коленичил, сякаш се молеше. Но седалището и бедрата му все още здраво опираха в керамичната повърхност над входа за хоризонталния участък. Лошо.

Стори му се, че чува кръска на някакви команди, приглушени от пращането на огъня, но вероятно бяха плод на изтерзаното му и трескаво въображение.

Започна да стяга и разпуска последователно мускулите на бедрата и прасците си. Беше уморително, но колената му малко по малко се приплъзваха назад под него. Отново вдигна ръце, за да си осигури повече място, и лицето му плътно опря в тинята по тръбата. Още малко и щеше да мине. Изви максимално гърба си и започна да бута с ръце и глава — единствено тях можеше да използва за придвижване.

Вече си мислеше, че мястото наистина не е достатъчно, че ще си остане да виси тук, неспособен да помръдне, когато тазът му изведнъж хлътна надолу. Ожули болезнено гърба си, а ризата му се събра на раменете. Тялото му беше влязло в хоризонталната тръба, само главата и ръцете му останаха извити назад, като изкълчваха ставите му, но успя да промуши и тях. Лежеше задъхан, с размазана по лицето си тиня и изпражнения на плъхове, а одраната кожа на пръста му кървеше.

Тази тръба беше още по-тясна. Раменете му леко опираха встрани, когато си поемеше въздух.

„Слава Богу, че съм недохранен.“

Задъхвайки се, той започна да пълзи заднешком в пълен мрак и неизвестност.

... междинно отчитане — минус 068...

Измина така около тридесет и пет метра като къртица, без да вижда нищо. Изведнъж резервоарът за гориво избухна с гръм, от който тръбите завибрираха и усилиха звука до непоносимо кресчендо. Силен блясък освети шахтата, сякаш някой беше възпламенил огромно количество фосфор. Секунда по-късно вълна нажежен въздух го блъсна в лицето и той се намръщи от болка. Камерата в джоба на якето се клатеше и подскачаше, докато Ричърдс се опитваше да се движи по-бързо. Тръбата постепенно се нагорещяваше от силната експлозия и огъня, който върлуваше горе, точно както се нагрива дръжката на тигана върху газовия котлон. Съвсем не му се искаше да бъде опечен като картоф в жарта.

Потта се стичаше на вадички по лицето му и се смесваше с другата мръсотия. На бледата и чезнеща светлина от огъня той изглеждаше като индианец, нашарил лицето си с цветовете на войната. Повърхността на тръбата вече пареше при допир.

Ричърдс пълзеше заднешком на колене и лакти, а седалището му непрекъснато опираше в горната част на шахтата. Дишаше като куче, учестено и насечено. Дробовете му трудно поемаха горещия, наситен с лигавата миризма на петрол въздух.

„Ще се опека тук. Ще се опека.“

Изведнъж усети, че стъпалата му висят в празно пространство. Опита се да погледне между краката си, но зад него беше прекалено тъмно, а очите му — прекалено раздразнени от светлината отпред. Налагаше се да рискува. Продължи назад, докато колената му стигнаха края на тръбата, легна и внимателно отпусна надолу краката си. Обувките му потънаха във вода, студена и стряскаща след горещината в шахтата. Новата тръба пресичаше под прав ъгъл тази, от която Ричърдс току-що беше излязъл, и беше по-голяма от нея — достатъчно, за да може да върви приведен. Гъстата, бавно течаща вода покриваше глезените му. Спря се за малко и погледна назад към входа

на малката шахта — блестящ кръг от отразени пламъци. Това, че все още виждаше отблясъците от пожара, означаваше, че експлозията наистина е била голяма.

Ричърдс се опита да се убеди, че Ловците ще решат, че е изгорял в пъкъла на горящото мазе и няма да предположат, че се е измъкнал. В противен случай вероятно нямаше да открият пътя на бягството му, преди да потушат пожара. Този извод му даде известна сигурност. Но и изводът, че няма да го открият в Бостън, също бе изглеждал правилен.

„А може би наистина не те бяха открили. Кого всъщност видя около сградата?“

Не. Бяха те. Той знаеше. Ловците. Носеха със себе си мириса на злото. Той беше долетял до стаята му на петия етаж по някакви невидими подсъзнателни пътища.

Един плуващ плъх мина покрай него, а блестящите му очи го погледнаха за миг. Ричърдс ритна във водата след него. Плъхът продължи да плува по посока на течението.

... междинно отчитане — минус 067...

Ричърдс стоеше в началото на стълбата, смаян от светлината. Шум от улично движение не се чуваше, това добре, но светлината... Беше изненадан, защото му се струваше, че е вървял в каналите в продължение на часове. В мрака, където не проникваше никаква светлина и никакъв звук освен клокоченето на водата, тихото пляскане на някой плъх и странното трополене в други тръби („Какво ли ще стане, ако някой пусне водата в кенефа си точно над главата ми?“), ориентацията му във времето беше напълно разстроена.

Сега, когато погледна към капака на шахтата, видя, че дневната светлина още не е изчезнала. В металната плоча имаше няколко кръгли отвора и проникващите през тях, подобни на ярки моливи, слънчеви лъчи рисуваха малки светли кръгчета по гърдите и раменете му. Откакто бе застанал тук, над капака не бе преминала нито една кола на въздушна възглавница — само два тежки колесни автомобила и няколко мотоциклета, вероятно хонди. Това го караше да мисли, че е успял да стигне до старите централни квартали на града, до своите хора. Успял благодарение на късмета си, разбира се, или по закона на вероятностите, а не заради вътрешното си чувство за посока. Но въпреки всичко не смееше да излезе преди падането на мрака.

За да убие времето, той извади камерата, сложи касета и насочи обектива към гърдите си. Знаеше, че лентите са високочувствителни и записват при минимална светлина, а не искаше да се вижда много от това, което се намираше около него. Този път не проговори и не се опита да остроумничи. Беше прекалено уморен.

Когато лентата свърши, той я прибра при другата записана касета. Искаше му се да се отърве от мъчителното подозрение, почти увереност, че касетите издават местоположението му. Трябваше да ги надхитри. Трябваше да има начин за това. Ричърдс седна неудобно на третото стъпало и зачака тъмнината. От началото на бягството му бяха изминали близо тридесет часа.

... междинно отчитане — минус 066...

Момчето — седемгодишно, чернокожо, запалило цигара — се приближи до изхода на алеята и се вгледа втренчено в улицата. Беше забелязало внезапно и тихо движение там, където преди малко не бе имало никой. Сенки шаваха, замираха, отново се раздвижваха. Капакът на шахтата се повдигна. Спря и нещо под него — очи? — проблясна. Капакът рязко се отмести и издрънча на паважа. Някой („Или нещо?“ — помисли си със страх момчето) излизаше оттам. Помисли си: „Може би дяволът излиза от ада, за да прибере Каси. Мама все разправя, че Каси ще отиде в рая, за да бъде с Дики и другите ангели.“ Детето знаеше, че това са глупости. Всички отиват в ада, когато умрат, а дяволът ги ръчка с вилица в задниците. Беше виждал картина на дявола в една от книгите, които Брейдли бе откраднал от Бостънската библиотека. Раят беше за наркоманите. Сатаната чакаше другите.

„Сигурно е дяволът — помисли си момчето, когато Ричърдс изведнъж измъкна тялото си и се отпусна за момент върху грапавия напукан бетон, за да си поеме дъх. — Няма рога и опашка, не е червен като в онази книга, но изглежда достатъчно гаден и подъл. Сега бута обратно капака, а сега... Господи, сега бяга към алеята!“

Момчето изсумтя, затича се, но се препъна и падна. Опита се да се изправи, като драпаше с ръце и крака и ръсеше всичко от джобовете си, но дяволът изведнъж го сграбчи.

— Не ме ръгай! — изкрещя детето със свито от ужас гърло. — Не ме ръгай с вилицата, копеле такова...

— Ш-ш-т! Тихо! Тихо! — дяволът го разтърси така, че зъбите му затракаха като стъклени топчета в главата му и то млъкна. Дяволът се оглеждаше наоколо, сам примрял от страх. Ужасът придаваше на лицето му почти комично изражение. Момчето се сети за ония смешни хора в състезанието „Плувай с крокодилите“. Никога обаче не се смееше, когато го гледаше, защото сам биваше твърде изплашен.

— Ти не си дяволът — каза момчето.

— Точно такъв ще стана, ако писнеш.

— Няма — хлапакът се поокопити. — К'во си мислиш, че искам да ми откъснеш топките? Божичко, че аз още не съм чукал, малък съм.

— Знаеш ли някое спокойно място, където да идем?

— Не ме убивай. Нищо нямам — очите му, бели в тъмнината, се вдигнаха към Ричърдс.

— Няма да те убия.

Момчето го хвана за ръката и го поведе по извитата мръсна алея. После завиха по друга. Накрая, точно преди алеята да свърши във вентилационната шахта между два блока, го вкара в някаква барака, направена от вероятно крадени дъски и тухли. Беше строена за нисък човек и на влизане Ричърдс си удари главата. Момчето спусна едно голямо мръсно парче черен плат върху входа и почна да върти нещо в ръцете си. Малко по-късно бледа светлина освети лицата им. Малкият беше включил електрическа крушка към един стар очукан автомобилен акумулатор.

— Сам си го направих. Брейдли ми показва как. Той има книги... Имам и цяла торба с петцентови монети. Ще ти ги дам, ако не ме убиеш. По-добре недей. Брейдли познава ония Стабърс. Ако ме убиеш, ще те накара да се изтропаш в обувката си и да си го изядеш.

— Никого няма да убивам — Ричърдс ставаше нетърпелив. — Поне не малки деца.

— Не съм дете! Тая шибана лампа аз съм си я правил.

Обиденият му вид накара Ричърдс да се засмее.

— Добре. Как се казваш, малкият?

— Не съм малък! — После отговори навъсено — Стейси.

— Добре, Стейси. Добре. Преследват ме. Вярваш ли ми?

— Да, преследват те. Сигурно не си се измъкнал от канализацията, за да си купиш пощенски картички. — Погледна изучаващо Ричърдс. — Май не си негър. Бая трудно е да се разбере с цялата тая мръсотия по тебе.

— Стейси, аз... — той се спря и прокара ръка през косата си. Когато отново проговори, изглеждаше, че приказва на себе си. — Трябва да се доверя на някого и попадам на дете. Дете! Господи, ти още нямаш шест години.

— През март ставам на осем! — каза ядосано момчето. — Сестра ми Каси е болна от рак — добави то — и много вика. Затова ми харесва тук. Сам си направих проклетата лампа. Ще запалиш ли цигара, мистър? Марихуана е.

— Не. Ти също не пуши. Искаш ли два долара, Стейси?

— Божичко, да! — но в очите му се появи недоверие. — Не си излязъл от шахтата, за да ми дадеш проклетите два долара. Това са глупости.

Ричърдс извади един нов долар и му го подаде. Момчето се втрени в банкнотата със страхопочитание, почти с ужас.

— Имам още един за теб, ако доведеш брат си — каза Ричърдс, но като видя изражението му, добави бързо: — Ще ти го подам скришом, той няма да забележи. Доведи го сам.

— Ще си навлечеш беля, ако се опиташ да убиеш Брейдли. Той ще те накара да се изтропаш в обувката си...

— ... и да си го изям. Знам вече. Тичай и го доведи. Изчакай, докато остане сам и тогава говори с него.

— Три долара.

— Не.

— Слушай, бе човек. За три долара поне мога да купя от аптеката нещо за Каси. Тогава няма да вика толкова.

Лицето на мъжа изведнъж се сгърчи, сякаш някой го бе убол, без момчето да забележи.

— Добре. Три.

— Нови долари — упорстваше малкият.

— За Бога, да! Да! Доведи го. Ако домъкнеш и ченгетата, няма да получиш нищо.

Момчето се спря, почти излязло от малката колиба.

— Ако мислиш, че ще го направя, значи си глупав. Мразя тия шибани копелета повече от всеки. И от дявола даже.

Той излезе, едно седемгодишно момче, което държеше живота му в мръсните си издрани ръце. Ричърдс беше твърде уморен, за да се страхува. Изгаси светлината, облегна се назад и заспа.

... междинно отчитане — минус 065...

Точно когато започна да сънува, обтегнатите му сетива го изтръгнаха от съня му. Объркан, в пълна тъмнина, Ричърдс остана за момент под властта на началото на своя кошмар — стори му се, че огромно полицейско куче тича към него като всяващо страх двуметрово живо оръжие. Преди да изкрещи от ужас, шепнещият глас на Стейси го върна към реалността.

— Ако ми е строшил проклетия фенер, ще го...

Някой му изшътка гневно. Парцалът на входа се отмести и Ричърдс включи лампата. Пред него бяха Стейси и един друг негър. Брейдли изглеждаше около осемнадесетгодишен, носеше кожено яке и гледаше Ричърдс със смесица от омраза и интерес. В ръката му щракна и заблестя острието на автоматичен нож.

— Ако имаш оръжие, хвърли го.

— Нямам.

— Хич не ти вярв... — той млъкна и очите му се разшириха — Хей, ти си оня тип от Безплатната телевизия. Дето видя сметката на Младежката християнска организация на Хънтлингтън авеню. — Върху навъсеното му черно лице се появи неволна усмивка. — Казаха, че си изгорил пет ченгета. Вероятно това означава петнадесет.

— Излезе от шахтата — каза Стейси важно. — Веднага разбрах, че не е дяволът. Знаех, че е някой бял негодник. Ще го намушкаш ли, Брейдли?

— Млъкни и ни остави да говорим — Брейдли измина разстоянието до края на ниската барака приведен неудобно и седна с лице към Ричърдс на една паянтова щайга за портокали. Погледна ножа в ръката си, сякаш изненадан, че е още там, и го прибра.

— Търсят те под дърво и камък — каза най-накрая.

— Вярно е.

— Къде отиваш?

— Не зная. Трябва да се измъкна от Бостън.

Брейдли се замисли:

— Ще дойдеш вкъщи с мен и Стейси. Трябва да поговорим, а тук не можем. Много е открито.

— Добре — каза уморено Ричърдс. — Все ми е едно.

— Ще минем отзад. Копоите цяла вечер обикалят. Сега вече знам защо.

Когато Брейдли тръгна напред, Стейси силно изрита Ричърдс.

Той го погледна за момент, без да разбира нищо, и тогава си спомни. Подаде три нови долара на момчето и Стейси се погрижи те да изчезнат веднага.

... междинно отчитане — минус 064...

Жената беше много стара. Ричърдс си помисли, че никога не е виждал толкова стар човек. Носеше домашен халат от басма, сцепен под ръкава. Докато готвеше това, което бе купила с парите на Ричърдс, прастарата ѝ гърда се люшкеше напред-назад зад цепката. Пожълтялата от никотина кожа на пръстите ѝ беше напукана и се белеше, а ноктите ѝ бяха отрязани до дъно. Стъпалата ѝ, деформирани от години стоене права, приличаха на две обърнати лодки, обути в терлици от хавлиен плат. Изглежда сама се бе къдрила с маша в треперещата си ръка — усукана мрежа за коса придърпваше прическата ѝ назад и ѝ придаваше вид на килната настрани пирамида.

Лицето ѝ бе делтата на времето — вече не черно или кафяво, а сивкаво, съшито с милион бръчки във всички посоки, неравно и провиснало, с торби под очите. Беззъбата ѝ уста сръчно се справяше с цигарата, пъхната в нея, като изпускаше кълбета дим, който се натрупваше и увисваше около жената на малки сини облачета. Тя пуфкаше напред-назад, като описваше триъгълник между тигана, дъската за рязане и масата. Памучните ѝ чорапи бяха навити под колената, а между тях и края на халата изпъкваха разширените ѝ вени, напомнящи на часовникови пружини.

В апартамента витаеше духът на отдавна отишло си зеле.

В отдалечената спалня Каси изпищя, задави се и млъкна. Брейдли, ядосан и засрамен, бе казал на Ричърдс да не ѝ обръща внимание. Тя имаше рак и на двата бели дроба, а скоро болестта беше плъзнала нагоре към гърлото и надолу към стомаха ѝ. Каси беше петгодишна.

Стейси отново бе излязъл някъде. Докато Ричърдс и Брейдли разговаряха, влудяващият аромат на варено говеждо, зеленчуци и доматен сос започна да изпълва стаята, като изтласкваше миризмата на зеле в ъглите. Ричърдс едва сега разбра колко е гладен.

— Можех да те предам, човече, можех да те убия и да открадна всички тези пари. Да предам тялото ти. Да взема още хиляда долара и да ми е широко около врата.

— Не мисля, че би го сторил — каза Ричърдс. — Знам, че аз не бих могъл.

— Защо го правиш, все пак — попита раздразнен Брейдли. — Защо изобщо си се хванал? Толкова ли си алчен?

— Името на дъщеря ми е Кати. По-малка е от Каси. Има пневмония. И тя плаче непрекъснато.

Брейдли замълча.

— Може да оздравее. Не е същото като... на Каси. Пневмонията е просто настинка, но трябва да имаш лекарства и лекар. Всичко това струва пари. Тръгнах да спечеля пари по единствения възможен за мене начин.

— И пак си прекаран — каза Брейдли натъртено. — Прекарва те половината свят. Всяка вечер в шест и половина. И в този шибан свят твоето момиче щеше да е много по-добре в положението на Каси.

— Това не е вярно.

— Значи си по-куражлия от мен. Веднъж вкарах един тип в болницата — направих му херния. Един богат тип. Три дена ме гониха ченгетата. Обаче ти си по-смел — той извади цигара и я запали. — Може и да издържиш тридесет дни. Един милиард долара... Мамка му, ще трябва да си купиш товарен влак, за да си ги отнесеш.

— Не псувай, за Бога — обади се старата жена от другия край на стаята, където белеше картофи.

Брейдли не ѝ обърна внимание.

— Ти и жена ти и малкото ти момиче ще се оправите, нещата ще тръгнат като по вода.

— Едва ли. Играта е нагласена. Видя ли двете пакетчета, които дадох на Стейси да пусне в пощата, преди да излязат с майка ти на покупки? Трябва да пускам две такива всеки ден преди полунощ — той обясни на Брейдли клаузата за прекратяване на плащането, каза му и за подозрението си, че са го проследили до Бостън по пощенските марки.

— Лесно можем да ги преметнем.

— Как?

— Няма значение. По-късно. Как ще се измъкнеш от Бостън? Търсят те навсякъде. Направо ги влуди, като им взриви копелетата в оная сграда. Снощи го даваха по телевизията. И твоите записи с торба на главата. Беше много хитро. Мамо! — извика раздразнено Брейдли. — Кога ще стане готово? Стопяваме се от глад пред очите ти.

— След малко — майка му похлупи богатото, тихо бълбукащо ядене и бавно влезе в спалнята, за да поседне до момичето.

— Не зная — каза Ричърдс. — Сигурно ще се опитам да намеря кола. Имам фалшиви документи, но не смея да ги използвам. Ще измисля нещо — тъмни очила може би и ще се махна от града. Мислех си да стигна до Върмонт и след това да премина в Канада.

Брейдли изсумтя и стана, за да сложи чинии на масата.

— Вече са блокирали всяко шосе, излизащо от града. А човек с тъмни очила привлича вниманието. Ще те направят на кълцано месо, преди да си изминал и шест мили.

— Тогава не знам. Ако остана тук, ще приберат и тебе като съучастник.

Брейдли започна да подрежда чиниите.

— Да предположим, че намерим кола. Ти имаш парата, а аз име, което не им говори нищо. На Милк стрийт има един тип, който ще ми продаде уинт за триста. Ще хвана някое от моите момчета да я закара до Манчестър. Там ще е спокойно, защото ти си заклещен в Бостън. Ще ядеш ли, мамо?

— Да — тя излезе, клатушкайки се от спалнята. — Сестра ти заспа, слава Богу.

— Добре — той напълни три чинии с бамя и месо и спря. — Къде е Стейси?

— Каза, че отива до аптеката — отвърна майка му, която вече тъпчеше с бамя беззъбата си уста. — Щял да купува лекарство, тъй каза.

— Ако го пипнат копоите, ще му скъсам задника — Брейдли тежко седна на стола си.

— Няма — каза Ричърдс. — Той има пари.

— Ами ако нямаме нужда от твоята благотворителност?

Ричърдс се засмя и посоли месото си.

— Ако не беше той, досега сигурно щяха да са ме разкъсали. Мисля, че си спечели парите.

Брейдли се наведе напред и се съсредоточи върху храната си. Никой не проговори, докато не свършиха вечерята. Ричърдс и Брейдли два пъти си досипваха, а майката три пъти. Вече палеха цигарите, когато ключалката изскърца и всички се стегнаха. Влезе Стейси —

гледаше виновно, изплашено и възбудено. В ръката си държеше кафява торба и подаде на майка си шише с лекарство.

— Това е хубаво лекарство. Оня старец Къри ме пита откъде съм бил взел два долара и седемдесет и пет цента да купя хубаво лекарство и аз му рекох да се изтропа в обувката си и да си го изяде.

— Не ругай, защото дяволът ще те намушка — каза майка му. — Ето ти вечерята.

Очите на момчето се разшириха:

— Господи, вътре има месо!

— Ами просто се изкензахме в манджата, за да се сгъсти — обади се Брейдли.

Момчето стреснато погледна нагоре, видя, че брат му се шегува и започна да яде.

— Този аптекар ще отиде ли при ченгетата? — тихо попита Ричърдс.

— Къри? Не. Не докато си мисли, че в това семейство има пари. Знае, че на Каси й трябват силни лекарства.

— Кажи сега за Манчестър.

— Да. Добре, Върмънт не става. Няма достатъчно наши хора. Полицаяте пипат здраво. Ще хвана някой сигурен човек като Рич Гоулиън да закара уинта до Манчестър и да го остави на автоматичен паркинг. После аз ще те закарам до там с друга кола. — Той загаси цигарата си. — В багажника. Полицаяте дебнат главно по страничните пътища. Ние ще тръгнем по 495-а магистрала.

— Доста опасно е за теб.

— О, няма да го направя безплатно. Ако Каси оздравее, тя тепърва ще има нужда от много неща.

— Дай Боже — каза майка му.

— И все пак е доста опасно.

— Брейдли ще накара всяко ченге, което му се изрепчи, да се изтропа в обувката си и да си го изяде — обади се Стейси, като си бършеше устата. Когато погледна Брейдли, очите му заблестяха от възхищение.

— Ей, разбойник, капеш се по ризата — рече Брейдли и потупа Стейси по главата. — Можеш ли вече сам да се оправяш? Или още не си пораснал?

— Ако ни пипнат, ще влезеш за дълго — каза Ричърдс. — Кой ще се грижи за момчето?

— Сам ще се грижи за себе си, ако стане нещо. За себе си и за майка си. Още не са го арестували за нищо. Нали, Стейси?

Стейси категорично заклати глава.

— И знае, че ако открия нещо нередно, ще му счупя главата. Нали така, Стейси?

Стейси кимна.

— Освен това можем да използваме парите. Семейството има нужда от тях. Да не говорим повече за това, знам какво правя.

Брейдли излезе, за да даде на Каси лекарството. Ричърдс мълчаливо допуши цигарата си.

... междинно отчитане — минус 063...

Когато се събуди, беше още тъмно. Реши, че е около четири и половина. Каси пицеше и Брейдли стана от леглото си. Тримата спяха в задната спалня — малка стая с постоянно течение. Ричърдс и Стейси лежах на пода. Майката спеше с Каси.

Ричърдс чу Брейдли да излиза от стаята. Дълбоко заспалят Стейси дишаше равномерно. В мивката издрънча лъжица. Письците на момичето преминаха в откъслечни стонове, които постепенно заглъхваха. Ричърдс почти усещаше как Брейдли, застанал неподвижно някъде в кухнята, чака детето да утихне съвсем.

Той се върна, седна, пръдна, а после пружините на леглото изскърцаха, когато отново легна.

— Брейдли?

— Какво?

— Стейси каза, че тя е едва петгодишна. Вярно ли е?

— Да — сега градският му акцент не се усещаше и гласът му звучеше нереално като в сън.

— Как може петгодишно дете да има рак? Не мислех, че ги хваща толкова рано. Левкемия може би? А не рак на белите дробове.

Брейдли се изсмя тихо и злобно.

— Ти си от Хардинг, нали? Какво е замърсяването на въздуха в Хардинг?

— Не знам. Вече не съобщават данните с прогнозата за времето. От... Господи, не помня откога. Отдавна.

— В Бостън не са го правили от 2020-а — прошепна Брейдли. — Страх ги е. Ти нямаш филтър в носа, нали?

— Не се прави на глупак — каза раздразнено Ричърдс. — Проклетите филтри струват двеста долара дори в евтините магазини. През цялата минала година не съм видял двеста долара. А ти?

— Не — отвърна меко Брейдли. След малко продължи. — Стейси има филтър. Аз му го направих. Мама, Рич Гоулиън и някои други също имат.

— Будалкаш ме.

— Не те будалкам, бе човек... — той млъкна.

Ричърдс изведнъж усети, че това, което Брейдли му бе казал, не са празни приказки, че има още много, много неща и че в момента той преценява дали да продължи с тях. „Колко много е прекалено много?“

Когато Брейдли отново проговори, думите с мъка излизаха от устата му:

— Четяхме. Глупостите по Безплатната телевизия са за малоумни.

Ричърдс изсумтя в съгласие.

— Много от момчетата в бандата са си просто скитници. Интересува ги само как да забият някое бяло гадже в събота вечер и толкоз. Но някои от нас ходят в библиотеката от дванадесетгодишни.

— Нима ви пускат в Бостънската библиотека без карта?

— Не. Можеш да притежаваш карта, само ако някой в семейството ти има гарантиран годишен доход от пет хиляди долара. Хванахме някакво охранено хлапе с дебел задник и му свихме картата. Ходехме в библиотеката по ред. Имаме един общ костюм за целта — Брейдли замълча. — Ако ми се смееш, зарязвам те да се оправяш сам.

— Не се смея.

— В началото четяхме само порно. После, когато Каси започна да се разболява, се заинтересувах от замърсяването на въздуха. В архивите на библиотеката имат всички книги с данни за отровите в атмосферата, нивата на смога и филтрите. Извадихме си и ключ от един парафинов отпечатък. Знаеш ли, че от 2012-а в Токио всеки е длъжен да носи филтър?

— Не.

— Рич и Динк Морън направиха уред за измерване на замърсяването. Динк прерисува схемата от една книга и те го сглобиха от кутии за кафе и нещо, което измъкнаха от автомобилите. Скрили сме го навън, близо до улицата. Преди години, през 1978, скалата на тези уреди е имала двадесет деления. Разбираш ме, нали?

— Да.

— Когато са отчитали дванадесет, фабриките и всички чудесии, дето тровят въздуха, е трябвало да спрат работа, докато вятърът промени посоката си. Това е било Федерален закон до 1987, когато новият Конгрес го е отменил. — Силуетът върху леглото се подпря на лакътя си. — Сигурен съм, че познаваш много хора с астма. Така е, нали?

— Разбира се — каза внимателно Ричардс. — Това се хваща от въздуха. За Бога, всеки знае, че трябва да си стои вкъщи, когато е задушно и облачно и въздухът не помръдва...

— Температурна инверсия — обясни сериозно Брейдли.

— ... и някои хващат астма, разбира се. Въздухът става като сироп за кашлица през август и септември. Но рак на белия дроб...

— Ти не говориш за астма. Говориш за емфизема.

— Емфизема — Ричърдс се замисли върху понятието, но не можа да се сети за значението му, въпреки че думата беше странно позната.

— Всички тъкани в дробовете ти се надуват. Опитваш се да си поемеш въздух, но не можеш. Сигурно познаваш много хора, които са така.

Ричърдс се замисли. Наистина познаваше. Познаваше много хора, които точно така бяха умрели.

— Те не пишат за това — каза Брейдли, сякаш прочел мислите му. — Сега уредите в Бостън отчитат двадесет при ясни дни. Все едно изпушваш четири пакета цигари просто докато си дишаш. При лошо време се качва до четиридесет и две. Из целия град разни старчоци падат по улиците. На смъртния акт пишат астма. Но всичко идва от въздуха. Само от въздуха. И те непрекъснато го изсипват върху нас, колкото могат по-мръсен. Комините бълват отрови двадесет и четири часа в денонощието. На големите момчета така им харесва. А филтрите за по двеста долара са боклук. Просто две мрежички с марля между тях, това е то. Единствените добри са на „Дженеръл Атомикс“.

Единствените, които могат да си го позволят, са големите момчета. На нас ни дадоха Безплатната телевизия, за да не им се пречкаме из улиците, да си дишаме, докато пукнем от задушаване, без да им създаваме неприятности. Това как ти се струва? Най-евтиният филтър на „Дженеръл Атомикс“ на пазара струва шест хиляди нови долара. Прочетохме книгата и направихме такъв за Стейси за десет долара. Използвахме едно миниатюрно късче платина. Взехме го от слухов апарат, купен от зложната къща за седем долара.

Ричърдс мълчеше. Не знаеше какво да каже.

— Мислиш, че когато Каси хвърли топа, ще напишат в смъртния й акт „рак на белите дробове“? Ще сложат астма, копелетата. Иначе някой може да се изплаши. Някой може да си намери карта за библиотеката и да разбере, че ракът на белите дробове се е повишил със седемстотин процента от 2015-а насам.

— Това вярно ли е? Или предполагаш?

— Прочетох го. Човече, те ни убиват. Убива ни Безплатната телевизия. Както фокусникът те кара да гледаш как от блузата на асистентката му падат сладкиши, докато той в това време вади зайци от гащите си и ги слага в цилиндъра. — Той замълча. После тихо продължи: — Понякога си мисля, че мога да изкарам всичко на бял свят за десет минути по телевизията. Да им кажа. Да им покажа. Всеки може да има филтър, ако телевизионната мрежа го поиска.

— А аз им помагам.

— Ти не си виновен. Ти трябва да бягаш.

В съзнанието на Ричърдс се появиха лицата на Килиън и Артър М. Бърнс. Искаше му се да ги смачка, да ги стъпче, да ходи върху тях. Или още по-добре — да измъкне филтрите от носа им и да ги остави на улицата.

— Хората са бесни. Тридесет години трупат гнева си. Трябва им само повод... един-единствен повод...

Ричърдс се унесе в сън, докато думите още кънтяха в ушите му.

... междинно отчитане — минус 062...

През целия ден Ричърдс остана затворен. Брейдли бе излязъл, за да се погрижи за колата и да уреди с някой от бандата закарването й до

Манчестър.

Брейдли и Стейси се върнаха към шест часа и Брейдли включи телевизора.

— Всичко е готово. Тръгваме довечера.

— А сега какво?

Брейдли се усмихна тъжно.

— Не искаш ли да се видиш в най-гледаното предаване?

Ричърдс искаше и когато се появи сигналът на „Бягачият човек“, той се загледа в екрана като омагьосан.

Боби Томпсън стоеше с безизразно лице върху един блестящ подиум сред море от тъмнина.

— Погледнете — каза той. — Това е един от вълците, които ходят сред вас.

На екрана се появи увеличено лицето на Ричърдс. Задържа се известно време, а после се смени от втора снимка — пак на Ричърдс, но този път маскиран като Грифън Спрингър.

Отново се появи Томпсън. Заговори със сериозен поглед:

— Тази вечер се обръщам специално към жителите на Бостън. Вчера петима полицаи намериха смъртта си в мазето на Бостънската младежка християнска организация. Умряха в пламъци и агония, в капана, хитро и безмилостно поставен от този вълк. За кого се представя тази вечер? Къде е сега? Погледнете! Вижте го!

Образът на Томпсън се стопи и бе заменен от първия от двата записа, направени от Ричърдс сутринта. Стейси ги бе пуснал в една пощенска кутия на Комънуелт Авеню, в другия край на града. Майка му бе държала камерата в задната спалня, с дръпнати завеси на прозореца и покрити мебели.

— Всички вие, които гледате — каза бавно образът на Ричърдс, — не техниците, не хората в луксозни апартаменти, не говоря на вас, говняри. Говоря на хората от гетата, от евтините блокове и Масовото строителство. На рокерите. На безработните. На децата, които влизат в затворите за наркотици, които не притежават и престъпления, които не са извършили, защото Телевизионната мрежа иска да е сигурна, че те няма да се срещат и няма да разговарят помежду си. Искам да ви разкажа за истинското престъпление, което се извършва зад гърба ви. Лишават ви дори от въздуха, защото...

Говорителят на телевизора изведнъж запищя, запука и забръмча, а след малко звукът съвсем изчезна. Устните на Ричърдс се мърдаха, но думите не се чуваха.

— Май изгубихме звука — каза много меко Томпсън, — но няма защо да слушаме още от размирните приказки на този екзалтиран убиец, за да разберем с кого си имаме работа, нали?

— Не-не-не — изрева публиката.

— Какво ще направите, ако го видите на вашата улица?

— ЩЕ ГО ПРЕДАДЕМ!

— А какво да направим, когато го открием?

— УБИЙТЕ ГО!

Безпомощен, Ричърдс стовари юмрука си върху страничната облегалка на единствения фотьойл в стаята.

— Копелета!

— Мислеше, че ще те пуснат в ефира с това? — попита подигравателно Брейдли. — О, не. Даже се учудвам, че те оставиха да говориш толкова дълго.

— Не мислех изобщо — вече му се гадеше. — Май наистина е така.

Започнаха излъчването на втория запис. В този Ричърдс настояваше хората да превземат библиотеките, да искат карти, да научат истината. Беше прочел на глас списък от книги, свързани със замърсяването на въздуха и водата, който му бе дал Брейдли.

Образът на Ричърдс на екрана раздвижи устните си:

— Да ви го начукам на всички. — Личеше си, че думите не отговарят на движенията, но колко ли от двеста милиона души щяха да го забележат. — Да го начукам на полицията и на Телевизионната мрежа. Ще убия всяко ченге на пътя си... — и така нататък. Искаше му се да запуши ушите си и да избяга от стаята. Не можеше да разбере дали това е глас на имитатор или неговият собствен, а думите — получени от снаждането на различни елементи от записа.

Екранът се раздели на две половини — снимка на Ричърдс и лицето на Томпсън.

— Вижте този човек — каза Томпсън. — Човекът, който ще убива. Човекът, който може да събере армия от недоволни. Те ще залееят с бунта си улиците, ще палят, ще изнасилват, ще искат властта. Този човек ще лъже, ще мами и ще убива. Вече е правил всичко това.

Бенджамин Ричърдс! — извика гласът, стоманен, повелителен, изпълнен с библейски гняв. — Гледаш ли ни? Ако е така, знай, че мръсните ти пари са платени. По сто долара на час — в момента тече петдесет и петият. И петстотин долара отгоре. По сто за всеки един от тези мъже.

На екрана започнаха да се появяват лицата на млади и хубави полицаи. Снимките явно бяха правени при завършването на Полицейската академия. Изглеждаха свежи, жизнени и изпълнени с надежда, уязвимостта им късаше сърцето. Самотен тромпет тихо засвири „Отбой“.

— А това — гласът на Томпсън беше нисък и дрезгав от вълнение, — това бяха техните семейства.

Усмехнати жени. Дечица, придумани да се засмеят срещу фотоапарата. Много деца. На Ричърдс му се зави свят и го втресе, доповръща му се. Наведе глава и притисна уста с дланта си.

Ръката на Брейдли, топла и мускулиста, легна на врата му.

— Ей, недей така. Недей, бе човек. Това е нагласено. Всичко е измислица. Най-вероятно са били няколко тъпи говеда, които...

— Млъкни — каза Ричърдс. — Просто млъкни. Моля те.

— Петстотин долара — казваше Томпсън и безкрайна омраза и презрение изпълваха гласа му. И отново лицето на Ричърдс — студено и жестоко, а жаждата за кръв сякаш бе единственото, което изразяваха очите му. — Петима полицаи, пет съпруги, деветнадесет деца. Получават се около седемнадесет долара и двадесет и пет цента за всеки един от мъртвите, ограбените, съсипаните. О, да, Бен Ричърдс, евтино работиш. Дори Юда е взел тридесет сребърника, но ти и толкова не искаш. И сега някъде една майка казва на момченцето си, че татко вече няма да се прибере вкъщи, защото един ужасен и алчен човек с оръжие...

— Убиец! — някаква жена плачеше. — Подъл, мръсен убиец! Дано Господ те порази!

— Господ ще го порази! — публиката пееше, като в църква. — Той получи пари за кръвта, но човекът, който живее от насилието, ще умре от него. И нека всеки вдигне ръката си срещу Бенджамин Ричърдс.

Омразата и страхът във всеки глас се превърнаха в един постоянен и ехтящ тътен. Не, те нямаше да го предадат. Щяха да го

разкъсат на парчета в момента, в който го срещнеха.

Брейдли изключи телевизора и се обърна към Ричърдс:

— Ето с какво си имаш работа. Как ти се струва?

— Може би ще ги убия — каза замислено Ричърдс. — Може би, преди да ме довършат, ще се изкача на деветдесетия етаж на Телевизионните игри и ще хвана копелетата, които са ги измислили. Може би просто ще ги избия всичките.

— Не говори повече — Стейси изведнъж избухна. — Не говори повече за това.

В другата стая Каси спеше, упоена и умираща.

... междинно отчитане — минус 061...

Брейдли не бе посмял да пробие дупки в пода и Ричърдс се сви неудобно на кълбо с уста и нос, притиснати в малката светла ивица на ключалката на багажника. Брейдли бе махнал част от уплътненията и оттам влизаше още малко въздух.

Колата рязко се отдели от асфалта и Ричърдс удари главата си в капака. Брейдли му бе казал, че ще пътуват поне час и половина, като очакваше да ги спрат поне два пъти за проверка. Преди да затвори багажника, му бе дал един голям револвер с думите:

— Преглеждат основно всяка десета или дванадесета кола. Вдигат и задния капак, за да видят какво има вътре. Шансовете ни са добри — единадесет към едно. Ако не успеем, гръмни някоя свиня и това е.

Колата се издигаше и потъваше над изровените и напукани улици на града. Някакъв хлапак изкрещя и се чу ударът от хвърлено парче асфалт. После шумът от все по-оживения трафик се усили, започнаха да спират по-често, за да изчакват светофарите.

Ричърдс лежеше неподвижен, с дясната си ръка върху револвера. Мислеше си колко различен изглеждаше Брейдли в костюма на бандата — двуреден, строг, явно купен от Дилън стрийт, сив като цвета на бетонните стени на водохранилище. Довършваха го вратовръзката и една златна значка на Националната асоциация за подпомагане развитието на чернокожите. Брейдли се бе превърнал от опърпано гангстерче (бременните да се пазят; някои от наш'те момчета ще ви изядат зародишите) в сериозен чернокож бизнесмен, който знае точно какво иска.

— Добре изглеждаш — беше му казал Ричърдс с възхищение. — По дяволите, направо невероятно.

Майката се бе обадила:

— Слава Богу.

— Надявах се, че ще ти хареса превъплъщението. Сега съм областен мениджър на Рейгон Кемикълс. Въртим преуспяващ бизнес в този район. Хубав град е Бостън. Всички са толкова приятелски настроени.

Стейси бе избухнал в смях.

— Ти по-добре млъквай, чернилко! Иначе ще те накарам да се изтропаш в обувката си и да си го изядеш.

— Толкова добре го играеш, Брейдли — Стейси бе продължил да се киска, необезпокоен от заплахата. — Като истински си.

Колата зави надясно по гладка настилка. Започна да се спуска по спиралата на някаква входна рампа. Включваха се в 495-а магистрала или друго, странично шосе. Сякаш медни проводници с високо напрежение бяха пъхнати в краката му.

„Едно към единадесет. Не е лошо.“ Колата се повдигна, набра скорост, Брейдли смени предавката, а после рязко намали и изключи.

Един силен глас, ужасяващо близък, повтаряше:

— Отбийте и спрете... пригответе книжката и регистрационния талон... отбийте и спрете... пригответе...

„Започна се. Започна се вече.“

„Търсят те под дърво и камък, човече.“

Достатъчно ли е това, за да проверяват багажника на всяка осма кола? Или всяка шеста? Или просто всяка?

Спряха. Очите на Ричърдс подскачаха в орбитите си като зайци в капан. Той стисна револвера.

... междинно отчитане — минус 060...

— Излезте от превозното средство, сър — каза отегчен заповеднически глас. — Шофьорската книжка и регистрационния талон, ако обичате.

Вратата се отвори и затвори. Двигателят приглушено боботеше и държеше колата на три сантиметра от настилката.

— ... областен мениджър на Рейгон Кемикълс — Брейдли бе започнал представлението.

„Господи, какво ще стане, ако документите му не са наред? Ако Рейгон Кемикълс изобщо не съществува!“

Отвори се задната врата и някой започна да тършува по седалката. Ричърдс имаше чувството, че ченгето (или правителствен наемник) всеки момент ще допълзи в багажника.

Вратата се затръшна. Стъпки заобиколиха колата и спряха до задния капак. Ричърдс облиза устни и стисна още по-силно пистолета.

Представяше си мъртви полицаи с ангелски лица и дебели сгърчени тела. Зачуди се дали ченгето ще го засипе с куршуми, когато вдигне капака на багажника и го види, легнал там като свит на кълбо саламандър. Зачуди се дали Брейдли ще хукне, дали ще се опита да избяга. Щеше да се напикае. Не го беше правил от дете, когато брат му го гъделичкаше, докато мехурът му не издържи. Ами да, мускулите му там долу вече се разхлабват. Ще забие куршума във вдлъбнатината между носа и челото на ченгето. Размазан мозък и парчета от разбития череп ще плиснат към небето като тънки весели знаменца. Ще остави още малко сираци. Да. Точно така. Знам, че Господ ме обича и мехурът ми не го отрича. Господи Боже, побърквам ли се вече? Шийла, толкова те обичам, а за колко ли време ще ти стигнат шест бона? Година може би, ако не те убият за тях. После пак на улицата, нагоре-надолу, покрай ъгъла, с разлюлени бедра и кокетна дамска чантичка. Хей, мистър, правя го с уста, чиста съм, момченце, ела, ще те науча...

Някой потупа с ръка капака. Ричърдс преглътна писъка си. Прах изпълваше ноздрите му и гъделичкаше гърлото му. Час по биология, на последния ред, драскащ инициалите си и тези на Шийла върху стария чин. „Кихането е рефлекторна функция на мускулите.“ Така ще кихна, че ще ми хвъркне главата, но пак ще мога да забия куршума право в тиквата му и...

— Какво има в багажника, сър?

Безгрижният, малко отегчен глас на Брейдли:

— Резервен цилиндър, нещо не работи както трябва. Ключът е на таблото. Изчакайте, ще го донеса.

— Ако ми трябваше, щях да го поискам.

Отвори се другата задна врата. Затвори се.

— Тръгвайте.

— Пипай здраво, приятел. Дано го хванете.

— Тръгвай, мистър. Размърдай си задника.

Цилиндриците заработиха. Колата се повдигна и ускори. Още веднъж намали, но вероятно им дадоха знак да продължат — Брейдли включи на скорост и ускорението залепи Ричърдс за задната преграда на багажника. Дишаше с къси, уморени хрипове. Вече не му се кихаше.

... междинно отчитане — минус 059...

Пътуването му се струваше доста по-дълго от час и половина. Спряха ги още два патрула. Първия път изглежда беше обичайна проверка на документите, а на втория някакво ченге с провлачен говор и глас на бавноразвиващ се започна да обяснява на Брейдли как проклетите комунаги с моторите помагали на Ричърдс и на оня, другия тип. Лафлин още не бил убил никого, но се говорело, че изнасилил някаква жена в Топека.

След това единствените звуци бяха монотонното свистене на вятъра и писъкът на собствените му вдървени мускули. Ричърдс не заспа, но съсипаният му мозък най-накрая се предаде и потъна в някакво замаяно, полубудно състояние. Във въздушните коли, слава Богу, нямаше въглероден окис.

Сякаш векове след първата пътна блокада Брейдли включи на пониска скорост и колата се наклони леко встрани, докато изкачваше спиралата на изходната рампа на магистралата. Ричърдс бавно примигна. Струваше му се, че ще повърне. За пръв път му прилошаваше в кола.

Преминаха през серия от завои, спускания и изкачвания на някакво голямо пътно разклонение. Пет минути по-късно вече се чуваше шумът от натоварен градски трафик. Ричърдс непрекъснато се опитваше да извърти тялото си в друго положение, но беше невъзможно. Накрая се отказа и неподвижен зачака всичко да свърши. Дясната му ръка, извита под тялото, беше заспала преди час. Сега я усещаше като парче дърво. Можеше да я докосне с върха на носа си, но усещаше единствено натиска върху носа. Завиха надясно, после продължиха направо, а малко по-късно отново завиха. Стомахът му се качи в гърлото, когато колата хлътна надолу по някакъв силен наклон. Ехтенето на цилиндрите му подсказа, че са в затворено помещение. Бяха стигнали гаража. Изпусна една неволна кратка въздишка на облекчение.

— Имаш ли жетон, приятел?

— Ето го.

— Пети вход.

— Благодаря.

Потеглиха надясно. Известно време се изкачваха, след това спряха, завиха пак надясно и веднага вляво. Брейдли изключи от скорост, после двигателят замря и колата меко легна върху бетона. Край на пътуването.

След малко се чу глухият звук от отваряне и затваряне на врата. Стъпките на Брейдли се приближиха до багажника и тънката ивица светлина изчезна, когато ключът влезе на мястото си.

— Вътре ли си, Бени?

— Не — изграчи той. — Изпусна ме на щатската граница. Отвори тая проклетия.

— След секунда. Сега наоколо е пусто. Твоята кола е паркирана до нас. От дясната страна. Можеш ли да излезеш бързо?

— Не знам.

— Трябва да се постараш. Хайде!

Капакът на багажника рязко се вдигна и вътре нахлу полумракът на гаража. Ричърдс се изправи на една ръка, прехвърли единия си крак над ръба и не можа да помръдне по-нататък. Схванатото му тяло крещеше. Брейдли пое ръката му и го издърпа навън. Краката му се подгъваха. Брейдли го хвана под мишницата и наполовина го заведе, наполовина го избута до очукания зелен уинт. Отвори вратата до шофьора, напъха Ричърдс вътре и я затръшна. Миг по-късно и той се мушна в колата.

— Господи. Стигнахме. Стигнахме, братле.

— Да — каза Ричърдс. — Отново на „СТАРТ“. Получаваш двеста долара от банката.

Пушеха, а цигарите светеха като очи в тъмнината. За известно време никой не проговори.

... междинно отчитане — минус 058...

— За малко ни се размина на първата блокада — каза Брейдли, докато Ричърдс масажираше ръката си и се опитваше да я съживи. Чувстваше я така, сякаш призрак бе забил ноктите си в нея. — Онова ченге за малко да вдигне капака.

Брейдли изпусна облак дим. Ричърдс мълчеше.

— Как си? — попита след малко Брейдли.

— Оправям се. Извади ми портфейла. Още не мога съвсем да раздвижа ръката си.

— По-късно. Сега трябва да ти обясня как с Рич сме нагласили нещата.

Ричърдс запали втора цигара от огънчето на първата. Изтръпналата му ръка бавно се отпускате.

— Имаш запазена стая в хотел на Уинтроп стрийт. Името му е Уинтроп хаус. Звучи изискано, но всъщност не е. Регистрацията е на името на Огдън Граснър. Ще го запомниш ли?

— Да. Веднага ще ме разпознаят.

Брейдли се пресегна, взе една кутия от задната седалка и я пусна в скута на Ричърдс. Беше продълговата, кафява, завързана с канап. На Ричърдс му приличаше на онези кутии, в които ти изпращат взетия под наем костюм за абитуриентската вечер. Погледна въпросително Брейдли.

— Отвори го.

Върху някаква сгъната черна дреха лежах чифт очила с дебели, много тъмносини стъкла. Ричърдс ги остави на таблото и извади дрехата. Беше свещеническо расо. Под него, на дъното на кутията, лежах броеница, Библия и виолетов епитрахил.

— Свещеник?

— Точно така — отвърна Брейдли. — Още сега ще се преоблечеш. Ще ти помогна. На задната седалка има бастун. Ще се преструваш на не съвсем сляп, но много слабо виждащ човек. Блъскай се в разни неща. Дошъл си в Манчестър, за да присъстваш на среща на Съвета на църквите във връзка с употребата на наркотици. Разбра ли?

— Да — каза Ричърдс. Колебаеше се, хванал с пръсти копчето на ризата си. — Под това нещо панталони носят ли се?

Брейдли избухна в смях.

... междинно отчитане — минус 057...

Брейдли бързо говореше, докато караше из града.

— В куфара ти в багажника има кутия с етикети, готови за залепване. На тях пише: „След пет дни върнете пратката обратно до компания «Брикхил Манифакчъринг», Манчестър, Ню Хемпшир“. Рич и едно друго момче ги отпечатаха на пресата на Стабърс на Боилдстън стрийт. Всеки ден ми изпращай с експресна поща записите си. Слагай лентите в кутия с една от тези лепенки. Аз ще ги пращам на Игрите от Бостън. За този номер никога няма да се сетят.

Колата спря до бордюра пред Уинтроп хаус.

— Ще я паркирам пак в автоматичния гараж. Не се опитвай да излезеш от Манчестър преди да си променил външния си вид. Трябва да бъдеш като хамелеон.

— Колко време, мислиш, че ще съм в безопасност тук? — попита Ричърдс.

Помисли си, че се е оставил изцяло в ръцете на Брейдли. Май вече не можеше да действа разумно сам. Чувстваше умствената умора като мирис на тялото — струваше му се, че я подушва.

— Резервацията ти е за една седмица. Може да е спокойно през цялото време. Може и да не е. Действай по инстинкт. В куфара има едно име и адрес. Наш човек в Портлънд, Мейн. Ще те скрият за ден-два. Ще ти струва пари, но е сигурно. Аз трябва да тръгна. Това е петминутна зона. Време е за парите.

— Колко? — попита Ричърдс.

— Шестстотин.

— Глупости, това дори не покрива разходите.

— Покрива ги. Остава и малко и за семейството.

— Вземи хиляда.

— На теб ти трябва мангизите, приятел. Ъ-хъ.

Ричърдс го гледаше безпомощно.

— За Бога, Бр...

— Изпрати ни повече, ако успееш. Изпрати ни един милион. Това ще ни оправи.

— Мислиш ли, че бих могъл?

Брейдли се усмихна мило и тъжно. Не каза нищо.

— Тогава защо? Защо правиш толкова много? Разбирам защо не ме предаде. И аз не бих го направил. Но може да си вкарал в беля твоите хора.

— Това няма значение. Те знаят залога.

— Какъв е залогът?

— Танто за кукуригу, ето какъв. Но ако не държим на нашето си, свършени сме. Няма нужда да чакаме въздуха. Направо можем да вкараме кюнеца от печката в стаята, да изключим телевизора и да чакаме.

— Някой ще те убие — каза Ричърдс. — Някой доносник ще те изпорти и ще свършиш в мазето с избити вътрешности. Ти или Стейси. Или майка ти.

Нещо мрачно проблесна в очите на Брейдли.

— Въпреки това лош ден се задава. Лош ден за копелдаците, напълнили стомасите си с месища. Виждам кръв по луната. Това е за тях. Виждам брадви и факли. Едно проклятие ще тръгне по улиците.

— Всичко това го е имало в продължение на две хиляди години...

Един звънец сигнализира за изтичането на петте минути и Ричърдс потърси с ръка дръжката на вратата.

— Благодаря ти. Не знам как да го кажа по друг начин...

— Тръгвай — отвърна Брейдли, — преди да са ме глобили. — Здравата му тъмна ръка сграбчи расото: — И когато те пипнат, отнеси няколко със себе си.

Ричърдс отвори задния капак и бръкна в багажника, за да вземе оттам една голяма черна чанта. Брейдли мълчаливо му подаде облечен в кожа бастун. Колата меко отлепи и се включи в движението. Ричърдс остана още малко на тротоара, за да я изпрати с поглед, като се надяваше, че отстрани погледът му изглеждаше късоглед. Задните светлини пробляснаха на ъгъла, после колата зави и се скри. Брейдли щеше да я остави в гаража и да се върне в Бостън с другата.

Ричърдс почувства странно облекчение — установи, че се радва заради Брейдли. „Колко ли е доволен, че най-накрая слязох от гърба му!“

Нарочно пропусна първото стъпало на входа за хотела и портиерът му помогна да влезе.

... междинно отчитане — минус 056...

Минаха два дни.

Ричърдс играеше добре своята роля — тоест като нещо, от което зависи животът му. И двата дни вечеря в стаята си. Ставаше в седем, четеше Библията си във фоайето, а след това излизаше за „срещата“ си. Персоналът на хотела се отнасяше към него учтиво и приветливо, с малко снизхождение, така както се отнасят с полуслепи, препъващи се свещеници (ако, разбира се, си плащат сметките) в дните, когато „ограниченото убийство“ е законно, в Египет и Южна Африка се води бактериологична война, а в Невада е в сила прословутият закон за абортите по правилото „имаш едно, убий второто“. Папата представляваше един мънкащ деветдесет и шест годишен старец, чиито малоумни укази във връзка с подобни събития се съобщаваха заедно с хумореските в края на новините в седем часа. Ричърдс прекарваше самотните си „срещи“ в една библиотечна кабина под наем, където заключваше вратата и четеше за замърсяването. За периода след 2002 година съществуваше много малко информация, а и тя изобщо не се връзваше с данните от по-рано. Правителството, както обикновено, бавно, но сигурно успяваше да убеди хората едновременно в две противоположни неща. По обед се отправяше към една закусвалня близо до хотела, блъскаше се в минавачите и непрекъснато се извиняваше. Някои му казваха „няма нищо, отче“, но повечето просто го изругаваха, без да му обръщат много внимание и го избутваха встрани. Следобедите прекарваше в стаята си и вечеряше, гледайки „Бягащият човек“. По сутрешния си маршрут към библиотеката вече бе изпратил четири записа. Препращането им от Бостън изглежда вървеше гладко.

Авторите на програмата бяха предприели нова тактика, за да заглушат съобщенията на Ричърдс за замърсяването. Той продължаваше с тях и сигурно приличаше на някакъв озъбен маниак в опитите си да говори така, че да може да бъде разбран по движението на устните. Сега тълпата заглушаваше гласа му в нарастваща буря от викове, свиркания, ругатни и мръсотии. Шумът ставаше все по-неистов, грозен и налудничав.

През дългите следобеди Ричърдс си мислеше за нежеланата промяна, която бе настъпила у него по време на петдневното бягство. Брейдли бе виновен. Брейдли и малкото момиче. Вече не играеше сам, не беше единакът, борещ се за семейството си, обречен на заколение. Сега отвън бяха много и всички, включително и неговото семейство, рано или късно щяха да умрат, просто защото дишат.

Никога не бе минавал за общителен тип. Беше отбягвал всякакви обществени каузи с презрение и яд. Смяташе, че те са за разни недорасли наивници или хора с прекалено много пари и време, като онези трътлести колежанчета с лъскавите си копчета и своите неорок групи.

Бащата на Ричърдс беше потънал в нощта, когато той бе петгодишен — спомените му за него сега бяха просто отделни проблясъци. Никога не го намрази за това. Разбираше много добре как един мъж с избор между гордостта и отговорността избира гордостта, ако отговорността му отнема мъжкото. Той не може да стои и да наблюдава как жена му изкарва пари за поредното ядене по гръб. Ако един мъж не може да бъде за жена си нещо повече от сводник, по-добре да се хвърли от прозореца.

До шестнадесетата си година Ричърдс и брат му Тод се издържаха от дребни кражби и джебчийство. Майка им умря, когато беше на десет години, а Тод — на седем. Пет години по-късно брат му беше убит — ръчната спирачка на един камион изпуснала, докато Тод го товарел с вестници. Кметството изпрати телата и на майката, и на сина в общинския крематориум.

Децата на улицата го наричаха „фабриката за пепел“ или „магазинът за кремчета“ — бяха озлобени, но безпомощни. Знаеха, че най-вероятно и те ще свършат по същия начин — изхвърлени на прах от комините направо във въздуха. На шестнадесет години Ричърдс остана сам. Започна работа — почистваше двигатели на пълна осемчасова смяна след училище. И въпреки смазващата умора от дните той изпитваше постоянен страх, породен от факта, че е сам и незабележим, че нищо не го свързва с друго човешко същество. Понякога се будеше в три сутринта от миризмата на гниещо зеле в квартирата си, а заедно с него се събуждаше ужасът в дъното на душата му. Живееше само за себе си.

И така той се ожени, а Шийла прекара първата година в гордо мълчание, докато приятелите им (и враговете на Ричърдс — беше си спечелил много с отказите си да участва във вандалските „експедиции“ и да се включи в една местна банда) чакаха да дойде бебето. Когато то не дойде, интересът им спадна. Оставиха ги в онази особена забрава, в която остават всички новобрачни в Кооп сити. Неколцина приятели и кръг от познати, които живеят в същата сграда. Ричърдс нямаше нищо против, дори бе доволен. Отдаде се изцяло на работата си, с усмивка и настървение, оставаше и след работно време, когато можеше. Заплатите бяха ниски, нямаше шансове за повишение, а инфлацията препускаше като дива, но те бяха влюбени. И останаха влюбени, защо не? Ричърдс беше от онези самотни мъже, които могат да си позволят да изразходват огромни заряди от любов, привързаност и вероятно психическа устойчивост за жената, която са избрали. До този момент чувствата му почти не се бяха променили. За единадесет години брак не бе възникнал никакъв сериозен спор.

Напусна работа през 2018-а, защото с всяка следваща работна смяна, прекарана зад старите и протекли антирадиационни екрани на „Дженеръл Атомикс“, шансовете му въобще да има деца намаляваха. Може би щеше да бъде в по-добро положение, ако бе отговорил с лъжа на огорченото „Защо напускаш?“ на началника си. Но Ричърдс му бе разказал просто и ясно какво мисли за „Дженеръл Атомикс“ и като завършек го бе приканил да вземе гама-екраните си и да си ги завре в естествения изход на стомаха. Един кратък, но свиреп сблъсък бе сложил край на разговора. Началникът беше набит и мускулест, но Ричърдс го бе накарал да закрепчи като жена.

Черното колело се завъртя. Той е опасен. Дръжте го изкъсо. Ако толкова спешно ви трябва човек, назначете го за една седмица и след това го изхвърлете. На езика на „Дженеръл Атомикс“ Ричърдс бе „показал червено“.

През по-голямата част от следващите пет години той превозваше и товареше вестници, но и тук имаше все по-малко работа, докато накрая вестниците съвсем изчезнаха. Безплатната телевизия сложи окончателния край на печатания текст. Ричърдс започна да обикаля улиците. Гонеха го отвсякъде. От време на време го вземаха за един ден и това бе всичко.

Не обърна внимание на големите събития на десетилетието, тъй както невярващият в призраци не обръща внимание на разказите за тях. Не бе чул нищо за женското клане през 2019-а, докато жена му не му каза за него три седмици по-късно — двеста полицаи, въоръжени с автомати и високоволтови електрически палки, нападнали армията от жени, запътили се към югозападните хранителни складове. Шестдесет от жените били убити. Много малко знаеше и за употребата на нервно-паралитични газове в Средния изток. Но нищо не го впечатляваше. Протестът не водеше до никъде. Насилието не водеше до никъде. Светът беше такъв, какъвто е, и Ричърдс се движеше в него като остра коса, която не иска нищо друго освен работа. Смени повече от сто различни дневни и полудневни назначения. Чистеше слюзестата тиня от вълноломите и шахтите на мръсната канализация, докато другите на улицата, които искрено вярваха, че търсят работа, не правеха нищо.

Хващай си пътя, боклук. Чупката. Няма работа. Изчезвай. Отивай да потанцуваш. Ще ти пръсна шибаната глава, татенце. Мърдай.

После нямаше никаква работа. Стана невъзможно да се намери каквото и да е. Една вечер, когато Ричърдс се влачеше към къщи след цял ден безплодно скитане, един богат мъж в копринена риза го спря на улицата и му каза, че ще му даде десет нови долара, ако си свали гащите, защото искал да види дали уличните отрепки наистина имат тридесетсантиметрови членове. Ричърдс го удари, повали го на земята и побягна.

Тъкмо тогава, след девет години опити, Шийла забременя. „Той е чистач на двигатели“ — казваха хората в блока. — „Можете ли да си представите, че е бил чистач шест години и въпреки това ѝ е напълнил корема? Ще се роди чудовище“ — казваха хората в блока. — „Ще има две глави и нито едно око. Радиация, радиация, децата ти ще са чудовища.“

Но вместо чудовище се роди Кати. Пълничка, здрава и пищяща. Една акушерка от квартала помогна на Шийла при раждането и взе за това петдесет цента и четири кутии грах.

Сега, за пръв път след смъртта на брат си, Ричърдс бе отново сам. Никой не зависеше от него, дори временно напрежението от преследването беше изчезнало. Мислите ѝ гневът му сега бяха насочени към Федерацията на игрите с нейната огромна и мощна

комуникационна мрежа в целия свят. Дебели хора с филтри в носа, ноци, прекарани с красавици в копринено бельо. Искаше му се да види как пада гилотината. Как пада и как хвърчат глави. Но нямаше начин да достигне тези хора. Те се извисяваха над всички, неясни, защитени като небостъргача на Игрите. И въпреки всичко, защото остана верен на себе си и защото беше сам и променящ се, Ричърдс мислеше за това. Той не знаеше, затворен в стаята си, че докато мислеше, на лицето му се появяваше озъбената, зловеща гримаса на вълка, достатъчно силна, за да помете улиците и да разбие стените. Същата гримаса бе на лицето му в онзи почти забравен ден, когато беше повалил богатата и бе избягал с празни джобове и пламнал мозък.

... междинно отчитане — минус 055...

Понеделникът премина точно както неделята (работещият свят вече нямаше строго определен ден за почивка) до шест и половина вечерта.

Отец Огдън Граснър поръча вечеря в стаята си — руло Стефани (всеки, свикнал с по-добра храна от хамбургерите и таблетките с концентрати, би намерил ястията на ресторанта за отвратителни, но на Ричърдс те му се струваха превъзходни) и бутилка вино „Тандърбърд“ и се настани пред екрана, за да гледа „Бягачият човек“. Първата част, посветена на Ричърдс, протече почти по същия начин, както предишните две вечери. Звукът на записите бе заглушен от публиката в студиото. Боби Томпсън очароваше всички. В Бостън се претърсваше всяка къща. Всеки, който укрива беглеца, бе осъден на смърт. Докато излъчваха рекламите, Ричърдс се усмихваше. Не беше зле, донякъде всъщност дори бе смешно. Можеше да издържи всичко, само не и повторното излъчване на убитите полицаи.

Втората част на програмата бе съвсем различна. Боби Томпсън се усмихна широко:

— След последния запис, изпратен от чудовището, което носи името Бен Ричърдс, аз се радвам, че мога да ви съобщя една добра новина...

Бяха хванали Лафлин.

Бяха го забелязали в Топека в петък, но усиленото претърсване на града в събота и неделя не бе довело до нищо. Ричърдс бе предположил, че Лафлин се е промъкнал през кордона, както самият той бе направил. Но днес следобед две деца забелязали Лафлин, свит в един хангар на Управлението на пътищата. Китката му била счупена.

Показаха децата — Боби и Мери Каулз — широко усмихнати в камерата. На Боби Каулз му липсваше един зъб. „Интересно дали феята на зъбките му е дала петаче“ — помисли си мрачно Ричърдс. Томпсън гордо обяви, че Боби и Мери, „граждани номер едно на Топека“, ще дойдат утре вечер в студиото и Хизънър, губернаторът на Канзас, ще им връчи почетни грамоти и чекове за хиляда нови долара и ще им осигури безплатно снабдяване с детски храни „Фантуинкс“ за цял живот. Публиката избухна във възторжени викове.

Ричърдс отвратен отклони погледа си. Доповръща му се. Тънки, невидими пръсти започнаха да притискат слепоочията му. Някъде отдалеч думите продължаваха да достигат до него. Тялото било изложено на показ в ротондата на Канзаското кметство. Пред него вече се редели дълги опашки. В интервю един полицаи, който бил на мястото на убийството, каза, че Лафлин не е оказал силна съпротива.

„О, колко сте доволни от това“ — помисли си Ричърдс. Спомни си Лафлин, киселия му глас и прямия, подигравателен поглед в очите му.

„Една приятелка от автородеото“.

Сега оставаше само едно голямо шоу. Голямото шоу беше Бен Ричърдс.

Вече не му се ядеше.

... междинно отчитане — минус 054...

Тази нощ сънува кошмар. Това беше странно, защото старият Бен Ричърдс никога не сънуваше. Още по-странен беше фактът, че той не съществува в съня си. Беше невидим и само наблюдаваше.

Стаята беше мрачна, а встрани от погледа му — съвсем тъмна. Отнякъде капеше вода. Ричърдс имаше чувството, че се намира дълбоко под земята.

Брейдли седеше на един обикновен дървен стол в средата на стаята, а кожени ремъци стягаха краката и ръцете му. Главата му беше обръсната като на отшелник. Заобикаляха го фигури с черни качулки. „Ловците — помисли си Ричърдс с нарастващ ужас. — О, Господи, това са Ловците!“

— Не съм го направил — каза Брейдли.

— Точно ти го направи, малки братко — отвърна нежно една от фигурите в качулка и заби игла в бузата на Брейдли. Брейдли изпищя.

— Ти ли го направи?

— Да го духаш!

Друга игла меко влезе в окото му и когато я издърпаха обратно, от него започна да се процежда безцветна течност. Погледът в пробитото око стана блудкав и потискащ.

— Ти ли го направи?

— Заври си го отзад.

Електрическа палка притисна врата му. Брейдли отново изврещя и косата му се изправи. Заприлича на карикатура от комикс.

— Ти ли го направи, малък братко?

— Филтрите предизвикват рак. Целите сте изгнили отвътре, мърши!

Извадиха и другото око.

— Ти ли го направи?

Брейдли, ослепен, се изсмя в лицата им. Една от фигурите направи знак и Боби и Мери Каулз се появиха от сянката, весело подтичващи. Започнаха да подскачат около Брейдли и да пеят.

— Кой се страхува от големия лош вълк, големия лош вълк, големия лош вълк...

Брейдли започна да крещи и да се гърчи на стола. Изглежда се опитваше да вдигне ръце пред лицето си. Песента ставаше все по-силна, кънтеше в усойното помещение. Децата започнаха да се променят. Главите им се удължиха и потъмняха, изпълнени с кръв. Устните им се отвориха и в тях заблестяха змийски зъби, остри като скалпели.

— Ще кажа — изпищя Брейдли. — Ще кажа. Ще кажа. Не го направих аз! Бен Ричърдс го направи. Ще кажа! Господи... Ох, Госп...

— Къде е той, малък братко?

— Ще кажа. Ще кажа. Той е в...

Но пеещите гласчета заглушиха думите му. Двете чудовища се приближаваха към врата на Брейдли, стегнат, изпънат като струна, когато Ричърдс се събуди, облян в пот.

... междинно отчитане — минус 053...

В Манчестър вече беше опасно. Не знаеше кое го накара да реши така — новините за жестоката смърт на Лафлин в Средния запад, сънят или просто някакво предчувствие.

Във вторник сутринта не отиде в библиотеката и остана в стаята си. Струваше му се, че всяка минута, прекарана в това място, е покана за бързия край на всичко. Гледаше през прозореца и във всеки прегърбен старец или безобиден шофьор на такси виждаше Ловец с черна качулка. Измъчваше го собственото му въображение. Струваше му се, че въоръжени мъже пълзят безшумно по коридора към неговата стая. Един огромен часовник отекваше в главата му.

Преодоля нерешителността си малко след единадесет часа. Беше невъзможно да остане. Знаеше, че са го надушили.

Взе бастуна си, бавно отиде до асансьорите, почуквайки с него, и слезе във фойето.

— Излизате ли, отец Граснър? — попита дежурният администратор с приятната си, снизходителна усмивка.

— Почивен ден — отвърна Ричърдс, като гледаше рамото на чиновника. — Има ли кино в града?

Знаеше, че има поне десет, в осем от които прожектираха порнографски стереофилми.

— Ами-и-и-и... — рече предпазливо администраторът, — можете да отидете в центъра. Мисля, че дават филмите на Дисни...

— Прекрасно — отвърна бодро Ричърдс.

Запъти се към изхода и се блъсна в някакво растение в саксия по пътя си.

На две пресечки от хотела той влезе в една аптека, купи голямо руло бинт и две евтини алуминиеви патерици. Продавачът сложи покупките в продълговата пластмасова кутия и Ричърдс хвана такси от ъгъла на улицата.

Колата стоеше точно на същото място и ако гаражът беше под наблюдение, Ричърдс не го забеляза. Влезе и запали. За момент нещо го стегна, когато се сети, че няма шофьорска книжка под безопасно име, но това всъщност беше без голямо значение. Бездруго не вярваше, че новото му превъплъщение ще издържи една по-основна проверка. Ако има пътни блокади, щеше да се опита да ги разбие. Вероятно щяха

да го застрелят, но и без това можеше да се смята за мъртъв от мига, в който го разпознаеха.

Пусна очилата на Огдън Граснър в жабката на таблото и потегли, като махна на момчето, дежурно на входа. То едва го погледна иззад порно списанието си.

В северните, безразборно застроени покрайнини на града спря, за да качи докрай налягането на въздуха в колата. Безброй гнойни пъпки бяха разцъфтели като кратери по лицето на младежа на компресора и той с трогателно усърдие избягваше да поглежда към Ричърдс. Дотук добре.

Включи се от 91-ва в 17-а магистрала, а оттам — в странично шосе без име или номер. Три мили по-нататък спря на една покрита с прах отбивка и загаси двигателя. Насочи огледалото към лицето си, колкото може по-бързо намота бинта около главата си и подпъхна края му. Някаква птичка цвърчеше неуморно в клоните на повяхнал бряст.

Не изглеждаше зле. Ако му останеше време в Портлънд, щеше да прибави и шина за врата.

Остави патериците на седалката до себе си и потегли. Четиридесет минути по-късно влезе в кръговото кръстовище преди Порстмут. Тръгна по 95-а магистрала, бръкна в джоба си и извади смачканото листче, което му бе оставил Брейдли.

С мек молив и внимателния почерк на самоук той бе написал:

„Стейт стрийт, номер 94, Портлънд
СИНЯТА ВРАТА, «ГОСТИ»
Елтън Паракис (и Вирджиния Паракис)“

Ричърдс го прочете с присвити очи и погледна напред. Голям жълто-черен полицейски хеликоптер кръжеше над магистралата, придружаващ патрулна кола на самия път. Заклешиха го за момент, след това продължиха нанякъде, като умело се промъкваха между колите по шестте пътни платна. Обикновена полицейска проверка.

Едно болезнено чувство на облекчение, появило се сякаш насила, стягаше гърдите му, докато той се носеше по пътя и изминаваше миля след миля. Искаше му се да се смее и в същото време му се повръщаше.

... междинно отчитане — минус 052...

Стигна в Портланд без инциденти. Но до момента, в който навлезе в предградията, докато се движеше сред застроените квартали на Скарбърг (скъпи къщи, скъпи улици, скъпи училища с огради под напрежение) чувството на облекчение бе започнало отново да изчезва. Те можеха да бъдат навсякъде. Около него. А можеше и да ги няма.

Къщите на Стейт стрийт бяха стари, кафяви и полусрутени. Районът беше близо до един обрасъл с растителност парк, приличащ на джунгла — всички крадци, любовници, наркомани и мошеници на този малък град се събираха там. Никой не смееше да излезе на Стейт стрийт по тъмно, без полицейско куче на ремъка или няколко човека от бандата.

Номер 94 представляваше разпадаща се, опушена постройка със спуснати на прозорците зелени щори, отдавна забравили възрастта си.

Приличаше на умрял от старост човек с пердета на очите.

Спря до тротоара и слезе. По улиците бяха пръснати изоставени коли. Някои от тях, съвсем изгнили, се бяха превърнали в безформени купове желязо. До самия парк един стар стюдбейкър лежеше на една страна като умряло куче. Явно тук не беше царството на полицаите.

Ако оставиш колата си без наблюдение, след петнадесет минути ще са я наобиколили тълпа от хлапаци, облегнати на нея, храчещи, преценяващи я с поглед. След половин час някои от тези момчета ще са намерили лостове, ключове и отвертки. Ще ги потупват, ще ги въртят в ръцете си, ще ги сравняват помежду си, ще се сбият на шега. Ще ги вдигат към небето замислено, сякаш преценяват посоката на вятъра или приемат някакви тайнствени съобщения чрез тях. След един час колата ще заприлича на оглозган скелет, лишен от всичко, което може да се свали — от капациите на въздушните дюзи и цилиндрите до волана.

Едно момче дотича до Ричърдс, докато той наместваше патериците под мишниците си. Сгърчени, лъскави белези от изгаряния бяха превърнали едната половина от лицето му в някакво ужасно подобие на Франкенщайн.

— Искаш ли „Скаг“, мистър? Бива го. Право на луната те качва — момчето тихо се кискаше, а подутата, осеяна с буци кожа на обгорялото му лице се свиваше и подскачаше.

— Чупката — кратко му отвърна Ричърдс.

Момчето се опита да избие с ритник една от патериците, но Ричърдс замахна с другата и я стовари върху задника му. Момчето избяга, като псуваше непрекъснато.

Бавно изкачи хлътналите каменни стъпала и погледна вратата. Някога синя, сега боята беше избледняла и олющена, придобила цвета на изнуреното небе на пустинята. Секачът на някой вандал се бе погрижил за някога съществуващия звънец.

Ричърдс почука и зачака. Нищо. Отново почука.

Вече бе късно следобед и студът бавно пропълзяваше по улицата. От парка от другата страна слабо се чуваше тъжното пропукване на октомврийските клони, разделящи се с листата си.

Тук нямаше никой. Беше време да си тръгва. Въпреки това почука още веднъж, странно убеден, че вътре все пак има някой.

Този път беше възнаграден — звук от бавно тътрещи се чехли. Спряха пред вратата.

— Кой е? Нищо не купувам. Махай се.

— Казаха ми да ви се обадя.

Капачето на шпионката изскърца и едно кафяво око надникна отвътре. После капачето хлопна на мястото си.

— Не те познавам — кратко и ясно.

— Казаха ми да потърся Елтън Паракис...

Неохотно:

— А, ти си от ония...

Зад вратата започнаха да се превъртат ключалки, едно по едно да се издърпват резета. Освобождаваха се вериги. Чу се изщракване, когато се прибра езичето на една брава „Йейл“, после на още една. Тежката греда на резе „Трапболт“ издрънча, освободена от скобите си.

Вратата се отвори и Ричърдс се изправи пред една кокалеста жена с възлести ръце и без никакъв бюст. Лицето ѝ беше гладко, почти като на ангел, но изглеждаше така, сякаш бе понесло безброй невидими удари, юмруци и ъперкъти в нерегламентирания си двубой с времето. Вероятно времето печелеше, но и тя не се даваше лесно. Беше почти метър и осемдесет висока дори с тънките, безформени чехли на

краката, а подутите ѝ от артрит колене приличаха на два дънера. Беше увила косата си в тюрбан от хавлиена кърпа. Кафявите ѝ очи, които го гледаха дълбоко изпод веждите (самите вежди отчаяно се държаха над пропастта като планински храсти, борещи се с безводието и височината), бяха умни, но сякаш подивели от страх или от ярост. Покъсно Ричърдс разбра, че тя е просто объркана, напласена, олюляваща се на ръба на лудостта.

— Аз съм Вирджиния Паракис — каза глухо тя. — Майката на Елтън Паракис. Влезте.

... междинно отчитане — минус 051...

Когато влязоха в кухнята, за да запари чая, тя все още не го бе познала.

Къщата беше стара, рушаща се и мрачна, обзаведена с добре познатите на Ричърдс от собствения му дом вехтории.

— Елтън сега го няма — каза тя, надвесена над очукания алуминиев чайник върху газовия котлон. Тук светлината беше по-ярка, виждаха се кафявите петна от влага по тапетите, умрелите мухи по первазите — спомени от последното лято, почернелите ръбове на издутите парчета линолеум по пода, купчина мокра амбалажна хартия под прокапалата водопроводна тръба. Миришеше на някакъв дезинфекционен препарат и Ричърдс си представи умиращи хора в болнични стаи.

Тя прекоси стаята и подутите ѝ пръсти с усилие затърсиха нещо сред боклуците, струпани върху шкафа, докато най-накрая извади две торбички чай, едната вече използвана. Даде му използваната. Ричърдс не се изненада.

— Той работи — жената слабо наблегна на втората дума и фразата прозвуча като обвинение. — Праца те оня човек от Бостън, дете Елти му пише за замърсяването, нали?

— Да, мисис Паракис.

— Запознаха се в Бостън. Моят Елтън оправяше автоматите за цигари и други дреболии. — Изпъчи се самодоволно и после пое обратно пътя към печката през дюнците от линолеум. — Казах на Елти, че това, дете го прави Брейдли, е противозаконно. Казах му, че може да

го доведе до затвор или нещо по-лошо. Той не ме слуша. Не и мен, старата му майка. — Тя се усмихна мило, най-после наклеветила сина си. — Той все си строеше нещо... Когато беше момче, построи къща под бряста с четири стаи. Това беше, преди да отсекаат дървото. Но да построиш станция за измерване на замърсяването в Портлънд беше идея на оня, черния.

Тя потопа торбичките в две купи и остана с гръб към Ричърдс, докато сгръвяше ръцете си на котлона.

— Пишат си. Казах му, че пощите не са сигурни. Ще стигнеш до затвора или нещо по-лошо, му казвах. А той вика: „Ама, майко, ние го пишем с шифър. Той иска дузина ябълки, аз му пиша, че чичо ми е зле.“ Аз му разправам: „Елти, мислиш ли, че те няма да се сетят за тая шпионска измишльотина.“ Той не ме слуша. А преди го правеше. Бях най-добрият му приятел. Но нещата се промениха. Откакто влезе в пубертета, нещата се промениха — гнусни списания под леглото, ей такива неща. И сега оня, черният. Сигурно са те хванали да взимаш проби за смога, за канцерогени или нещо друго и сега те гонят.

— Аз...

— Няма значение — извика тя злобно, обърната към прозореца. Той гледаше към някакъв заден двор, пълен с гниеци боклуци и автомобилни джанти. В двора имаше детски пясъчник, който сега, години по-късно, беше пълен с мъртви октомврийски клони.

— Няма значение — повтори жената, — черните са виновни. — Тя се обърна към Ричърдс, а очите ѝ бяха потъмнели, гневни и объркани. — Сега съм на шестдесет и пет, но бях деветнадесетгодишно младо и свежо момиче, когато започна всичко. Беше 1979 и черните бяха навсякъде. Навсякъде. — Тя почти крещеше, сякаш спореше с Ричърдс. — Навсякъде. Пращаха черните на училище заедно с белите. Пуснаха ги в правителството, вечно недоволни, вечно протестиращи, вечно бунтовници. Не съм...

Тя изведнъж спря, сякаш някой бе извадил думите от устата ѝ. Гледаше Ричърдс, виждайки го за пръв път.

— Господи помилуй! — прошепна тя.

— Мисис Паракис...

— Не! — извика тя с дрезгав от страха глас. — Не! Не! О, не! — Тя тръгна към него, като спря за малко до шкафа, колкото да измъкне от неразборията по него един проблясващ кухненски нож. — Вън!

Вън! Вън! — Ричърдс стана и бавно заотстъпва, първо през късия коридор между кухнята и мрачната дневна, а после и през самата стая. На стената видя стар телефонен апарат, който сигурно висеше там от дните, когато мястото наистина е било хотел. „Синята врата. Гости“. Кога е било това? Преди двадесет години? Четиридесет? Преди да изтърват черните или след това?

Вече беше в коридора и приближаваше външната врата, когато в нея щракна ключ. Двамата се заковаха на местата си, сякаш невидима ръка бе спряла филма, докато реши какво да прави по-нататък.

Вратата се отвори и Елтън Паракис влезе.

Беше много дебел, а тъмнорусата му коса, нелепо сресана назад на започващи от челото му вълни, откриваше бебешко лице с постоянно учудено изражение. Беше облечен с униформата на някакъв сервиз за автомати — синя със златни ивици. Той погледна внимателно Вирджиния Паракис.

— Остави този нож, майко.

— Не — изкрещя тя, но поражението вече отпускате лицето й.

Паракис затвори вратата и тръгна, леко клатушкайки се, към майка си. Тя се дръпна назад:

— Трябва да го накараш да си иде, сине. Той е оня лош човек. Оня Ричърдс. Това ще означава затвор или нещо по-лошо. Не искам да отидеш в затвора. — Тя се разплака, изтърва ножа и се сгуши в ръцете му. Паракис я прегърна и започна нежно да я люлее, докато тя хлипаше.

— Няма да отида в затвора. Хайде, мамо. Не плачи. Моля те, не плачи — той се усмихна притеснено на Ричърдс над свитото и потрепващо рамо на жената, сякаш искаше да каже „Ужасно съжалявам за това“. Ричърдс чакаше.

— Слушай сега — започна Паракис. Майка му се бе поуспокоила и тихо подсмърчаше. — Мистър Ричърдс е добър приятел на Бренди Трокмортън и ще остане два дни при нас.

Тя започна отново да крещи и той запуши с ръка устата й. Намръщи се, явно му беше неприятно да го направи.

— Да, мамо. Така е. Ще закарам колата му в парка, за да й прикача кабелите. А утре сутринта ти ще отидеш да пуснеш в пощата един пакет за Кливлънд.

— Бостън — обади се автоматично Ричърдс. — Записите отиват в Бостън.

— Сега отиват в Кливлънд — каза Елтън с търпелива усмивка. — Подгонили са Брейдли.

— О, господи.

— И теб ще подгонят — мисис Паракис викаше — и ще те хванат! Много си дебел!

— Ще заведе мистър Ричърдс горе, мамо, за да му покажа стаята.

— Мистър Ричърдс? Мистър Ричърдс? Защо не го наричаш с истинското му име? Отрова!

Той я отстрани много внимателно от себе си и Ричърдс го последва нагоре по тъмното стълбище.

— Горе има много стаи — каза той, леко задъхан, а дебелият му задник се свиваше и подскачаше на всяко следващо стъпало. — Това беше хотел преди много години, когато бях бебе. От стаята ще можете да наблюдавате улицата.

— Може би наистина е по-добре да си тръгна. Ако Брейдли е изгърмал, майка ви може да се окаже права.

— Това е стаята ви — той отвори вратата на една влажна и прашна стая, понесла бремето на годините. Изглежда не бе чул забележката на Ричърдс. — Страхувам се, че няма да ви бъде много удобно тук, но... — Обърна се към него с търпеливата си, приветлива усмивка. — Можете да останете колкото искате. Брейдли Трокмортън е най-добрият приятел, който съм имал. — Усмивката му малко се изкриви. — Единственият приятел, който съм имал. Ще се погрижа за мама, не се тревожете.

Ричърдс само повтори:

— По-добре да тръгвам.

— Знаете, че не можете. Превръзката на главата не успя да заблуди дълго дори и майка ми. Ще закарам колата ви на сигурно място, мистър Ричърдс. По-късно ще поговорим.

Той бързо излезе. Отзад панталоните на униформата му бяха излъскани. Ричърдс имаше чувството, че стаята след него продължава притеснено да се извинява.

Повдигна мъничко щорите и го видя да излиза на напукания тротоар пред къщата. Паракис се мушна в колата, но след малко слезе от нея и забърза обратно към вратата. Ричърдс почувства болезнен

страх. Стоеше, заслушан в тежките стъпки по стълбите. После вратата се отвори и Елтън се усмихна:

— Мама е права. От мен не става добър таен агент. Забравих ключовете.

Ричърдс му ги подаде и се опита да се пошегува:

— По-добре половин таен агент, отколкото никакъв. — Шегата му не улучи.

Може би изобщо нямаше какво да улучи. Елтън Паракис също влачеше бремето си и Ричърдс почти чу прозрачните подигравателни гласове на децата, които винаги щяха да преследват самия него като малки лодки зад големия кораб.

— Благодаря — каза меко Ричърдс.

Паракис излезе и подкара към парка малката кола.

Ричърдс махна покривката от леглото и бавно се изтегна. Дишаше неравномерно, с поглед, забит в тавана на стаята. Леглото сякаш го притискаше в някаква перверзна влажна прегръдка — усещаше я дори през одеялото и дрехите си. Миризмата на плесен се прокрадваше в ноздрите му и ги гъделичкаше.

На долния етаж майката на Елтън плачеше.

... междинно отчитане — минус 050...

Подремна малко, но не успя да заспи. Навън беше почти тъмно, когато отново чу тежките стъпки на Паракис и с облекчение свали краката от леглото. Когато Елтън почука и влезе, Ричърдс видя, че той е сменил униформата с широка спортна фланелка и джинси.

— Готово — каза той. — В парка е.

— Ще я ограбят ли?

— Не — отвърна Елтън. — Имам едно приспособление. Мощен акумулатор и две щипки за кабелите. Всеки, който сложи ръка или лост върху колата, ще бъде ударен от тока и една сирена ще сигнализира. Сам го направих. — Той седна с дълбока въздишка.

— Какво беше това за Кливлънд? — попита Ричърдс. (Беше установил, че е лесно да задаваш въпроси на Елтън.)

Паракис сви рамене.

— Ами един като мене. Запознахме се в Бостън в библиотеката. Бяхме с Брейдли. Нашият малък клуб по замърсяването. Предполагам, че мама ви е казала нещо за това... — Той потри ръце и се усмихна тъжно.

— Спомена нещо — съгласи се Ричърдс.

— Тя е... малко не е наред. Не разбира по-голямата част от това, което се случи през последните двадесет години. Винаги е уплашена. Аз съм единственото, което има.

— Ще хванат ли Брейдли?

— Не знам. Той си има... ъ-ъ, своя разузнавателна мрежа. — Но очите на Елтън избягваха погледа на Ричърдс.

— Вие...

Вратата се отвори и мисис Паракис застана на входа. Ръцете ѝ бяха скръстени и тя се усмихваше, но гледаше някъде далеч.

— Извиках полицията. Сега трябва да си тръгваш.

Елтън пребледня:

— Лъжеш.

Ричърдс скочи на крака и застина, навел глава встрани, заслушан.

Слаб, усилващ се вой на сирени.

— Не лъже — каза Ричърдс.

Мъчително усещане за пълно безсилие го завладяваше.

проблясваха на покрива на полицейска кола. Цилиндриите ѝ изреваха, гумите изсвириха и тя закова на място тридесетина метра пред тях.

— РИЧЪРДС! БЕНДЖАМИН РИЧЪРДС — гласът отекваше, усилен от мегафона.

— Колата ти... направо... виждаш ли я? — Елтън едва си поемаше дъх.

Силуетът на колата смътно се открояваше в тъмнината. Елтън я беше паркирал добре, под няколко брези до едно изкуствено езеро. Полицейският автомобил отново изрева, задните му колела оставиха две прави черни линии от гореща гума по асфалта, когато ускори, а бензиновият му двигател виеше, непрекъснато увеличаващ оборотите. Колата удари бордюра, подскочи и фаровете ѝ за миг полетяха нагоре, а после отново се насочиха право в тях.

Ричърдс се обърна с лице към машината. Изведнъж се усети съвсем спокоен, почти безчувствен. Измъкна пистолета на Брейдли от джоба си, докато отстъпваше назад. Други ченгета не се виждаха. Само този. Колата ревеше срещу тях, понесла се по голата октомврийска пръст на парка, а колелата ѝ изтръгваха огромни късове черна земя и ги изхвърляха назад.

Стреля два пъти в предното стъкло. То се напука, но не се счупи. В последния момент скочи настрани и се претърколи. Сухата трева притисна лицето му. Изправи се на колене и стреля още два пъти в задното стъкло. Без да намали, колата направи обратен завой, занесе настрани и отново полетя напред, а сините ѝ светлини превърнаха нощта в безумен кошмар от побеснели сенки. Тя преграждаше пътя на Ричърдс към паркираната му кола, но Елтън беше отскочил на другата страна и сега трескаво сваляше кабелите от вратата.

От прозореца на полицейския автомобил някой се бе показал до кръста. Плътен, оглушителен, насечен звук заля тъмнината. Автомат. Куршуми разораха почвата около Ричърдс. Пръст полетя към лицето му и засипа челото му. Той коленичи сякаш за молитва и стреля още веднъж. Този път на стъклото се появи малка дупка. Но колата вече беше над него... Ричърдс отскочи вляво и стоманената броня удари левия му крак, премаза глезена му и го захвърли по очи на земята.

Пренатоварен, двигателят дрезгаво изпищя, когато машината направи втори обратен завой. Фаровете ѝ отново го заслепиха и

превърнаха всичко в свръхконтрастен черно-бял негатив. Ричърдс се опита да се изправи, но глезенът му не го държеше.

Поемаше въздух на големи жадни глътки и наблюдаваше приближаващото се чудовище. Предметите станаха огромни, нереални. Адреналинът го потопи в някакъв делириум, в който всяко движение беше забавено, целенасочено, предварително изчислено. Приближаващата кола приличаше на голям ослепял бик.

Отново изтрещя автоматът и този път един куршум прониза дясната му ръка и го повали настрани. Тежкият автомобил се опита да завие и да го прегazi и за момент Ричърдс съвсем ясно видя човека зад волана. Стреля още веднъж и стъклото на вратата хлътна навътре. Колата бавно се завъртя, заора в пръстта, преобърна се настрани, после изведнъж се изправи на предницата си, стовари се върху покрива си и легна настрани. Двигателят се задави и млъкна. В неочакваната шокираща тишина ясно се чуваше пращенето на полицейското радио. Ричърдс не можеше да се изправи на крака и запълзя към колата си. Паракис вече беше вътре, опитваше се да запали, но в паниката си явно бе забравил да отвори дюзите. При всяко завъртане на ключа се чуваше кухото кашляне на въздуха в цилиндрите.

Приближаващи сирени постепенно изпълваха нощта. Ричърдс беше на петнадесетина метра от колата, когато Елтън разбра грешката си. При следващото завъртане на ключа двигателят диво изръмжа и колата се повдигна над земята.

Когато Елтън я докара до него, Ричърдс се изправи, доколкото можа, отвори вратата и се стовари вътре. Паракис зави наляво по 77-мо шосе, което пресичаше Стейт стрийт веднага след парка. Долната част на колата беше на сантиметри от настилката и всеки момент можеше да задере в нещо и да се разпадне. Елтън поемаше дълбоко въздух и бързо го издишаше, а устните му потрепваха като щори на прозорец при силен вятър.

Още два патрула изскочиха зад тях. Сините им лампи заблестяха и Елтън ускори.

— Не сме достатъчно бързи — извика той. — Не сме...

— Те са на колела! — изкрещя в отговор Ричърдс. — Карай по насипа отстрани!

Колата зави надясно и подскочи над бордюра. Сгъстеният въздух заблъска в дюзите и тя отново ускори. Патрулите се понесоха зад тях и

започнаха да стрелят. Ричърдс чуваше как стоманени пръсти пробиваха ламарината. Задното стъкло се разби с оглушителен трясък и ги засипа с малки остри парченца. Елтън изкрещя и започна да кара с непрекъснати завой вляво и вдясно.

Една от полицейските коли, понесла се с над седемдесет мили в час, не успя да се справи с бордюра. Сините светкавици от лампите ѝ насякоха тъмнината. Колата се преобърна и продължи да се носи, легнала настрани, а металът нажежаваше камъните под себе си. Обшивката на резервоара се свлече, искрите докоснаха бензина и автомобилът избухна в ослепителен бял пламък.

Вторият патрул продължаваше да ги следва. Бяха доста пред него, но той щеше бързо да скъси дистанцията. Бензиновите коли на колела бяха близо три пъти по-бързи от въздушните. А ако автомобилът на въздушна възглавница се отклонеше много встрани от пътя, неравната повърхност под дюзите можеше да го обърне, както почти стана, когато Паракис премина бордюра.

— Завий вдясно! — изкрещя Ричърдс.

Паракис рязко изви, без да намалява, и ускорението притисна стомасите им. Излязоха на 1-во шосе. Пред тях се намираше големият разклон Коуст. Ако влезеха в него, вече нямаше да имат избор. Единственият вариант щеше да остане смъртта.

— Отбий! Отбий, по дяволите! В алеята!

За момент престанаха да виждат полицейската кола, скрита от предишния завой.

— Не! Не! Ще бъдем като мишки в капан!

Ричърдс се пресегна и дръпна силно волана, като едновременно с това изблъска ръката на Елтън от ръчката на газта. Колата се отклони под прав ъгъл и се блъсна в бетона на сградата при входа на алеята. Ударът ги запрата настрани, тъпата муцуна на автомобила се зарови в купчина метални отпадъци, консервни кутии и празни щайги и се разби в стената зад боклуците.

Ричърдс бе изхвърлен върху таблото, носът му силно изпраця и от него бликна кръв.

Колата остана накриво спряла в алеята. Единият ѝ цилиндър все още кашляше. Паракис представляваше безмълвна купчина, превита над волана. Сега Ричърдс нямаше време за него.

Блъсна с рамо огънатата врата. Тя се отвори и Ричърдс заподскача на един крак към входа на алеята. Напълни отново револвера с патроните, които Брейдли му беше дал. Бяха мазни и студени при допир. Изпусна няколко на земята. Ръката му бе започнала да пулсира болезнено, като зъб с гангрена, и отново му прилоша.

Мощни фарове превърнаха нощта над пустото шосе в ярък ден без слънце. Патрулната кола поднесе на завоя, задните ѝ колела забуксуваха, борещи се за сцепление, и въздухът силно замириса на изгоряла гума. Криволичещи черни следи нашариха настилката. После машината отново полетя напред. Ричърдс държеше револвера с две ръце, облегат на стената на сградата от лявата страна на пътя. След секунда те щяха да видят, че задните светлини пред тях са изчезнали. Ченгето с автомата ще огледа алеята, ще се усети...

С кръв, изпълнила премазания му нос, Ричърдс започна да стреля. Беше се прицелил добре и при нищожното разстояние до колата куршумите минаваха през блиндираното стъкло като през хартия. Откагът на тежкото оръжие разтърсваше ранената му ръка и той крещеше от болка...

Колата се удари в бордюра на тротоара от другата страна на алеята и прелетя късото разстояние до голата тухлена стена зад него. Избухна, преди да падне на плочките. Един избелял надпис върху тухлите казваше: „РЕМОНТ НА ТЕЛЕВИЗОРИ. ЗА ДА СИ ГИ ГЛЕДАТЕ, НИЕ ГИ ПРЕГЛЕЖДАМЕ.“ Но идваха още коли. Винаги имаше още.

Задъхан, Ричърдс се запъти обратно към автомобила си. Здравият му крак едва го държеше.

Паракис тихо стенеше:

— Ранен съм. Много лошо съм ранен. Къде е мама? Къде е моето мамче?

Ричърдс коленичи, наведе се, пропълзя под колата по гръб и започна трескаво да измъква боклука и мръсотииите от въздушните дюзи. Кръвта от счупения му нос се стичаше по бузите и правеше локвички на земята зад ушите му.

... междинно отчитане — минус 048...

Работеха само пет от шестте цилиндъра на колата и тя се движеше с по-малко от четиридесет мили в час, наклонена на една страна. Паракис посочваше пътя от дясната седалка, където го бе преместил Ричърдс. Една от ръчките за управление се беше забила в корема му и Ричърдс очакваше всеки момент да умре. Гъста топла кръв по волана лепнеше на дланите му.

— Много съжалявам — каза Елтън. — Тук сме наляво. Аз съм виновен. Трябваше да се сетя. Тя... тя вече не разсъждава нормално. Тя не... — закашля се, черна кръв изпълни устата му и той я изплю в скута си.

Продължаваха да се чуват сирени, но далеч зад тях, някъде на запад. Бяха пресекли Марджинъл Уей и оттогава Паракис го насочваше само по странични пътища. Сега се движеха на север по 9-о шосе и предградията на Портлънд се смалваха отвъд покритата със сухи шубраци октомврийска пустош извън града. Дървосекачите бяха минали оттук като ято скакалци и резултатът от работата им представляваше гъсто преплетени храсти и блатна трева.

— Знаеш ли накъде ме водиш? — попита Ричърдс.

Чувстваше се като огромен факел от пламтяща болка. Почти сигурен беше, че глезенът му е счупен, а за носа нямаше съмнение. Едва успяваше да си поема въздух през устата.

— Към едно познато място — каза Елтън Паракис и изкашля още кръв. — Тя ми казваше, че най-добрият приятел на всяко момче е неговата майка. Можеш ли да повярваш? Аз вярвах. Дали ще й направят нещо? Ще я вкарат ли в затвора?

— Не — отвърна мрачно Ричърдс, без да е сигурен в това.

Часът беше осем и двадесет. Бяха излезли от Синята врата в седем и десет. Имаше чувството, че оттогава са изминали десетилетия.

Далеч назад още сирени се присъединяваха към общия вой. „Ако не понасяш жегата, излез от кухнята“ — помисли си Ричърдс. Беше се справил с двата полицейски патрула с една ръка. Още премии за Шийла. Пари от кръв. И Кати. Дали ще се отврати и ще умре от млякото, купено с тези пари? „Как сте, мили мои? Обичам ви. Тук, на този извит, побеснял път, добър само за влюбени, които си търсят местенце, и за браконiere, аз ви обичам и искам всичките ви сънища да са сладки. Искам...“

— Завий вляво — извика дрезгаво Елтън.

Ричърдс зави по един равен асфалтов път, който пресичаше гъсто сплетените голи брястове, смрадлики, борове и смърчове — все хилави млади дървета и храсти, пораснали през последните години. Усети тежката сериста миризма на някаква река, отровена от индустриални отпадъци. Ниски клони, надвиснали над пътя като скелети, дращеха покрива на колата. Минаха покрай един знак, на който пишеше „СТРОЕЖ НА СУПЕРМАРКЕТ «ПАЙН ТРИЙ». НЕ ПРЕМИНАВАЙ! НАРУШИТЕЛИТЕ ЩЕ БЪДАТ НАКАЗАНИ“.

Изкачиха последното малко възвишение по пътя и пред тях се появи строежът. Сигурно работата е била прекратена преди повече от две години, а и съвсем не са били стигнали далеч, когато са спрели. Мястото представляваше лабиринт от недостроени складове и магазини, захвърлени тръби, купове пепел и дъски, бараки и навеси, всичко това обрасло в суха хвойна, треволяк, къпини и тръни. Площта покриваше километри. Зейнали правоъгълни дупки на основите като гробове, изкопани за римски богове. Ръждясали стоманени скелети. Криптограми, изписани по бетонните стени от сенките на оголени кабели. Обрасли с трева заравнени площадки, които е трябвало да бъдат паркинги.

Дебнеща кукумявка летеше някъде над тях, разперила тихите си криле.

— Помогни ми... зад волана...

— Не си в състояние да караш — каза Ричърдс и силно блъсна вратата, за да я отвори.

— Поне това мога да направя — звучеше нелепо, но Елтън, целият в кръв, говореше сериозно. — Аз ще съм заекът... Ще карам колкото мога по-надалеч.

— Не.

— Остави ме да тръгна! — Той изкрещя, а пълното му бебешко лице изглеждаше ужасно и гротескно. — Умирам и е по-добре да ме пуснеш да т-т-т-т-ръг-вам... — задави се в противна суха кашлица и изкара още кръв, вече полусъсирена. Въздухът в колата беше влажен, миришеше на кланица. — Помогни ми — прошепна той. — Много съм дебел, за да се оправя сам. За Бога, помогни ми.

Ричърдс се предаде. Повдигна го и го избута зад волана, а ръцете му се пързалиха и потъваха в кръвта му. Седалката приличаше на скотобойна. А Елтън (кой би помислил, че човек може да има толкова

много кръв) продължаваше да кърви. Най-сетне успя да се закрепил зад кормилото, колата се повдигна и започна да завива. Удари леко няколко дървета, докато Елтън намери пътя. Ричърдс се ослушваше за звука от по-силно сблъскване, но Паракис продължаваше да кара. Чуваше се дивото бучене на двигателя, работещ с един цилиндър по-малко. После звукът отслабна и изчезна. Изчезна всеки звук, освен далечното бръмчене на самолет. Ричърдс със закъснение се сети, че е забравил патериците в колата.

Безразлични, съзвездията се въртяха над него. Виждаше дъха си като малки замръзнали облачета. Вечерта беше студена.

Обърна гръб на пътя и влезе в джунглата на строежа.

... междинно отчитане — минус 047...

В дупката за някакво мазе Ричърдс забеляза куп изхвърлена изолация и се спусна вътре, като се хващаше за стърчащите от стените кабели. Намери една дъска и разрови купчината, за да изгони плъховете. Посрещна го гъст прах от стъклена вата, който го накара да кихне и да изкрещи от болката, която взриви носа му. Нямаше плъхове. Всички бяха в града. Изсмя се дрезгаво, а звукът накъса мрака и се разпиля в него. Ричърдс се уви във ватата и накрая заприлича на пашкул, но му беше топло. Облегна се на стената и потъна в полудрямка.

Когато се събуди, луната — едно петно от студена светлина — висеше над източния хоризонт. Все още беше сам. Никакви сирени. Беше вероятно около три часът.

Ръката му продължаваше да пулсира, но кръвта беше спряла от само себе си. Разбра това, когато махна изолацията от нея и изчисти внимателно стъкълцата от съсирената коричка. Куршумът бе откъснал доста голямо триъгълно парче месо малко над лакътя. Добре че не беше смазал костта. Но туптящата дълбока болка в глезена не преставаше. Чувстваше стъпалото си странно, безплътно, едва-едва прикрепено към крака. Трябваше да сложи шина на счупеното място. Докато мислеше за всичко това, отново се унесе.

Когато се събуди, главата му беше по-бистра. Луната се бе издигнала в небето, но все още нямаше и следа от зората.

Чувстваше, че забравя нещо.

Изведнъж мозъкът му пламна и се стърчи, когато се сети какво е. Трябваше да изпрати два записа до обяд, за да могат да бъдат излъчени в шест и половина вечерта. Значи трябваше да тръгва или да не получава повече пари.

Но Брейдли го преследваха и можеше вече да са го хванали.

И Елтън Паракис така и не му даде адреса в Кливлънд.

И глезенът му беше счупен.

Нещо голямо (елен — не бяха ли изчезнали вече в източните територии?) изведнъж се стрелна през храсталака някъде вдясно и го накара да подскочи. Лентите стъклена вата се свлякоха от него като змии и той отново ги струпа върху себе си, като дишаше тежко през счупения си нос.

Той беше жител на града, седнал сред основите на ново разширение, върнато на пустошта, преди да бъде довършено. Нощта изведнъж му се стори жива и злобна, сама подплашена от себе си, пълна с влудяващи удари и пукот.

Ричърдс обмисли възможните изходи и техните последствия.

1. Да не прави нищо. Просто да остане тук и да изчака нещата да се успокоят. Последствия: парите, които се натрупват, сто долара на час, ще спрат в шест часа вечерта. Ще бяга безплатно, но преследването няма да бъде прекратено, дори и след изтичането на трийсетте дни. Ловът ще спре тогава, когато го сложат върху носилката.

2. Да изпрати записите в Бостън. Това няма да навреди на Брейдли и семейството му, тъй като Ловците вече бяха разбрали номера. Последствия:

(1) Ловците, наблюдаващи пощата на Брейдли, без съмнение ще изпратят записите в Хардинг, но

(2) ще разберат къде се намира. Препращането от Бостън вече няма да върши работа.

3. Да изпрати записите директно до Игрите в Хардинг. Последствия: играта щеше да продължи, но вероятно ще го разпознаят във всеки град, достатъчно голям, за да има поща.

Всички варианти бяха еднакво гадни.

„Благодаря, мисис Паракис. Благодаря.“

Той се изправи, изчисти стъклената вата от себе си и хвърли безполезния бинт от главата си върху нея. Помисли малко и го зарови в купчината.

Започна да търси нещо, което да му послужи като патерица (отново се сети за иронията да забрави истинските патерици в колата). Откри една дъска, която достигаше горе-долу до мишницата му, прехвърли я през ръба на дупката и се заизкачва обратно по кабелите.

Когато най-после излезе, едновременно облян в пот и разтреперан от студ, той установи, че вече може да вижда ръцете си. Първата слаба синкава светлина на зората бе започнала да разпуква мрака. Огледа с копнеж пустия строеж. „Можеше толкова добре да ми послужи за скривалище“ — помисли си той.

Не ставаше. Не трябваше да бъде криещият се човек, той беше Бягачият човек. Нали това правеше интересна играта?

Гъста мъгла на облаци пълзеше по земята между голите дървета. Ричърдс спря, за да определи посоката си, и се отправи към горичката в северния край на зарязания супермаркет.

Спря само още веднъж, за да намотае якето си върху горния край на патерицата, и продължи пътя си.

... междинно отчитане — минус 046...

Денят бе настъпил преди повече от два часа, когато Ричърдс, почти убеден, че се движи в кръг, дочу през редиците къпини и ниски храсти пред себе си свистенето на въздушни автомобили.

Внимателно продължи и след малко съзря едно двулентово шосе с настилка от макадам, по което периодично прелетяваха коли. Около миля по-нагоре по пътя се виждаха няколко къщи и една постройка, която беше или въздушна станция, или магазин с компресори отпред.

Тръгна успоредно на шосето, от време на време се спъваше и падаше. Лицето и ръцете му бяха издрани от къпини и шипки, а дрехите му бяха осеяни с малки бодливи топчета. Беше се отказал да ги маха. Бели мъхчета на някакво растение се сипеха от раменете му и го правеха да изглежда като току-що излязъл от бой с възглавници. Беше прогизнал от глава до пети. Бе успял да премине първите два потока, но в третия „патерицата“ му се бе хлъзнала по дъното и го беше захвърлила по очи във водата. На камерата, разбира се, й нямаше нищо. Тя беше защитена от влага и удари. Разбира се.

Храстите и дърветата оредяха. Ричърдс запълзя на ръце и колене. Когато извървя необходимото според него разстояние, той се поизправи, за да проучи положението. Намираще се на едно малко възвишение, полуостров от същите рехави бурени, през които бе вървял. В ниското се виждаше шосето, няколко малки къщи и един магазин с компресори пред вратата. В момента зареждаха някаква кола, а шофьорът — мъж в дълго кожено яке — си говореше с момчето до шланга. Зад магазина до няколко машини за автоматична продажба стоеше боядисана в синьо и червено пощенска кутия. Намираще се на по-малко от двеста метра. Докато я гледаше, Ричърдс си помисли със съжаление, че ако бе дошъл тук преди да съмне, вероятно би успял да свърши всичко незабелязано.

Дръпна се назад, за да направи следващия си запис, и нагласи камерата.

— Привет на всички чудесни хора в страната на Безплатната телевизия — започна той. — Тук е веселият Бен Ричърдс, който ще ви вземе със себе си на своето годишно пътешествие сред природата. Погледнете по-внимателно и ще видите безстрашния скорец или пъстроцветната червеношийка. Може би дори някоя прекрасна птичка с жълто коремче. — Той помълча. — Тази част може и да я излъчат, но следващата — не. Ако сте глухи или можете да четете по устните, запомнете какво казвам. Кажете го на приятел или съсед. Разпространявайте го. Телевизионната мрежа трови въздуха, който дишате, отказва ви и най-евтината защита, понеже...

Записа и двете касети и ги пъхна в джоба на панталоните си. Добре. Сега какво? Единственият възможен начин беше да слезе с изваден пистолет, да пусне лентите и да бяга. Можеше да открадне кола. Така и така щяха да знаят къде да го търсят. Зачуди се докъде ли е стигнал Паракис, преди да му видят сметката. Беше вече извадил пистолета, когато чу глас, учудващо близък, почти до ухото му.

— Хайде, Ролф.

Рязкото изджафкване на куче го накара да скочи на крака. Времето му стигна само да си помисли: „Полицейски кучета. Господи, те имат полицейски кучета“ и нещо голямо и черно изскочи и връхлетя върху него.

Ричърдс падна по гръб, а пистолетът изхвърча някъде в бурените. Кучето беше върху него, голяма немска овчарка, но с нетипичен цвят на козината, явно мелез. Притискаше лицето му и лигавеше ризата му. Диво и радостно размахваше опашката си.

— Ролф! Хей, Ролф! Ро... О, Боже! — Ричърдс зърна два бягащи крака в сини джинси, а после едно малко момче задърпа кучето. — Господи, съжалявам, мистър. Не хапе, много е глупав, за да хапе, просто ви се радва. Божичко на какво приличате! Загубихте ли се?

Момчето държеше Ролф за врата и наблюдаваше Ричърдс с неподправен интерес. То беше стройно, около единадесетгодишно, изглеждаше добре и от лицето му отсъстваше бледото, изнервено изражение на жителите на големите градове. В чертите му имаше нещо чуждо, непривично и въпреки това познато. След секунда Ричърдс го определи. Невинност.

— Да — отвърна той намусено. — Загубих се.

— Май сте паднал честичко.

— Точно така, приятелю. Би ли погледнал по-отблизо лицето ми, лошо ли съм се одрал? Нали знаеш, сам не мога да се видя.

Момчето покорно се наведе напред и се втренчи в лицето му. Ричърдс не забеляза никакъв знак, че го е познало. Остана доволен.

— Цялото е нарязано — каза момчето (говореше леко носово, като да беше от Ню Ингълънд; личеше си, че не идва от Югоизточните щати, но гласът му беше подскачащ и игрив, малко присмехулен), — но ще оживеете. — То сбърчи вежди. — От Томастън ли избягахте? Знам, че не е Пайнлънд, защото не приличате на бавноразвиващ се.

— От никъде не бягам — отговори Ричърдс, като сам не знаеше това лъжа ли е или истина. — Стопирах. Лош навик, приятелю. Не го правиш, нали?

— Как ли пък не! — Момчето звучеше искрено. — Всякакви ненормалници карат по шосетата в тия времена. Така казва баща ми.

— Вярно е. Но трябваше да стигна до... ъ-ъ-ъ... — той щракна с пръсти, сякаш казваше „ей сега ми изскочи от главата“ — летището, де...

— Сигурно имате предвид Войт Фийлд?

— Точно така.

— Ама това е на повече от сто мили оттук, мистър. В Дери.

— Знам — каза унило Ричърдс и прокара ръка по козината на кучето. То легна доволно и замря. Ричърдс с усилие задържа смеха си. — Ония, трите копелета, ме качиха на границата на Ню Хемпшир. Истински гадняри. Пребиха ме, взеха ми портфейла и ме зарязаха на някакъв изоставен супермаркет.

— Да, знам мястото. За Бога, искате ли да дойдете с мен вкъщи и да закусите?

— С удоволствие, братле, но губя време. До довечера трябва да стигна до това летище.

— Пак на стоп? — Момчето се ококори.

— Трябва — Ричърдс понечи да се изправи, но отново се отпусна, сякаш току-що се беше сетил за нещо много важно. — Слушай, ще ми направиш ли една услуга?

— Защо не? — каза предпазливо момчето.

Ричърдс извади двете записани касети.

— Това са специални кредитни карти — обясни бързо той. — Ако ги пуснеш в пощата, моята компания ще ми подsigури пари в брой, които ще ме чакат в Дери. Тогава ще мога да продължа спокойно пътя си.

— Дори без адрес?

— Тези отиват директно.

— Добре. Разбира се. Има пощенска кутия при магазина на Джерълд — момчето се изправи, а неопитността му пречеше да разбере, че всичко, казано от Ричърдс, е лъжа. — Хайде, Ролф.

Ричърдс ги остави да се отдалечат няколко метра.

— Не. Ела пак.

Момчето се обърна и тръгна обратно, като влачеше краката си. На лицето му се бе появил страх. Разбира се, в историята на Ричърдс имаше достатъчно големи дупки, за да премине камион през тях.

— Май ще трябва да ти кажа всичко. По-голямата част от разказа ми е вярна. Но се страхувах да не се раздрънкаш.

Утринното октомврийско слънце сгряваше гърба и врата му, усещането беше прекрасно и му се искаше да остане на хълма през целия ден, да спи сладко в последната есенна топлина.

Измъкна пистолета от мястото, където беше паднал, и го остави на тревата. Очите на момчето се разшириха.

— Правителствена задача.

— Бо-о-о-ожичко — прошепна хлапакът. Ролф седеше до него, розовият му език се поклащаше отпуснато от ъгъла на устата му. — Ще ги пусна. За Бога, почакайте, ще кажа...

— На никого. Не казвай на никого в продължение на 24 часа. В противен случай може да те накажат — добави Ричърдс заплашително. — И така, до утре по това време ти не си ме виждал. Ясно ли е?

— Да, разбира се.

— Тогава тръгвай. И благодаря, приятелю. — Той подаде ръката си и момчето я стисна със страхопочитание.

Наблюдаваше ги как подтичват надолу по хълма, едно хлапе в червена карирана риза и кучето му, подскачащо весело в тревата до него. „Защо моята Кати не може да преживее нещо такова?“

Лицето му се сгърчи в ужасяваща, съвсем несъзнателна гримаса на ярост и омраза и той щеше да отправи проклятията си към Господ, но в тъмната част на съзнанието му се появи по-подходящ обект —

Федерацията на игрите. А зад нея като сянката на по-мрачен бог — Телевизионната мрежа.

Продължи да гледа, докато момчето, смалено от разстоянието, пусна касетите в кутията. После вдървено се изправи, пъкна патерицата под мишницата си и тръгна обратно през храсталака по посока на шосето.

Към летището. И може би още някой ще плати сметките си, преди да свърши всичко.

... междинно отчитане — минус 045...

Беше забелязал някакъв разклон една миля по-назад по пътя и когато го достигна, Ричърдс излезе от храстите и се спусна тромаво по насипа на шосето.

Седна, като си даваше вид на човек, който се е отказал от опитите си да спре някоя кола и е решил вместо това да се порадва на топлото есенно слънце. Остави първите две коли да го подминат — и в двете имаше по двама мъже и прецени, че е доста рисковано. Но когато третата се приближи към стопа, той се изправи. Чувството, че е затворен отвсякъде, отново се бе появило. Сигурно целият район се намираше под наблюдение, независимо докъде беше стигнал Паракис. Следващата кола можеше да бъде полицейска и това щеше да е краят на играта.

Караше жена и беше сама. Не го и погледна. „Стопаджиите са противни и не трябва да им се обръща внимание.“ Ричърдс отвори вратата до шофьора и влезе в момента, в който колата ускори. Инерцията го повдигна и го хвърли встрани, хванат с една ръка за дръжката на вратата, а здравият му крак се повлече по настилката.

Спирачките изсвистяха глухо и колата рязко отклони от пътя.

— Какво... Кой... не можете...

Ричърдс насочи към нея пистолета си. Знаеше, че отблизо изглежда абсурдно, като прекаран през месомелачка. Зловещият му вид щеше да помогне. Вкара крака си и затръшна вратата, без да отклони оръжието. Тя беше облечена модерно. Носеше сини слънчеви очила. Изглеждаше добре, ако се съди по това, което той можеше да види.

— Карай — заповяда Ричърдс.

Тя направи това, което можеше да се очаква — натисна с два крака спирачката и започна да крещи. Ричърдс полетя напред и нещо болезнено застърга в счупения му глезен. Колата се разтреса и спря до банкетата, петнадесет метра след разклона.

— Вие сте онзи... вие сте... Р-р-р-р-р...

— Бен Ричърдс. Свалете ръцете си от волана. Поставете ги в скута си.

Тя се подчини, като се тресеше в конвулсии. Не смееше да го погледне. „Страхува се, че ще я убия“ — помисли си Ричърдс.

— Как се казвате, госпожо?

— А-амелия Уилямс. Не стреляйте, не ме убивайте. Аз... вземете парите ми, само за Бога не ме убивайте-е-е-е-е...

— Ш-ш-ш-т. Ш-ш-ш-ш-ш-т — Ричърдс се опита да я успокои. Когато млъкна, той продължи: — Няма да се опитвам да променя мнението ви за мене, мисис Уилямс. Мисис ли сте?

— Да — отвърна тя механично.

— Но нямам намерение да ви наранявам. Разбирате ли ме?

— Да — каза тя, изведнъж изпълнена с надежда. — Искате колата. Хванаха приятеля ви и сега имате нужда от кола. Можете да я вземете, застрахована е, няма да кажа на никого. Кълна се, че няма. Ще кажа, че са ми я откраднали на паркинга...

— Ще поговорим и за това. Сега карайте. Тръгнете по Първа магистрала и ще поговорим. Има ли блокади по пътя?

— Н... Да. Стотици. Ще ви хванат.

— Не лъжете, мисис Уилямс.

Потеглиха. В началото тя караше лошо, а после по-гладко. Движението сякаш я успокояваше. Ричърдс повтори въпроса си за блокадите.

— Около Луистън. Там хванаха оня другия гад... човек.

— На какво разстояние оттук?

— Тридесет мили или повече.

Паракис бе стигнал по-далеч, отколкото Ричърдс можеше да мечтае.

— Ще ме изнасилите ли? — попита Амелия Уилямс толкова неочаквано, че Ричърдс щеше да се задави от смях.

— Не — каза той. После между другото добави: — Женен съм.

— Видях я — на Ричърдс му се прииска да я удари, като видя двусмислената ѝ усмивка. „Яж боклуци, кучко. Убий плъх, скрит в кутията за хляб. Убий го с четката за трохи и тогава ще видим как ще говориш за жена ми.“

— Може ли да слеза тук? — попита тя умоляващо и отново малко му дожаля за нея.

— Не. Вие сте моята защита, мисис Уилямс. Трябва да стигна до Войт Фийлд в едно място, наречено Дери. Вие ще се погрижите да стигна там.

— Това са сто и петдесет мили — проплака тя.

— Някой ми каза сто.

— Греши. Никога няма да се доберете до там.

— Може и да успея. — Той я погледна: — И вие може да успеете, ако се държите, както трябва.

Тя отново започна да трепери, но не каза нищо. Поведението ѝ беше като на жена, която чака да се събуди.

... междинно отчитане — минус 044...

Пътуваха на север през пламналата като факел есен.

Тук дърветата не бяха измрели, унищожени от отровния дим на Портланд, Манчестър и Бостън, които оставаха на юг; те преливаха във всички блестящи оттенъци на жълтото, червеното и виолетовото. Събуждаха у Ричърдс болезнена меланхолия. Само преди две седмици той никога не би предположил, че сетивата му са съхранили това усещане. След един месец щеше да завали сняг и да покрие всичко.

Нещата свършваха през есента.

Тя сякаш усещаше настроението му — мълчеше. Пътуването изпълваше тишината и ги успокояваше. Преминаха моста при Ярмът, после следваха само гори, храсти и мизерни бедни постройки с бараки, долепени от страни (но веднага се забелязваха кабелите на Безплатната телевизия, закачени под провисналите, небоядисани прозорци или до полуизкъртената врата, примигващи на слънцето като сигнални прожектори), докато навлязоха във Фрийпорт.

Три патрулни коли бяха паркирани на входа на града, а полицаите сякаш се бяха събрали на някаква пътна конференция. Жената се изпъна като струна, лицето ѝ — бледо и отчаяно, но Ричърдс се чувстваше спокоен. Подминаха полицаите, без да ги забележат, и тя се отпусна.

— Ако бяха следили трафика на монитор, щяха да ни усетят веднага — каза небрежно Ричърдс. — Все едно, че си написала на челото си БЕН РИЧЪРДС Е В ТАЗИ КОЛА.

— Защо не можете да ме напуснете — избухна тя и добави, без да поеме въздух, — имате ли някаква по-силна цигара?

„БОГАТИТЕ МОМЧЕТА ПУШАТ ГОТИНИ ПАРЧЕТА.“ Той се изсмя весело и подигравателно при тази мисъл и поклати глава.

— Смеете ли се? — жената подскочи като ужилена. — Правите се на хладнокръвен, нали? Жалък, страхлив убиец! Изплашихте ме до смърт, вероятно смятате да ме убие, както убихте онези нещастни момчета в Бостън...

— Беше пълно с онези нещастни момчета, готови мен да убият. Това им е работата.

— Убивате за пари. Готов сте на всичко за пари. Искате преврат, нали? Защо не си намерите почтена работа? Защото сте мързелив.

Такива като вас плюят в лицето на всичко почтено.

— А ти почтена ли си?

— Да — тя побесня. — Нима не ме избрахте затова, защото бях беззащитна и... почтена. Искахте да ме използвате, да ме смъкнете до нивото си и след това да ми се смеете.

— Ако си толкова почтена, как можеш да имаш шест хиляди нови долара, за да си купиш тази модерна кола, докато моето малко момиче умира от грип?

— Какво?... — Тя изглеждаше наистина учудена. Челюстта ѝ започна да се отпуска, но тя рязко затвори уста. — Вие сте враг на Телевизионната мрежа. Така казват по Безплатната телевизия. Видях някои от отвратителните неща, които сте направили.

— Знаеш ли кое е отвратително? — Ричърдс запали цигара от пакета на таблото. — Ще ти кажа. Отвратително е да влезеш в черния списък, защото не искаш да приемеш работата в „Дженеръл Атомикс“, която те прави стерилен. Отвратително е да стоиш вкъщи и да гледаш жена си как спечелва парите за храна с разтворени крака. Отвратително е да знаеш, че Телевизионната мрежа трови всяка година милиони хора с мръсотии във въздуха, когато могат да се произвеждат филтри за носа за по шест долара парчето.

— Лъжете — каза тя. Кокалчетата на пръстите ѝ върху кормилото бяха побелели.

— Когато всичко свърши, ти ще можеш да се прибереш в двуетажния си апартамент, да си запалиш по-силната цигара, да ти се замае главата и да ти достави удоволствие блясъкът на сребърните сервиси в шкафа. В твоя квартал никой не гони плъхове с метлата, никой не клечи пред задния вход, защото тоалетната не работи. Видях петгодишно момиче с рак на белите дробове. Това не е ли отвратително? Какво...

— Стига! — изкрещя му тя. — Говорите гадости!

— Точно така — отвърна Ричърдс, загледан в пейзажа отвън.

Безнадеждността го изпълваше като ледена вода. Нямаше никаква основа за общуване с тези красиви избраници. Те живееха някъде нависоко в разределения въздух. Изведнъж му се прииска да накара тази жена да спре, да избие очилата ѝ на пътя, да я влачи в мръсотията, да я принуди да яде камъните, да я изнасили, да скача върху нея, да избие зъбите ѝ във въздуха, да я съблече гола и да я

попита дали започва да вижда големия образ на екрана, този, който не слиза от ефира двадесет и четири часа в денонощието, по първи канал, там, където дори Националният химн никога не прозвучава преди края на предаването.

— Точно така — промърмори той. — Голям съм гадняр.

... междинно отчитане — минус 043...

— Слушай — каза той, когато влизаха в Огъста, столицата на щата, — има голям шанс да ни надушат тук. Аз не искам да те убивам. Зацепваш ли?

— Да — след това добави с открита омраза. — Трябва ви заложник.

— Точно така. Значи ако зад нас се лепне ченге, веднага спираш. Отваряш вратата и се показваш навън. Само се показваш, дупето ти трябва да си остане на седалката. Ясно?

— Да.

— Ще извикаш: „Бен Ричърдс ме държи като заложник. Ако не му осигурите безопасно преминаване, той ще ме убие.“

— И ти мислиш, че това ще свърши работа?

— Ще трябва да свърши — каза Ричърдс подигравателно — и ти си вътре.

Тя прехапа устна и замълча.

— Мисля, че ще свърши работа. За нула време ще се съберат дузина репортьори и хора с камери с надеждата да спечелят малко пари от игрите или дори наградата „Запрюдър“. При толкова публика ще трябва да играят по правилата. Жалко, няма да видиш как ни посрещат с град от куршуми, за да могат после да те оплакват като последната жертва на Бен Ричърдс.

— Защо ми говорите това? — избухна тя.

Ричърдс не отговори. Смъкна се на седалката, докато само горната част на главата му остана да стърчи, и зачака сините светлини в огледалото.

В Огъста нямаше сини светлини. Продължиха още час и половина покрай океана, докато слънцето потъваше на запад и

проблясваше по върховете на вълните под мостовете или иззад полетата и боровете.

Минаваше два часът, когато след един завой близо до Кемпдън видяха патрула — две полицейски коли, паркирани от двете страни на пътя. Две ченгета проверяваха някакъв фермер в стар пикап.

— След тридесет метра спри. Прави точно това, което ти казах.

Тя беше бледа, но, изглежда, можеше да се контролира. Беше се примирила вероятно. Натисна меко спирачките и колата плавно спря на около петнадесет метра пред патрула. Полицаят, който държеше някаква папка, заповеднически ѝ махна да се приближи. Когато Амелия не реагира, той погледна изучаващо спътника ѝ. Трето ченге, което седеше в полицейската кола с вдигнати крака, изведнъж грабна микрофона под таблото и бързо заговори в него.

„Започна се — помисли си Ричърдс. — Господи, започна се.“

... междинно отчитане — минус 042...

Денят беше много ясен (постоянният дъжд на Хардинг изглеждаше светлинни години далеч) и всичко се отброяваше ярко и контрастно. Сенките на полицаите сякаш бяха нарисувани с черен пастел върху асфалта. Разкопчаваха тесните ремъци, които минаваха през дръжките на пистолетите им.

Мисис Уилямс отвори вратата и се наведе навън.

— Моля ви, не стреляйте — каза тя и Ричърдс за пръв път осъзна колко богат и възпитан е гласът ѝ. Човек можеше да си помисли, че тя се намира в хола си, ако не бяха побелелите кокалчета на пръстите ѝ и бясно пулсиращата веничка на шията ѝ. През отворената врата Ричърдс долавяше свежия и бодър аромат на боровете и трева.

— Излезте от колата с ръце зад тила — каза ченгето с папката. Звучеше като добре програмирана машина. „Дженеръл Атомикс, модел 6925-А9“ — помисли си Ричърдс. — „Хиксвилски полицаи. В комплект с шестнадесет иридинови батерии. Само в бяла разцветка.“ — Вие и спътникът ви, госпожо. Виждам го.

— Казвам се Амелия Уилямс — тя заговори отчетливо. — Не мога да изляза от колата. Бенджамин Ричърдс ме държи като заложник. Ако не му разрешите да продължи пътя си, той ще ме убие.

Двамата полицаи се погледнаха и нещо едва доловимо премина помежду им. Ричърдс го усети — сякаш някакво седмо чувство пробяга по обтегнатите му нерви.

— Карай! — изкрещя той.

Тя го погледна объркана.

— Но те няма...

Папката изтрополя на пътя. Ченгетата почти едновременно коленичиха, извадиха пистолетите си, стиснаха ги в десните си ръце, а левите подпряха в десните китки. По едно ченге от двете страни на плътната бяла линия.

Тънките листа в отворената папка потрепваха на вятъра.

Ричърдс стовари счупения си крак върху дясното стъпало на Амелия Уилямс и устните му се изпънаха назад в болезнена гримаса, когато глезенът му изпраця. Машината подскочи напред.

Два куршума улучиха колата и я разтресоха. Предното стъкло хлътна, разби се и ги засипа с малки остри парченца. Тя вдигна ръце, за да предпази лицето си. Ричърдс рязко се наведе над нея и завъртя волана.

Сега полицаите стреляха, използвайки прикритието на колите си. Ричърдс успя да види за миг как се обръщат, за да продължат стрелбата, и след това се съсредоточи върху пътя.

Изкачиха някакво малко възвишение и отново се чу глухият звук от куршум, пробиващ желязото на багажника. Колата започна да занася. Ричърдс висеше над волана, въртеше го наляво и надясно, като се опитваше да я изправи. Сякаш в сън чуваше писъците на Уилямс.

— Карай! — изкрещя й той. — Карай, по дяволите! Карай!

Ръцете й машинално потърсиха волана и го намериха. Той се дръпна назад и избягна тъмните очила от очите й с един удар на отворената си ръка. Очилата увиснаха за малко на ухото й и паднаха в краката.

— Завий!

— Те стреляха по нас — гласът й ставаше все по-висок. — Те стреляха по нас. Те стреляха...

— Завий!

Воят на сирените зад тях се усиливаше. Тя вдървено извъртя кормилото, колата се разтресе и зави, а чакълът под нея се разлетя настрани.

— Аз им казах, а те се опитаха да ни убият. — Тя недоумяваше. — Опитаха се да ни убият.

Но Ричърдс вече бе излязъл, подскачаше тромаво назад към сирените, извадил пистолета. Загуби равновесие, падна тежко и ожули коленете си.

Когато първият патрул се показва над хълма, Ричърдс беше седнал на банкета и държеше здраво оръжието в изпънатата си ръка. Колата се движеше с шейсет мили в час и ускоряваше. Зад волана явно беше някакъв уличен каубой с много мощност в двигателя и мечти за слава в очите. Вероятно го видя, вероятно се опита да спре. Това нямаше значение. Гумите на колите не бяха защитени от куршуми. Най-близката до Ричърдс избухна така, сякаш в нея имаше динамит. Предницата ѝ се повдигна и автомобилът заприлича на птица с прекалено тежък задник, която се опитва да полети. Понесе се по банкета, неуправляем и ревящ, и се разби в един бряст край пътя. Дясната врата отлетя встрани. Шофьорът проби стъклото като торпедо и прелетя десетина метра, преди да падне в храстите.

Втората кола се движеше също толкова бързо и Ричърдс стреля четири пъти, докато улучи гумата. Два куршума разореха пясъка до него. Колата изви в облак от прах, преобърна се и се затъркала, ръсейки метал и стъкло зад себе си.

Ричърдс се изправи на крака, погледна надолу и видя как ризата му бавно потъмнява отстрани точно над колана. Заподскача обратно към колата на Уилямс и се хвърли по лице на земята, когато полицейският автомобил избухна и го засипа с шрапнелите си. Ричърдс отново се изправи. Дишаше тежко, а от устата му излизаха странни скимтящи звуци. Хълбокът му започваше бавно и болезнено да пулсира.

Тя би могла да избяга, но не се беше опитала. Гледаше втрещено горящата полицейска кола на пътя. Когато Ричърдс влезе, тя се сви и се отдръпна от него.

— Вие ги убихте. Вие убихте тези хора.

— Те се опитаха да убият мен. И теб също. Карай. Бързо.

— ТЕ НЕ ИСКАХА ДА МЕ УБИВАТ!

— Карай!

Жената потегли. Маската на заможната домакиня, излизаща на пазар, сега висеше, разкъсана и парцалива. Под нея се бе показало

нещо от пещерата, нещо с изкривени устни и проблясващи очи. Може би винаги е било там.

Изминаха около пет мили и стигнаха до някакъв крайпътен магазин с компресорна станция.

— Отбий — каза Ричърдс.

... междинно отчитане — минус 041...

— Излез.

— Не.

Притисна пистолета до дясната ѝ гърда и тя прохленчи:

— Недейте. Моля ви.

— Съжалявам. Но няма за кога да си играеш на примадона.

Излез.

Тя излезе и Ричърдс се измъкна след нея.

— Дай да се облегна на теб.

Обви с ръка раменете ѝ и посочи с пистолета телефонната кабина до машината за лед. Тръгнаха към нея, препъвайки се, като гротескна двойка във водевил. Ричърдс подскачаше на здравия си крак. Беше изтощен. В съзнанието си отново виждаше разбиващите се коли, полетялото като торпедо тяло, експлозията. Сцените непрекъснато се повтаряха като записани на безкрайна лента.

Собственикът, стар човек с побеляла коса и мършави крака, скрити от мръсна престилка, излезе и ги загледа с разтревожен поглед.

— Ей, не ви искам тук. — Говореше кротко. — Имам семейство. Върнете се на пътя. Моля ви, не искам неприятности.

— Влизай вътре, татенце — каза Ричърдс.

Мъжът тръгна.

Ричърдс се пъкна, залитайки, в кабината и пусна петдесет цента в процепа на автомата. Дишаше през устата. Хвана пистолета и слушалката с една ръка, а с другата натисна „нула“.

— Коя е централата, телефонист?

— Роклънд, сър.

— Свържете ме с местния телевизионен център, ако обичате.

— Можете да го наберете сам, сър. Номерът е...

— Вие го наберете.

— Искате ли...

— Просто го наберете!

— Да, сър — отвърна той спокойно.

Нещо изпраща и изписука в ухото на Ричърдс. Кръвта беше оцветила ризата му в мръснолилав цвят. Опита се да не гледа натам — прилошаваше му.

— Телевизионен център Рокланд — произнесе един глас. —
Номер 6943.

— Говори Бенджамин Ричърдс.

Паузата беше дълга. А после:

— Виж, приятел, обичам майтапите колкото и колегата ми, но това дежурство беше дълго и теж...

— Млъквай. След десет минути ще получите потвърждение отвън. Можете да го получите и сега, ако имате радио на честотите на полицията.

— Аз... един момент — от другата страна се чу изтропването на пуснатата слушалка и някакъв слаб виещ звук. Когато гласът отново заговори, той беше станал твърд и делови, едва-едва се чувстваше прикритата възбуда.

— Къде си, приятел? Половината ченгета от Източен Мейн току-що преминаха през Рокланд... Карали са със сто и десет.

Ричърдс изви врата си, за да види табелата на магазина.

— Мястото се нарича „Джилс — крайградски магазин и компресорна станция“, знаеш ли го?

— Да. Сега...

— Сега ме слушай. Не се обадих, за да ти разказвам живота си. Изпрати фотографии. Бързо. А разговора излъчи веднага. С предимство. Имам заложница. Името ѝ е Амелия Уилямс. От... — той я погледна.

— Фалмът.

— От Фалмът. Искам чист път или ще я убия.

— Господи, надушвам Пулицър!

— Ами! Насрал си се в гащите, това надушваш — на Ричърдс започваше да му се вие свят. — Искам всички да знаят, че не съм сам. И щатските ченгета да разберат, че всички знаят. Трима от тях се опитаха да ни убият.

— Какво стана с ченгетата?

— Аз ги убих.

— И тримата? По дяволите! — Гласът, отдалечен от телефона, изкрещя: — Дики, включвай националната!

— Ще я убия, ако стрелят — каза Ричърдс, като едновременно се опитваше да звучи убедено и си припомняше старите гангстерски филми, които бе гледал като дете. — Ако искат да спасят момичето, по-добре да не ми пречат.

— Кога...

Ричърдс затвори и излезе от кабината.

— Помогни ми.

Тя го прихвана през кръста и се намръщи при вида на кръвта.

— Разбирате ли в какво се забърквате?

— Да.

— Това е лудост. Ще ви убият.

— Карай на север — изломоти той. — Просто карай на север.

Напъха се в колата, като едва дишаше. Светът на тласъци влизаше и излизаше от съзнанието му. Висока, фалшива музика кълтеше в ушите му. Жената подкара и излезе на пътя. Кръвта му беше изцапала спретнатата ѝ зелена блуза. Старецът Джили отвори остъклената врата на магазина и насочи към тях един много стар „Полароид“. Фотоапаратът изщрака, той нави лентата и зачака. На лицето му бяха изписани ужас, възбуда и удоволствие.

В далечината се чуваха сирените, усилващи се и приближаващи.

... междинно отчитане — минус 040...

Изминаха пет мили и хората започнаха да излизат пред къщите си, за да ги видят. Много от тях имаха фотоапарати и Ричърдс се успокои.

— Те стреляха по въздушните дюзи на онази блокада — каза тихо Амелия. — Беше грешка. Това беше. Грешка.

— Ако копелето се е целило в дюзите, когато улучи стъклото, мерникът на пистолета му трябва да е бил висок един метър.

— Беше грешка!

Навлизаха в жилищните райони на някакъв град — Ричърдс предположи, че е Роклънд. Летни къщи. Черни пътища, водещи към крайбрежни вили. *Хотел „Бриз“ — Частен път. Само за мен и Пати — заобиколете. Покоите на Елизабет — По нарушителите се стреля. Облакът — 5000 Волта. Магьосникът — Пазят обучени кучета.*

Трескави очи и жадни лица надничаха иззад дърветата. През разбитото предно стъкло се чуваше тихото бръмчене на камерите. Идиотско, налудничаво празнично настроение се усещаше във въздуха.

— Всичко, което тези хора искат да видят, е кръв — каза Ричърдс. — Колкото повече, толкова по-добре. Ако може, кръвта и на двама ни. Вярваш ли?

— Не!

— Поздравявам те тогава.

Възрастен мъж с посребряла коса, обут в индийски бермуди, изтича до пътя. Носеше голям фотоапарат с щръкнал нагоре, приличащ на кобра, обектив.

Започна да снима като побеснял, приклякваше и се навеждаше непрекъснато. Краката му бяха бели като рибешки корем. Ричърдс изведнъж избухна в смях, който накара Амелия да подскочи.

— Какво...

— Не е свалил капака на обектива. Забравил е да свали... — нов изблик задуши думите му.

Изкачиха нисък хълм и се спуснаха към скупчените постройките на Роклънд, а от двете страни на пътя се трупаха коли. Вероятно някога градът е бил живописно крайбрежно рибарско селище, пълно с мъже в жълти дъждобрани, които всяка сутрин излизат в морето в малки лодки, за да ловят хитрите раци. Ако е било така, било е

отдавна. По главната редица се редяха дискотеки, барове и автоматични магазини. От хълмовете към улицата гледаха спретнатите къщи на средната класа, а отдолу, струпани по брега до вмирисаната вода, надничаха съборетините на бедняците. Морето на хоризонта беше непроменено. Блестеше синьо и вечно със своите игриви кръгчета и мрежи от светлина, окъпано в късното следобедно слънце.

Две полицейски коли бяха препречили пътя. Сините им светлини проблясваха без синхрон, накъсано и диво. На левия банкет беше спрял брониран автомобил, който ги следеше с късото си тъпо оръдие.

— Тук ще е краят — каза тихо Амелия почти със съжаление. — Трябва ли и аз да умра с вас?

— Спри на петдесет метра пред блокадата и прави, каквото ти казах преди — Ричърдс се свлече ниско в седалката. Нервен тик играеше по лицето му.

Тя спря и отвори вратата, но не се показа навън. Беше тихо като в гробница.

— Страх ме е — каза тя. — Моля ви. Много ме е страх.

— Няма да те застрелят. Има прекалено много хора. Те не убиват заложници, освен ако никой не ги гледа. Такива са правилата на играта.

Амелия го погледна за миг и на него му се прииска да могат да изпият чаша кафе заедно. Ще я слуша внимателно и ще разбърква истинска сметана в горещото кафе — купено от нея, разбира се. Могат да разговарят за социалното неравенство, за това как ти се смъкват чорапите винаги, когато носиш гумени ботуши, и за това колко е важно да бъдеш почтен.

— Хайде, мисис Уилямс — каза той с лека, напрегната ирония. — Очите на света ви гледат.

Тя се показа навън.

Шест полицейски коли и още една бронирана машина бяха спрели на десетина метра зад тях и блокираха пътя им назад.

„Сега единственият път е нагоре, към небето“ — помисли си Ричърдс.

... междинно отчитане — минус 039...

— Казвам се Амелия Уилямс. Бенджамин Ричърдс ме държи като заложник. Ако не му осигурите свободно преминаване, ще ме убие.

За момент тишината беше толкова пълна, че Ричърдс успя да чуе далечното изсвирване на някакъв кораб. И след това — безполов, гърмящ, многократно усилен глас:

— ИСКАМЕ ДА РАЗГОВАРЯМЕ С БЕНДЖАМИН РИЧЪРДС.

— Не — бързо каза той.

— Той казва, че не иска.

— ИЗЛЕЗТЕ ОТ КОЛАТА, ГОСПОЖО.

— Ще ме убие — изкрещя диво тя, — не чувате ли? Там за малко не ни убиха. Той казва, че не ви пука кого ще застреляте. За Бога, вярно ли е това?

Един груб глас от тълпата изкрещя:

— Пуснете ги да минат!

— ИЗЛЕЗТЕ ОТ КОЛАТА ИЛИ ЩЕ СТРЕЛЯМЕ.

— Пуснете ги да минат! Пуснете ги да минат! — тълпата крещеше като публика от запалняковци на килболен мач.

— ИЗЛЕЗТЕ...

Тълпата го заглуши. Отнякъде излетя камък. Предното стъкло на една полицейска кола се превърна в ситна мрежа от пукнатини. Изведнъж зареваха двигатели. Двамата автомобила на пътя се отдръпнаха и оставиха тесен проход помежду си. Тълпата весело изкрещя и утихна в очакване на следващото действие.

— ВСИЧКИ ЦИВИЛНИ ДА НАПУСНАТ РАЙОНА — прогърмя мегафонът. — МОЖЕ ДА ВЪЗНИКНЕ ПРЕСТРЕЛКА. ВСИЧКИ ЦИВИЛНИ ДА НАПУСНАТ РАЙОНА. В ПРОТИВЕН СЛУЧАЙ МОЖЕТЕ ДА БЪДЕТЕ ЗАДЪРЖАНИ ЗА ВЪЗПРЕПЯТСТВАНЕ НА ДЕЙСТВИЯТА НА ВЛАСТИТЕ И НЕЗАКОННО СЪБИРАНЕ НА ГРУПИ. НАКАЗАНИЕТО Е ДЕСЕТ ГОДИНИ ЗАТВОР, ГЛОБА ОТ ДЕСЕТ ХИЛЯДИ ДОЛАРА ИЛИ И ДВЕТЕ. НАПУСНЕТЕ РАЙОНА!

— Да, за да не ви види никой, когато застреляте момичето! — изпищя истеричен глас. — Да ви го начукам!

Тълпата не помръдваше. Жълто-черна кола на телевизията спря и гумите ѝ остро изсвириха. Двама мъже изскочиха и започнаха да нагласяват обектива. Две ченгета се втурнаха към тях и настъпи кратка и жестока борба за камерата. Един от полицаите успя да я откъсне от ръцете на другите, хвана я за статива и я разби на пътя. Един от

служителите на телевизията се опита да сграбчи ченгето, но палката му го повали.

Някакво момче изскочи от тълпата и хвърли камък по главата на полицаия. Той падна и кръвта му опръска асфалта. Към момчето се спуснаха шест ченгета и го завлачиха някъде встрани. Между добре облечените граждани и обитателите на колибите започнаха отделни ожесточени сблъсъци. Една жена в окъсан избелял халат изведнъж се нахвърли върху някаква закръглена матрона и я задърпа за косата. Двете паднаха на пътя и се затъркаляха по земята, като ритаха и пицяха.

— Господи — промълви Амелия.

— Какво става? — Ричърдс не смееше да погледне по-високо от часовника на таблото.

— Бият се. Полицаяте удрят хората. Счупиха една камера.

— ПРЕДАЙ СЕ, БЕН РИЧЪРДС!

— Тръгвай — каза тихо той.

Колата подскочи напред.

— Ще стрелят по дюзите и ще чакат, докато излезете — каза Амелия.

— Няма.

— Защо?

— Прекалено са тъпи.

Не стреляха.

Движеха се бавно покрай полицейските коли и зрителите, които несъзнателно се бяха разделили на две групи. От едната страна на пътя бяха застанали хората от висшата и средната класа — жени, които си правеха прическите в салоните на красотата, и мъже, облечени в ризи „Ароу“ и обути в модерни мокасини. Хора в комбинезони с имена на фирми на гърба и техните собствени имена, избродирани със златни букви над горните джобове. Жени като Амелия Уилямс, облечени за покупки или разходка. Лицата им бяха съвсем различни, но си приличаха по едно — те изглеждаха странно незавършени, като портрети с дупки вместо очи, като мозайки, в които липсва по някое миниатюрно парче. „Няма го отчаянието — помисли си Ричърдс. — В коремите им не вият вълци. Мозъците им не познават болните сънища и обречените копнежи.“

Тези хора бяха застанали от дясната страна на пътя, откъм морския клуб и кортовете за тенис. От другата страна, отляво бяха бедните. Червени носове със спукани капиляри. Мършави, провиснали гърди. Мръсни коси. Мръсни чорапи. Възпаления. Обриви. Кашлици. Устни, черни и увиснали като на дебили. При тях бяха разположили повече полицаи и постоянно идваха нови. Ричърдс не се изненада от бързината и обиграността на действията им независимо от това, че появяването му бе неочаквано. Дори тук, в Буундокс, САЩ, палката и пистолетът се държаха под ръка. Кучетата се пазеха гладни в клетките. Бедните влизат във вилите, затворени за есента и зимата. Бедни момчета, ненавършили десет години, разбиват супермаркетите. Бедните пишат мръсотии по витрините. Бедните са вечно недоволни и костюмите за по двеста долара, лъскавите хромирани повърхности и дебелия шкембета пълнят устите им с жлъч. А бедните си имат своите Джек Джонсън, Мохамед Али и Клайд Бароу.

Бедните стояха и чакаха.

„В десния ъгъл на ринга, приятели, са застанали симпатягите от летните вили — помисли си Ричърдс. — Дебели и отпуснати, но натезали от оръжието си. А отляво са техните съперници — лека категория, но с подли и бляскащи очи, готови да се бият по всяко време — гладните. Те са виновни за размириците, те ще се бият и с Христос, ако за това ще получат кило салам. Уест Стиксвил се разделя на две, приятели. Но вие наблюдавайте съперниците. Те рядко остават на ринга, обичат да се бият по седалките на скъпите трибуни. Дали не можем да намерим изкупителната жертва, която ще ги спре?“

Колата бавно преминаваше между тях, като се движеше с тридесет.

... междинно отчитане — минус 038...

Измина един час. Стана точно четири. Сенки пълзяха по пътя.

Свлечен надолу в седалката си, безпомощен, Ричърдс потъваше в безсъзнание и отново изплуваше. Внимателно бе измъкнал ризата си от панталоните, да погледне новата рана. Куршумът беше издълбал дълбок и грозен канал в хълбока му, от който бе изтекла много кръв. Още повече щеше да изтече, ако му се наложеше да се движи бързо —

раната щеше да се отвори отново. Това беше без значение. Щяха да го убият. Планът му изглеждаше смешен пред армията, която бе застанала срещу него. Ще продължи напред, ще прави, което бе решил, докато не стане „злополука“, която ще превърне колата в изкривени болтове и късове метал („... ужасна злополука... води се сериозно предварително следствие срещу полица... съжаляваме за загубата на невинен живот...“ — всичко това забутано в последните за деня новини между вестите от борсата и последното изявление на папата). Вече действаше по рефлекс. Все повече се тревожеше за Амелия Уилямс, чиято огромна грешка беше, че е избрала срядата за покупки.

— Там има танкове — изведнъж каза тя. Гласът ѝ беше висок, разтреперан, истеричен. — Можете ли да си представите? Можете ли... — тя се разплака.

Ричърдс замълча. Накрая се обади:

— В кой град сме?

— На з-з-знака пишеше У-у-уинтъ-рпорт. Не мога! Не мога да чакам да го направят. Не мога!

— Добре.

Тя бавно примигна, после бързо разтърси глава, сякаш за да проясни мислите си.

— Какво?

— Спри — каза Ричърдс. — Слизай от колата.

— Но те ще ви... у...

— Да. Но няма да има кръв. Никаква кръв. Оръжията им са толкова мощни, че могат да ме изпарят заедно с колата.

— Лъжете. Вие ще ме убиете.

Пистолетът висеше между коленете му. Пусна го на пода. Оръжието безобидно изтрополя върху гумата.

— Ходи ми се до тоалетната — изведнъж рече тя. — О, Боже, искам да съм далеч отгук. Защо не изчакахте следващата кола? Господи, Господи!

Ричърдс започна да се смее. Смееше се тихо, гърдите и стомахът му едва потрепваха, но въпреки това раната го болеше. Затвори очи и продължи да се смее, докато изпод клепачите му не потекоха сълзи.

— Студено е с това счупено стъкло — каза тя неочаквано. — Включете отоплението.

Виждаше лицето ѝ като светло петно в есенните сенки.

... междинно отчитане — минус 037...

— В Дери сме — каза тя.

Улиците бяха почернели от народ. Хората стърчаха по покривите, струпваха се по балконите и верандите, опразнени от летните мебели. Ядяха сандвичи и печени пилета, които вадеха от мазни кошници.

— Има ли знаци за летището?

— Да. Следвам ги. Но там просто ще затворят вратите.

— И аз просто ще заплаша да те убия, ако не ги отворят.

— Самолет ли ще отвлечате?

— Ще се опитам.

— Не можете.

— Сигурен съм, че си права.

Завиха надясно, после наляво. Мегафони непрекъснато призоваваха тълпата да се оттегли и да се разпръсне.

— Тя наистина ли ви е съпруга? Жената от снимките.

— Да. Казва се Шийла. Бебето ни, Кати, е на година и половина. Болно е от грип. Дано вече да е по-добре. Оттам тръгна всичко.

Ниско над колата се спусна хеликоптер. Сянката му на пътя пред тях приличаше на паяк. Многократно усилен глас заповяда на Ричърдс да пусне жената. Когато отлетя и отново можеха да говорят, тя каза:

— Жена ви прилича на скитница. Може да полага повече грижи за себе си.

— Снимката беше ретуширана — каза спокойно Ричърдс.

— Нима го правят?

— Правят го.

— Летището. Наближаваме.

— Вратите затворени ли са?

— Не мога да видя... но почакайте... отворени са, но входът е блокиран от един танк. Оръдието му сочи към нас.

— Спри на десетина метра от него.

Колата бавно пълзеше по четирилентовото шосе между паркирани полицейски автомобили и сред непрестанните крясъци и викове на тълпата. Над тях проблясна надпис „ЛЕТИЩЕ ВОЙТ“. Жената виждаше оградата, която прекосяваше блатистото и сякаш

негодно за нищо поле от двете страни на пътя. По-напред на един пешеходен остров имаше малка будка за информация и регистрация. Зад нея — главният вход на летището, блокиран от един танк А-62, чиито снаряди бяха с мощност четвърт мегатон. Още по-нататък асфалтирани алеи и разпръснати покрити паркинги водеха към терминалите, които скриваха от погледа пистите. Контролната кула се извисяваше над всичко като някой от марсианците на Хърбърт Уелс, а залязващото слънце се отразяваше в наклонените напред прозорци на върха и ги превръщаше в пламъци. Служители и пътници се бяха струпали пред най-близкия паркинг, където ги спираха други полицаи. Пулсиращ, тежък, оглушителен вой отекна в ушите им и Амелия видя един устремен нагоре „Локхийд Джи Ей Сюзърбърд“, който излиташе от някоя от пистите зад главните сгради.

— РИЧЪРДС!

Тя подскочи и го погледна уплашено. Ричърдс с безразличие махна с ръка. „Всичко е наред, майче. Аз само умирам.“

— НЕ ТИ СЕ РАЗРЕШАВА ДА ВЛЕЗЕШ — предупреждаваше мощният глас. — ОСВОБОДИ ЖЕНАТА. ИЗЛЕЗ.

— Сега какво? — попита тя. — Нямаме избор. Ще чакат, докато излезете.

— Я да ги понатиснем още малко. Да видим дали ще се хванат. Покажи се навън. Кажи им, че съм ранен и почти обезумял. Кажи им, че искам да се предам на Военновъздушната полиция.

— Искате какво?

— Военновъздушната полиция не е нито щатска, нито федерална институция. Тя е международна според споразумението на ООН от 1995-а. Говореше се, че ако се предадеш на тях, ти дават амнистия. Нещо като свободния паркинг, когато играеш на монопол. Пълни измислици, разбира се. Предават те на Ловците, а Ловците те замъкват в дъното на обора.

Тя се намръщи.

— Но може да си помислят, че съм повярвал. Или съм си внушил, че е вярно. Хайде, кажи им.

Тя се показва през прозореца и Ричърдс се стегна. Ако щеше да има несчастен случай, който да отстрани Амелия Уилямс от играта, той щеше да стане сега. Главата и горната част на тялото ѝ бяха точно на

мерника на хиляда пушки. Едно натискане на един спусък и фарсът бързо щеше да приключи.

— Бенджамин Ричърдс иска да се предаде на Военновъздушната полиция. — Прострелян е на две места! — Погледна назад през рамото си и гласът ѝ рязко разцепи тишината, изведнъж настъпила след излитането на поредния самолет. — Вече губи разсъдъка си и... Божичко, страх ме е... Моля ви... Моля ви... МОЛЯ ВИ.

Камерите записваха всичко, цяла Северна Америка и половината свят щеше да ги гледа на живо след секунди. Това беше добре. Много добре. Ричърдс усети как крайниците му се напрягат — отново бе започнал да се надява.

Настъпи кратка тишина. Зад будката за регистрация се съвещаваха.

— Много добре го направи — каза нежно Ричърдс.

Тя го погледна:

— Мислите, че е трудно да звуча изплашена? Каквото и да мислите, ние не играем заедно. Единственото, което искам, е да си отидете.

Ричърдс за пръв път забеляза колко съвършени бяха гърдите ѝ под изцапаната с кръв блуза. Съвършени и прекрасни.

Изведнъж стържещ рев разтърси въздуха и тя силно изпищя.

— Танкът е — каза Ричърдс. — Всичко е наред.

— Движи се. Ще ни пуснат.

— РИЧЪРДС! ЩЕ СЕ ПРИДВИЖИТЕ КЪМ 16-И ПАРКИНГ. ТАМ ЩЕ ВИ ПОСРЕЩНЕ ВОЕННОВЪЗДУШНАТА ПОЛИЦИЯ, ЗА ДА ВИ АРЕСТУВА.

— Добре — тихо каза Ричърдс. — Тръгвай. Половин миля след входа спри.

— Ще ме убият заради вас — гласът ѝ бе отчаян. — Просто искам да отида до тоалетната, а заради вас ще ме убият.

Въздушната възглавница повдигна колата на десет сантиметра от асфалта и тя тихо се плъзна напред. Ричърдс се сви в очакване на засада, когато преминаваха през портала, но не се случи нищо. Равната настилка на алеята извиваше към сградите на летището. Един голям знак със стрелка показваше, че това е пътят към ПАРКИНГИ 16–20.

Тук полицаите бяха приклекли зад жълти преносими прикрития. Ричърдс знаеше, че при най-малкото подозрително

движение ще надупчат колата.

— Сега спри.

Тя се подчини. Полицаяте, веднага реагираха:

— РИЧЪРДС! НЕЗАБАВНО СЕ ПРИДВИЖЕТЕ КЪМ ПАРКИНГ 16.

— Кажи им, че искам мегафон. Да го оставят на пътя на тридесет метра пред колата.

Тя изкрещя съобщението му. Зачакаха. Малко по-късно мъж в синя униформа изтича на пътя и остави един електрически мегафон. Остана за момент на място, вероятно осъзнал, че го гледат петстотин милиона души, а след това отново се оттегли в анонимността на прикритието.

— Карай.

Допълзяха до мегафона и когато той се изравни с вратата на колата, Амелия я отвори и го издърпа вътре. Беше червено-бял. От едната му страна над нарисувана мълния изпъкваша релефните инициали на „Дженеръл Атомикс“.

— О'кей. На какво разстояние сме от централната сграда?

Тя присви очи:

— Около четиристотин метра, струва ми се.

— А от Паркинг 16?

— Два пъти по-малко.

— Добре. Това е добре.

Усети се, че непрекъснато хапе устните си и се опита да спре. Болеше го главата. Адреналинът тресеше тялото му.

— Продължавай да караш. Спри при входа на 16-и паркинг.

— А после?

Ричърдс се усмихна напрегнато и тъжно:

— Там ще е последният бастион на Бенджамин Ричърдс.

... междинно отчитане — минус 036...

Колата спря на входа на покрития паркинг и реакцията на полицаите не закъсня.

— ПРОДЪЛЖАВАЙТЕ ДА СЕ ДВИЖИТЕ — прогърмя мегафонът. — ХОРАТА НА ВОЕННОВЪЗДУШНАТА ПОЛИЦИЯ СА ВЪТРЕ. КАКТО БЕШЕ УГОВОРЕНО.

Ричърдс за пръв път повдигна своя мегафон към устните си:

— ДЕСЕТ МИНУТИ — каза той. — ТРЯБВА ДА ПОМИСЛЯ.

Отново тишина.

— Не разбирате ли, че ги принуждавате да го направят? — Амелия учудващо добре контролираше гласа си.

Той се изхили със стегнато гърло. Звукът напомняше на пара под налягане, която излиза от чайник.

— Те знаят, че се каня да ги изиграя. Но не знаят как.

— Не можете. Още ли не сте го разбрали?

— Може и да мога...

... междинно отчитане — минус 035...

— Слушай ме. Когато започнаха Игрите, хората казваха, че те са най-голямото забавление, защото никога не е имало подобно нещо. Но всъщност нищо ново под слънцето. Гладиаторите в Рим са правили същото. А има и още една игра. Покер. В покера най-високата ръка е кентфлош роял от пики. Има един вид покер, който е най-трудният. Играеш с пет карти. Четири от тях са на масата с лице нагоре. Петата е обърната в средата. Плащаш няколко цента и оставаш в играта. Даваш около половин долар и можеш да видиш покритата карта на съседа. Но когато залозите се качат, покритата карта ти се струва все по-голяма и все по-важна. След няколко последователни залагания, когато си сложил на масата всичките си спестявания, колата и къщата, за теб престава да съществува всичко освен тази карта. Само че от мен не се искат пари за залог. Те имат хората, оръжието и времето. Играем с техните карти, с техните чипове, в тяхното казино. Хванат ли ме, свършен съм. Но може би съм подредил тайно картите. Обадих се на телевизията в Роклънд. Телевизията — това е моята десетка пика.

Трябваше да ме пуснат да мина, защото всички ги гледаха. След първата блокада вече нямаша шанс да ме унищожат. Щом нещо се излъчва по Безплатната телевизия, значи е истина. И ако цялата страна видеше как полицаите убиват заложницата ми — почтена заможна жена от средната класа, — всички щяха да го повярват. Не могат да рискуват — системата работи, но въпреки всичко все по-малко ѝ вярват. Странно, нали? Моите хора са тук. Вече имаше неприятности по пътя. Ако наемниците и полицаите обърнат оръжията си към нас, може да се случи нещо ужасно. Един човек ми каза да се държа за моите хора. Една от причините да пипат толкова нежно е присъствието на моите хора. Моите хора са валето пика. Дамата, жената във всичко това, си ти. Аз съм попът — черният мъж с меч. Това са четирите ми карти. Медните, опасността от сериозни неприятности, ти, аз. Така, както са, не вършат никаква работа. Един чифт е по-силен от тях. Без асото пика те са нищо. А с асото са непобедими.

Той изведнъж взе чантата ѝ — малка дамска чантичка от имитация на крокодилска кожа със сребърна верижка. Напъха я в джоба си и тя силно го изду.

— Аз нямам асото. Ако бях помислил по-рано, щях да го имам. Но това, което наистина имам, е покритата карта и те не могат да я видят. Затова ще блъфирам.

— Нямате шанс — каза глухо тя. — Какво ще направите с чантата ми? Ще ги застреляте с червилото?

— Толкова много са играли нагласената си игра, че сега ще се хванат. Просто ще се напикаят от страх.

— РИЧЪРДС! ДЕСЕТТЕ МИНУТИ ИЗТЕКОХА.

Ричърдс приближи мегафона до устата си.

... междинно отчитане — минус 034...

— СЛУШАЙТЕ МЕ ВНИМАТЕЛНО! — гласът му прогърмя над акрите пусто поле около летището. Полицаите чакаха напрегнато. — НОСЯ ПЕТ КИЛОГРАМА МОЩЕН ПЛАСТИЧЕН ЕКСПЛОЗИВ „ДИНАКОР“, РАЗНОВИДНОСТ НА ДИНАМИТА. ПЕТ КИЛОГРАМА СА ДОСТАТЪЧНИ ДА УНИЩОЖАТ ВСИЧКО И ВСЕКИ В РАДИУС ОТ ШЕСТСТОТИН МЕТРА И ВЕРОЯТНО

ДОСТАТЪЧНО, ЗА ДА ВЗРИВЯТ РЕЗЕРВОАРИТЕ НА ЛЕТИЩЕТО. АКО НЕ СЛЕДВАТЕ ИНСТРУКЦИИТЕ МИ, ЩЕ ПРЕВЪРНА ВСИЧКО В АД. КЪМ ЕКСПЛОЗИВА СЪМ ПРИКРЕПИЛ ВЗРИВАТЕЛ НА „ДЖЕНЕРЪЛ АТОМИКС“. ИЗДЪРПАЛ СЪМ ПРЪСТЕНА НАПОЛОВИНА. ПРИ НАЙ-МАЛКОТО ДВИЖЕНИЕ МОЖЕТЕ ДА ПЪХНЕТЕ ГЛАВИТЕ СИ МЕЖДУ КРАКАТА СИ И ДА ЦЕЛУНЕТЕ ЗАДНИЦИТЕ СИ ЗА СБОГОМ.

От тълпата се чуха писъци и тя се раздвижи като море при отлив. Полицайте изведнъж разбраха, че няма кого да удържат. Мъже и жени тичаха през шосетата и полето, струпваха се на изходите, катереха се по оградата на летището. Лицата им бяха безумни и изкривени от паника.

Ченгетата неспокойно се размърдаха. На нито едно лице Амелия Уилямс не прочете недоверие.

— РИЧЪРДС? — прогърмя силният глас. — ТОВА Е ЛЪЖА. ИЗЛЕЗ ОТ КОЛАТА.

— ЩЕ ИЗЛЯЗА. НО ПРЕДИ ТОВА ЩЕ ВИ КАЖА УСЛОВИЯТА СИ. ИСКАМ ГОТОВ ЗА ИЗЛИТАНЕ САМОЛЕТ С ПЪЛНИ РЕЗЕРВОАРИ И МИНИМАЛЕН ЕКИПАЖ. САМОЛЕТЪТ ДА Е „ЛОКХИЙД ДЖИ ЕЙ“ ИЛИ СВРЪХЗВУКОВ „ДЕЛТА“. С ГОРИВО ЗА НАЙ-МАЛКО 2000 МИЛИ. СЛЕД ДЕВЕТДЕСЕТ МИНУТИ ВСИЧКО ДА Е ГОТОВО.

Камерите се залюляха и се отдалечиха още малко. Проблясваха светкавици. Хората от телевизията също бяха неспокойни. Но те трябваше да се съобразяват със своите петстотин милиона зрители. Те бяха истински. Работата беше истинска. А петте килограма динамит на Ричърдс можеха да бъдат просто измислица на престъпното му съзнание.

— РИЧЪРДС? — един мъж, облечен само в тъмен панталон и бяла риза с навити ръкави въпреки есенния студ, се показва иззад няколко коли, на около тридесет метра зад Паркинг-16. Мегафонът му беше по-голям от този на Ричърдс. От това разстояние Амелия можа да види само, че носеше малки очила — те проблясваха в чезнещата светлина. — АЗ СЪМ ЕВЪН МАККОУН.

Ричърдс знаеше името, разбира се. То трябваше да изпълни с ужас сърцето му. Не се изненада, когато откри, че наистина го е страх. Евън Маккоун беше началникът на Ловците. Пряк наследник на Дж.

Едгър Хувър и Хайнрих Химлер. Олицетворение на стоманата в ръкавицата на Телевизионната мрежа. Зъл дух. Името, с което плашат непослушните деца. „Ако не престанеш да си играеш с кибрита, Джони, ще пусна Евън Маккоун от гардероба.“

Нещо се разшава в паметта му. Един призрачен глас. „Ти ли го направи, малки братко?“

— ЛЪЖЕШ, РИЧЪРДС. ЗНАЕМ ГО. ЧОВЕК БЕЗ СЪОТВЕТНА ДЛЪЖНОСТ В „ДЖЕНЕРЪЛ АТОМИКС“ НЕ МОЖЕ ДА СИ НАБАВИ „ДИНАКОР“. ПУСНИ ЖЕНАТА И ИЗЛЕЗ. НЕ ИСКАМЕ ДА УБИЕМ И НЕЯ.

Амелия тихо и пресекливо пое въздух.

— ТОВА МОЖЕ И ДА Е ТАКА В „ЦИВИЛИЗОВАНИЯ СВЯТ“, ДРЕБОСЪК — прогърмя Ричърдс, — НО АКО ИЗЛЕЗЕШ НА УЛИЦИТЕ В ПРЕДГРАДИЯТА, МОЖЕШ ДА КУПИШ „ДИНАКОР“ НА ВСЕКИ ВТОРИ ЪГЪЛ, СТИГА ДА ИМАШ ПАРИ. АЗ ИМАХ. ФЕДЕРАЦИЯТА НА ИГРИТЕ МИ ГИ ДАДЕ. ОСТАВАТ ВИ ОСЕМДЕСЕТ И ШЕСТ МИНУТИ.

— НЯМА ДА СТАНЕ.

— МАККОУН?

— ДА.

— ИЗПРАЩАМ ВИ ЖЕНАТА. ТЯ ВИДЯ ДИНАМИТА — Амелия го погледна, вцепенена от ужас. — В ТОВА ВРЕМЕ ПОДОБРЕ СЕ ЗАДЕЙСТВАЙТЕ. ОСЕМДЕСЕТ И ПЕТ МИНУТИ. НЕ БЛЪФИРАМ, ЗАДНИК ТАКЪВ. САМО ЕДИН КУРШУМ И ВСИЧКИ ОТИВАМЕ В ПЪКЪЛА.

— Не — прошепна тя. Гледаше го, зяпнала и невярваща. — Не можете да мислите, че ще излъжа заради вас.

— Ако не го направиш, мъртъв съм. Ранен съм, съсипан съм и едва говоря, но знам, че това е най-добрият начин. Слушай сега. Динакорът е бял и твърд, малко мазен при докосване. Прилича...

— Не, не! Не! — тя запуши ушите си.

— Прилича на сапун, но много твърд. Сега ще ти опиша взривателя...

Тя се разплака:

— Не мога, не виждате ли? Имам свой граждански дълг. Съзнание. Имам...

— Да, могат да открият, че лъжеш. Само че няма. Защото ако ме прикриваш, те ще ми се подчиняват. И ще отлетя като птичка.

— Не мога.

— РИЧЪРДС, ОСВОБОДИ ЖЕНАТА!

— Пръстенът на взривителя е златист. Около пет сантиметра в диаметър. Прилича на халка за ключове. Прикрепен е към метална пръчка, която прилича на автоматичен молив. Към нея пък е прикрепен спусъкът. Спусъкът прилича на гумичката на молива.

Тя се клатеше напред-назад и хлипаше. Беше хванала с ръце бузите си и ги мачкаше, сякаш бяха от тесто.

— Казах им, че съм го издърпал до половината. Това значи, че си успяла да видиш едно малко зъбче точно над повърхността на динамита. Разбра ли?

Тя не отговори. Плачеше и се поклащаше в седалката си.

— Сигурен съм, че си разбрала — каза меко Ричърдс. — Ти си умно момиче, нали?

— Няма да излъжа.

— Ако те попитат за още нещо, не знаеш. Не разбираш. Не си видяла, била си прекалено уплашена. Освен едно — пръстът ми е бил в халката още от първата блокада. Не си знаела какво е, но то е било непрекъснато в ръката ми.

— По-добре ме убийте веднага.

— Тръгвай. Излизай от колата.

Тя го погледна. Лицето ѝ се тресеше в конвулсии. Устата ѝ се отваряше и затваряше, очите ѝ представляваха огромни черни дупки. Красивата, самоуверена жена с тъмни очила бе изчезнала. Ричърдс се зачуди дали някога отново ще се появи. Едва ли. Поне не напълно.

— Тръгвай! Тръгвай!

— Аз... Аз... О, Господи...

Тя натисна вратата и излезе, олюлявайки се. Закрепи се на крака и се затича. Косата ѝ се развяваше зад нея и тя изглеждаше прекрасна и божествена, докато бягаше, обляна в светлината от милион светкавици.

Пробляснаха карабини, заредени и готови за стрелба. Свалиха ги, когато тълпата я погълна. Ричърдс рискува и показа очите си през прозореца на вратата, но не видя нищо.

Отпусна се в седалката, погледна часовника си и зачака развързката.

... междинно отчитане — минус 033...

Червената секундна стрелка направи два кръга. После още два. И още два.

— РИЧЪРДС!

Той вдигна мегафона:

— СЕДЕМДЕСЕТ И СЕДЕМ МИНУТИ, МАККОУН.

Ще играе докрай. Това е единственият изход. До момента, в който Маккоун даде заповед за стрелба. Ще бъде бързо. И като че ли вече няма никакво значение.

Дълга, безкрайна пауза. После:

— ТРЯБВА НИ ОЩЕ ВРЕМЕ, РИЧЪРДС. ПОНЕ ТРИ ЧАСА. НА ТОВА ЛЕТИЩЕ НЯМА „ЛОКХИЙД“ ИЛИ „ДЕЛТА“. ЩЕ ТРЯБВА ДА ПРИЗЕМИМ НЯКОЙ.

Беше го направила. Всемогъщи Боже! Жената бе погледнала в бездната и продължила пътя си. Не беше паднала. Не се беше дръпнала назад. Удивително! Те, разбира се, не ѝ вярваха. Работата им беше да не вярват на никого за нищо. Точно сега сигурно я вкарваха в някоя малка стая в един от терминалите, където я чакат дванадесет избрани човека на Маккоун. И когато тя влезе, разпитът ще започне. „Разбира се, че сте съсипана, мисис Уилямс, но съвсем малко ни помогнете... бихте ли повторили още веднъж... едно малко нещо ни смущава тук... сигурна ли сте, че не беше обратното... как разбрахте... къде... и какво каза той тогава...“

Значи трябваше да печелят време. Да го залъгват с едно или друго оправдание. Имаме проблем с горивото, трябва ни още време. Няма готов екипаж, трябва ни още време. Една краставичка лети над писта нула-седем, трябва ни още време. И не сме успели да я пречупим. Още не е признала, че мощният ти експлозив е една кожена чанта, напълнена с кърпички, портфейл, козметика и кредитни карти. Трябва ни още време.

Още не сме готови да те убием, трябва ни още време.

— РИЧЪРДС?

— СЛУШАЙТЕ МЕ. ОСТАВАТ ВИ СЕДЕМДЕСЕТ И ТРИ МИНУТИ. ПОСЛЕ ВСИЧКО ОТИВА ПО ДЯВОЛИТЕ.

Не последва отговор. Зрителите бяха започнали да се връщат въпреки сянката на Армагедон. Очите им бяха големи, влажни и възбудени. Бяха извадили и насочили към колата електрически фенери, които я обливаха в светлина и отблясъци по ръбовете на разбитото стъкло.

Ричърдс се опита да си представи малката стая, в която щяха да я държат и да я разпитват, но не можа. Журналисти, разбира се, нямаше да допуснат. Ловците на Маккоун щяха да се опитат да я изплашат до смърт и, естествено, щяха да успеят. Но колко щяха да си позволят с жена, която не е от гетата на бедните, където хората нямат лица? Наркотици. Ричърдс знаеше, че съществуват такива наркотици, които биха накарали индианец да изпее целия си живот като детенце. Наркотици, които биха накарали изповедник да разкаже признанията на покаяните се като стенографска машина.

Малко насилие? Новите електрошокови палки, които свършиха такава добра работа при бунтовете в Сиатъл през 2005-а? Или само непрестанно бомбардиране с въпроси?

Мислите му бяха безплодни, но той не можеше да ги спре и или да ги заглуши. Зад терминалите безпогрешно различи шум от загряването на пътнически „Локхийд“. Неговата птичка. Звукът идваше на все по-силни вълни. Когато изведнъж заглъхна, той разбра, че е започнало зареждането. Двадесет минути, ако побързат. Ричърдс не мислеше, че ще бързат.

Така. Ето, че започваме. Всички карти са на масата, без една.

„Маккоун? Маккоун, успя ли да надникнеш вече? Успя ли да влезеш в мозъка й?“

Сенките по асфалта се издължаваха. Всички чакаха.

... междинно отчитане — минус 032...

Ричърдс откри, че старото клише е измислица. Времето не беше спряло. В някои отношения би било по-добре, ако е така. Би се надявал по-дълго.

Усиленият глас два пъти му съобщаваше, че лъже. Отговори им, че ако наистина мислят така, могат да започнат, както си знаят. Пет минути по-късно му казаха, че задкрилките на самолета били замръзнали и трябвало да започват зареждането на друг самолет. Ричърдс им отвърна, че това няма значение, стига да приключат в уговореното време.

Минутите пълзяха. Още двадесет и шест, двадесет и пет, двадесет и две, двадесет, осемнадесет, петнадесет. „Господи, още не се е предала, може би...“ Отново вой на двигатели, когато екипажът започна подготовката на самолета. Десет минути. Осем минути.

— РИЧЪРДС?

— ДА.

— ПРОСТО НИ ТРЯБВА ОЩЕ МАЛКО ВРЕМЕ. ЗАДКРИЛКИТЕ СА ЗАМРЪЗНАЛИ. ЩЕ ГИ ЗАЛЕЕМ С ТЕЧЕН ВОДОРОД, НО НИ ТРЯБВА ОЩЕ ВРЕМЕ.

— ИМАТЕ ВРЕМЕ. СЕДЕМ МИНУТИ. СЛЕД ТОВА ТРЪГВАМ КЪМ ПИСТАТА ПРЕЗ СЛУЖЕБНИЯ ВХОД. ЩЕ КАРАМ С ЕДНА РЪКА. ДРУГАТА ЩЕ Е НА ВЗРИВИТЕЛЯ. ВСИЧКИ ВРАТИ ДА БЪДАТ ОТВОРЕНИ. И НЕ ЗАБРАВЯЙТЕ, ЧЕ НЕПРЕКЪСНАТО ЩЕ СЕ ПРИБЛИЖАВАМ КЪМ РЕЗЕРВОАРИТЕ С ГОРИВО.

— ТИ СЯКАШ НЕ РАЗБИРАШ, ЧЕ...

— СВЪРШИХ, ПРИЯТЕЛИ. ШЕСТ МИНУТИ.

Секундната стрелка продължи своите неизменни кръгове. Три минути. Две. Една. За последен път ще се опитат да измъкнат истината в малката стая, която не можеше да си представи. Опитва се да си припомни образа на Амелия и не успя. Виждаше едно странно лице, съставено от тези на Стейси, Брейдли, Елтън, Вирджиния Паракис и момчето с кучето. Спомняше си само, че Амелия беше красива и нежна по онзи кукленски начин, по който всички жени могат да бъдат благодарение на козметиката на Макс Фактър, Ревлон и пластичните хирурзи, които те променят, изглаждат и изчистват. Нежна. Нежна.

Но твърда някъде дълбоко в себе си. Къде се научи да бъдеш твърда? Колко ще издържиш? Дали не проваляш вече играта?

Нещо топло потече по брадата му и той откри, че на няколко пъти жестоко е прехапвал устната си. Разсеяно избърса кръвта и на ръкава му остана едно тъмно петно, приличащо на голяма сълза. Включи на скорост, колата покорно заработи и се повдигна.

— РИЧЪРДС, АКО КОЛАТА ТРЪГНЕ, ЩЕ СТРЕЛЯМЕ!
ЖЕНАТА ПРОГОВОРИ.

Никой не стреля. Номерът им беше изтъркан.

... междинно отчитане — минус 031...

Служебната рампа описваше висок свод покрай стъклената футуристична сграда на северния терминал. Ченгета с палки, сълзотворен газ и тежко въоръжение бяха застанали от двете страни на пътя. Лицата им бяха празни, глупави, униформени. Ричърдс караше бавно, вече изправен, и те го гледаха с безсилен и тъп ужас. По същия начин би гледала кравата, ако полуделият фермер легне на пода на обора и започне да крещи и да рита с крака.

Вратата към зоната за обслужване (ВНИМАНИЕ — СЛУЖЕБЕН ВХОД — ЗАБРАНЕНО ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА — ЗАБРАНЕНО ПУШЕНЕТО) беше отворена и Ричърдс продължи спокойно, подминавайки редици цистерни с керосин и малки частни самолети, повдигнати на стоманени подпори. Зад тях беше пистата за маневриране — широка ивица почернял от машинно масло бетон с многобройни разклонения. Там го чакаше самолетът — голям бял „Джъмбо“ с дванадесет ръмжащи турбини. Пистите се простираха напред, прави и светли в сгъстяващия се мрак и сякаш се събираха в една далечна точка на хоризонта. Четирима мъже в комбинезони тъкмо поставяха подвижната стълба на самолета. На Ричърдс тя му се стори като стълба към гилотината. И сякаш за да довърши представата, ексекюторът излезе от сянката, която хвърляше машината. Евън Маккоун.

Ричърдс го гледаше с любопитството на човек, който вижда за пръв път някоя знаменитост. Независимо колко често си я гледал по екраните, не можеш да повярваш, че наистина съществува, докато не я

срещнеш на живо. Тогава реалността започва да прилича на халюцинация, сякаш обектът няма право да съществува отделно от представата за него.

Беше дребен мъж, носеше очила без рамки и под добре скроения му костюм вече се очертаваше малко шкембе. Говореше се, че Маккоун носи обувки с високи токове, но те не се забелязваха. В ревера му бе забодена малка значка. Като цяло съвсем не приличаше на чудовището, наследило страховитите ЦРУ и ФБР. На човека, усвоил техниките на черната кола в нощта, на гумената палка, на подвеждащите въпроси. На човека, овладял целия спектър на страха.

— Бен Ричърдс? — Не използваше мегафон и гласът му звучеше нежно и изтънчено, без да бъде женствен.

— Да.

— Имам пълномощно от Федерацията на игрите, орган на комисията по комуникациите, за твоето арестуване и елиминиране. Ще му се подчиниш ли?

— Да развея ли бялото знаме?

— О, не — Маккоун звучеше доволен. — Вече сме се погрижили за формалностите. Аз вярвам във формалностите. А ти? Не, разбира се, че не вярваш. Ти беше много необичаен състезател. Затова си все още жив. Знаеш ли, че преди два часа счупи досегашния рекорд на „Бягащият човек“ от осем дни и пет часа? Разбира се, че не знаеш. Но е така. Да. И бягството ти от Младежката християнска организация в Бостън. Изключително! Разбрах, че индексът Нилсън на програмата се е качил с дванадесет точки.

— Прекрасно.

— Разбира се, ние почти те хванахме по време на портландската ти авантюра. Нямахме късмет. С последния си дъх Паракис се закле, че си се качил на кораб в Оубърн. Повярвахме му. Толкова приличаше на малък подплашен човечец.

— Толкова... — тихо повтори Ричърдс.

— Но последната част от представлението ти беше просто блестяща. Поздравявам те. Донякъде почти съжалявам, че играта трябва да свърши. Предполагам, че никога няма да се изправя срещу по-находчив участник.

— Колко жалко.

— Свърши. Знаеш го. Жената се пречупи. Инжектирахме ѝ натриев пентонал. Старо, но надеждно средство — Маккоун извади малък пистолет. — Излезте, мистър Ричърдс. Ще ви направя най-големия комплимент. Ще го направя тук, където никой не може да го заснеме. Ще се срещнете със смъртта в относително уединение.

— Пригответи се за ада тогава — усмихна се Ричърдс.

Отвори вратата и излезе. Двамата мъже се изправиха един срещу друг върху пустия бетон на пистата за маневриране.

... междинно отчитане — минус 030...

Маккоун пръв наруши тишината. Отметна назад главата си и се разсмя. Смяхът му също беше мек и изискан.

— О, Ричърдс, толкова си добър. Съвършен! Искрено те поздравявам. Жената не се е предала. Упорито твърди, че издутината, която виждам в джоба ти, е динамит. Не можем да използваме натриевия препарат, защото оставя ясни следи. Една електроенцефалограма и тайната ще излезе наяве. В момента ни изпращат три ампули „Каногин“ от Ню Йорк. Не оставя никакви следи. Очакваме ги след около четиридесет минути. Уви, много късно, за да те спрем. А тя наистина лъже. Това е очевидно. Ако ме извиниш за това, което твоите приятели наричат елитизъм, бих споделил наблюдението си, че средната класа лъже добре само за секс. Може ли да споделя и едно друго наблюдение? Може, разбира се. — Маккоун се усмихна. — Предполагам, че в джоба си държиш чантата ѝ. Тя дойде при нас без чанта, въпреки че е била излязла на покупки. Доста наблюдателни сме. Какво е станало с чантата ѝ, ако тя не е в джоба ти, Ричърдс?

Той не се поддаде.

— Застреляй ме, щом си сигурен.

Маккоун разтвори със съжаление ръце:

— Как бих искал! Но никой не може да си играе с човешкия живот, дори когато шансовете са петдесет към едно в негова полза. Много прилича на руска рулетка. Но човешкият живот е свещен. Правителството — нашето правителство — се съобразява с това. Ние сме хуманни.

— О, да — Ричърдс се усмихна тъжно.

Маккоун примигна.

— И тъй, виждате...

Ричърдс изведнъж се сепна. Този човек го хипнотизираше. Минутите летяха, а от Ню Йорк идваше хеликоптер с три ампули „Раздрусай ме и ще си кажа“ (а щом Маккоун беше казал четиридесет, това означаваше двадесет минути) и Ричърдс си стоеше тук и слушаше омайната му песен. „Господи, той наистина е чудовище!“

— Слушай ме — Ричърдс грубо го прекъсна. — И когато я инжектирате, тя пак ще повтаря същото. Динамитът е в мен. Зацепваш ли? — той впи поглед в Маккоун и тръгна напред. — Довиждане, говняр!

Маккоун се дръпна встрани и Ричърдс го подмина, без да го погледне. Ръкавите им се докоснаха.

— Бяха ми казали колко силно трябва да се дръпне халката, за да е наполовина изтеглен спусъкът. Мисля, че съм улучил. Решавай какво ще правиш.

С удоволствие чу ускореното дишане на Маккоун.

— Ричърдс?

Вече на стълбите, той обърна поглед назад. Маккоун го гледаше отдолу и позлатените ръбове на очилата му проблясваха.

— Когато излетиш, ще те свалим с ракета „земя-въздух“. Версията за пред публиката ще бъде, че Ричърдс е станал малко нервен на спусъка. Почивай в мир.

— Но вие няма да го направите.

— Защо?

Ричърдс се усмихна и отвърна:

— Ще летим ниско над гъсто населени райони. Към петте килограма динамит прибави още двадесет резервоара с гориво и ще се получи много, много мощен взрив. Прекалено мощен. Щяхте да го направите, ако можехте да си го позволите, но не можете — Ричърдс замълча за миг. — Толкова сте ми умнички. Нали се сетихте, че ще ми трябва парашут?

— О, да — спокойно каза Маккоун. — Той е в предния салон. Но това е толкова изтъркано, Ричърдс. Нямах ли друга хитрина в торбата?

— Не сте толкова тъпи, че да ме изпързаяте с парашута, нали?

— О, не. Много лесно се забелязва. А и ти ще можеш да дръпнеш този несъществуващ спусък точно преди да скочиш, предполагам. Доста ефектно.

— Довиждане, дребосък.

— Довиждане, Ричърдс. И приятно пътуване — той се засмя. — Да, много добре играеш. Затова ще ти покажа още една карта. Само една. Няма да действаме, преди да е дошъл каногинът. Напълно прав си за ракетата. Засега е само блъф. Но аз мога да си позволя да чакам. Разбираш ли, никога не греша. Никога. И знам, че блъфираш. Затова можем да си позволим да чакаме. Но аз ви задържам, мистър Ричърдс... — Маккоун махна с ръка.

— До скоро виждане — каза Ричърдс, но не достатъчно силно, за да го чуе Маккоун. После се усмихна.

... междинно отчитане — минус 029...

Салонът за първа класа бе дълъг, а редиците седалки — разделени от две пътеки. Облицован беше в ламперия от истинска секвоя. Мек виненочервен килим, сякаш метри дълбок, покриваше пода. На преградата между салона и помещението на стюардесите имаше екран. Голямата раница на парашута бе оставена в креслото с номер 100. Ричърдс го потупа леко и влезе в отделението на стюардесите. Някой дори беше сложил кафе. Мина през втора врата и късия коридор след нея и се оказа в пилотската кабина. Вдясно от него радистът — около тридесетгодишен мъж с хубаво лице, погледна Ричърдс и отново се зае с апаратурата си. Малко по-напред вляво навигаторът седеше пред своите скали, екрани и целулоидни карти.

— Човекът, който ще убие всички ни, идва — каза той в ларингофона, като гледаше студено Ричърдс.

Ричърдс замълча. В края на краищата човекът беше почти прав. Накуцвайки, той отиде в предния край на кабината.

Капитанът беше около петдесетгодишен, старо куче със зачервен от пиене нос и ясните, пронизателни очи на човек, който е много далеч от алкохолизма. Вторият пилот беше десетина години по-млад, с лъскава буйна червена коса, която се спускаше изпод шапката му.

— Здравейте, мистър Ричърдс — каза капитанът. Погледна първо издутия му джоб, преди да вдигне поглед към очите му. — Аз съм капитан Дан Холоуей. Това е моят втори пилот Уейн Дънинджър.

— Като се вземат предвид обстоятелствата, не ми е много приятно да се запознаем — каза Дънинджър.

Ричърдс сви устни:

— В същия дух, позволете ми да добавя, че не ми е особено приятно да съм тук. Капитан Холоуей, вие сте в постоянна връзка с Маккоун, нали?

— Така е. Чрез Кипи Фридмън, четвъртия член на екипажа.

— Дайте ми нещо, по което да говоря.

Холоуей много внимателно му подаде микрофон.

— Продължавайте с подготовката за полета. Пет минути.

— Искате ли да блокираме задната врата на товарния отсек? — попита нетърпеливо Дънинджър.

— Карайте както обикновено — отвърна студено Ричърдс.

Беше време да свършва, да направи последния залог. Главата му пламтеше от напрежение. Чувстваше, че всеки момент може да изгуби съзнание. „Плащам и отгоре“. Такава беше играта. „Сега вече ще бъде много отгоре, Маккоун.“

— Мистър Фридмън?

— Да.

— Говори Ричърдс. Дайте ми Маккоун.

Половин минута тишина. Холоуей и Дънинджър вече не го гледаха. Подготвяха самолета, следяха скалите на уредите, проверяваха налягания, задкрилки, врати, натискаха копчета. Големите турбини отново зареваха, но този път звукът беше по-силен, пронизителен. Когато най-накрая се чу гласът на Маккоун, той звучеше немощен на фона на жестокия шум отвън.

— Маккоун.

— Хайде, боклук. Ти и жената ще се повозите. Ще ви чакам на вратата след три минути. Ако ви няма, дърпам спусъка.

Дънинджър се скова в креслото си, сякаш го бяха застреляли. Когато отново започна да брой в микрофона, гласът му бе треперещ и ужасен.

„Ако имат смелост, сега ще ме довършат. Това, че извиках и жената, издава всичко. Ако имат смелост.“

Ричърдс зачака. Един часовник отекваше в главата му.

... междинно отчитане — минус 028...

Когато Маккоун отново се обади, гласът му беше чужд, рязък. От страх? Може би. Сърцето на Ричърдс се обърна в гърдите му. Може би ще мине. Може би.

— Лъжеш, Ричърдс. Няма...

— Слушай ме! И докато слушаш, не забравяй, че всеки радиолобител в радиус от шестдесет мили чува този разговор. За него ще научат много хора, дребосък. Вече не работиш зад кулисите. Вече си на голямата сцена. Идваш с мен, защото няма да имаш куража да играеш двойна игра, ако знаеш, че това ще ти струва живота. А жената идва, защото знае, къде отивам.

„Слабо. Притисни го по-силно. Не му разрешавай да мисли.“

— Дори да ти е писано да оживееш, когато всичко свърши с дърпането на спуська, ти няма да си намериш работа дори като продавач на ябълки. — Напрегнат, Ричърдс трескаво мачкаше чантата в джоба си. — Това е. Три минути. Край. Изключвам.

— Ричърдс, чакай...

Той изключи и задуши гласа на Маккоун. Върна микрофона на Холоуей и той го пое с леко треперещи пръсти.

— Хладнокръвен си — каза бавно Холоуей. — Не мога да го отрека. Не съм виждал никой толкова хладнокръвен.

— Ще има повече топла кръв, отколкото някой някога е виждал, ако тоя дръпне спуська — обади се Дънинджър.

— Продължете работата си, ако обичате. Аз отивам да посрещна гостите. Излитаме след пет минути.

Той се върна обратно, премести парашута до прозореца и седна, загледан във вратата между салоните за първа и втора класа. Скоро щеше да разбере. Съвсем скоро. Непрекъснато, неспокойно ръката му мачкаше чантата на Амелия Уилямс. Навън беше почти тъмно.

... междинно отчитане — минус 027...

Те се изкачиха по стълбата четиридесет и пет секунди преди да изтекат трите минути. Амелия беше изплашена и задъхана, а силният вятър, който брулеше полето, бе превърнал косата ѝ в развълнуван

пчелен кошер. Външният вид на Маккоун изглеждаше непроменен. Той продължаваше да бъде спретнат и овладян, сякаш нищо не се бе случило, но очите му бяха потъмнели от омраза.

— Нищо не си спечелил, боклук — каза той. — Дори не предполагаш за козовете ни.

— Приятно ми е да ви видя отново, мисис Уилямс.

Мекият глас на Ричърдс сякаш ѝ даде знак, сякаш закачи някаква невидима струна — тя започна да плаче. Плачът ѝ не беше истеричен. Безнадеждни и отчаяни хлипове се откъсваха от дробовете ѝ като шлака. Бяха толкова силни, че тя се препъна, залитна и се свлече върху плюшения килим на салона, а ръцете ѝ прихлупиха лицето, сякаш за да го задържат. Кръвта на Ричърдс се бе съсирила върху блузата ѝ в кафяво лепкаво петно. Широката ѝ пола се беше разстлала около нея, скриваше краката ѝ и я караше да прилича на увяхнало цвете.

На Ричърдс му дожаля за нея. Никакво чувство не беше това, съжалението, но той нямаше сили за повече.

— Мистър Ричърдс? — Гласът на Холоуей прозвуча в интеркома.

— Да.

— Ще... Готови ли сте?

— Да.

— Тогава ще заповядам на наземните служби да отстранят стълбата и да затворят вратата. Внимавайте с онова нещо.

— Добре, капитане. Благодаря.

— Издаде се, когато поиска жената. Знаеш, нали? — Маккоун сякаш едновременно се мръщеше и се усмихваше. Лицето му изглеждаше налудничаво и плашеше. Стискаше и отпускаше ръцете си.

— Наистина ли? — попита кротко Ричърдс. — И тъй като ти никога не грешиш, ще ми се хвърлиш, преди да сме излетели. Ще сложиш край на опасността и ще си продължиш работата свеж като роза, нали?

Устните на Маккоун леко се разтвориха, за да пропуснат едно тихо изръмжаване и отново здраво се стиснаха, докато побеляха. Самолетът започна да вибрира, а турбините се въртяха все по-бързо. После звукът изведнъж стана приглушен — затвориха вратата в салона на втора класа. Ричърдс се наведе към кръглия прозорец, погледна навън и успя да види как наземният екипаж избутва стълбата встрани.

„Сега всички сме на гилотината“ — помисли си той.

... междинно отчитане — минус 026...

В десния край на екрана се появи надписът „НЕ ПУШЕТЕ / ЗАТЕГНЕТЕ КОЛАНИТЕ“. Бавно, тромаво, самолетът под тях започна да завива. Всичко, което знаеше за самолетите, Ричърдс бе научил от телевизията и книгите, повечето от които бяха страховити приключенски романи. Сега едва за втори път стъпваше на истински и пред този совалката от Хардинг за Ню Йорк изглеждаше като детска играчка. Движението под краката му го изнервяше.

— Амелия?

Тя бавно вдигна поглед. Лицето ѝ бе съсипано и мокро от сълзи.

— А? — произнесе тя дрезгаво и объркано, а нещо сякаш задръстваше гърлото ѝ.

— Ела при мен. Излитаме — Ричърдс погледна Маккоун. — Ти можеш да отидеш където пожелаеш, дребосък. Самолетът е на твое разположение. Само не притеснявай екипажа.

Маккоун не отговори и седна до завесата, разделяща първа и втора класа. След това, явно размислил, стана и мина през нея в другия салон.

— Искам да седна до прозореца — каза Ричърдс. — Летял съм само веднъж. — Той се опита да се усмихне. Амелия го гледаше безмълвно.

Настани се и тя седна до него. Закопча му колана, защото ръката му не трябваше да излиза от джоба.

— Вие сте като лош сън. Като един от тези, които никога не свършват.

— Съжалявам.

— Аз не ви... — започна тя, но Ричърдс сложи ръка върху устата ѝ и поклати глава. Произнесе само с устни „не“ срещу широко отворените ѝ очи.

Самолетът довърши завоя си бавно, много внимателно и започна да пълзи към пистите като малко пате, което за пръв път ще влиза във водата. Но самолетът беше огромен. На Ричърдс му се струваше, че той стои на едно място, а се движи земята.

„Може би всичко е илюзия“ — помисли си той. — „Може би са прикрепили стереоекрани към илюминаторите и...“

Застави се да не мисли за това.

Стигнаха края на пистата за маневриране и самолетът тронаво зави надясно. Движеха се под прав ъгъл към пистите. Прекосиха Първа и Втора. Когато стигнаха Трета писта, машината зави наляво и спря. Холоуей се обади по интеркома:

— Излитаме, мистър Ричърдс.

Самолетът тръгна напред, в началото бавно, със скоростта на въздушен автомобил, а след това неочаквано и рязко ускори и на Ричърдс му се прииска да изкрещи от ужас. Ускорението го притисна в меката седалка, а светлините отвън започнаха да прелитат все по-бързо. Храстите и хилавите дървета на пустия, разкъсан от залеза, хоризонт се приближаваха. Двигателите ревяха все по-силно и по-силно. Подът отново започна да вибрира.

Ричърдс изведнъж усети, че Амелия Уилямс се е хванала с две ръце за рамото му, с лице, грозно и изкривено от страх.

„Господи, тя също никога не е летяла.“

— Тръгваме — каза Ричърдс. Започна да го повтаря непрекъснато, неспособен да спре. — Тръгваме. Тръгваме.

— Къде? — прошепна тя.

Не отговори. Той самият тепърва щеше да разбере.

... междинно отчитане — минус 025...

Двамата полицаи, дежурни на източния вход на летището, наблюдаваха как огромният лайнер се плъзга по пистата с все по-голяма скорост. Светлините му примигваха в оранжево и зелено в сгъстяващия се мрак, а воят на двигателите блъскаше в ушите им.

— Тръгна. Господи, тръгна.

— Къде? — попита другият.

Тъмният силует се отдели от земята. Шумът от двигателите заприлича на артилерийска стрелба рано сутрин. Самолетът се издигаше под прав ъгъл, реален, осезаем, прозаичен като пакетче масло в чиния, което никак не можеш да свържеш с полет.

— Мислиш ли, че има динамит?

— По дяволите, не знам.

Грохотът достигаше до тях на заглъхващи вълни.

— Но едно нещо ще ти кажа — първият обърна гръб на изчезващите светлини и вдигна ръката си. — Радвам се, че взе онова копеле със себе си. Маккоун.

— Може ли да ти задам един личен въпрос?

— Ако не съм длъжен да отговоря.

— Искат ли ти се да дръпне спусъка?

Полицаят дълго време не отговори. Звукът от самолета ставаше все по-слаб, докато накрая се превърна в спомен, от който земята продължаваше слабо да потрепва.

— Да.

— Мислиш ли, че ще го направи?

Една усмивка проблясна в тъмнината:

— Мисля, че ще гръмне много, много силно, приятелю.

... междинно отчитане — минус 024...

Земята бе пропаднала под тях.

Ричърдс беше впил поглед навън, омагьосан, хипнотизиран от гледката. По време на предишния си полет бе спал, сякаш за да запази сетивата си за този. Небето беше помръкнало и приличаше на кадифе, с цвят, спрял на границата между тъмновиолетовото и червеното. През него надничаха потрепващи звезди. На западния хоризонт всичко, което още напомняше за слънцето, беше една оранжева ивица, която не хвърляше никаква светлина на Земята. Под тях някакъв град се бе превърнал в гнездо от светли точки. Ричърдс реши, че е Дери.

— Мистър Ричърдс?

— Да — той подскочи в креслото си като ужилен.

— Сега летим, като описваме големи кръгове във въздуха над летище Войт. Чакаме инструкциите ви.

Ричърдс се замисли. Не трябваше да се издава.

— Коя е минималната височина, на която можете да летите?

Настъпи дълго мълчание, докато пилотите се съвещаваха.

— На седемстотин метра все още ще е безопасно — каза предпазливо Холоуей. — Ще бъде против заповедите на Управлението

за национална безопасност, но...

— Няма значение. Принуден съм до известна степен да се оставя в ръцете ви, мистър Холоуей. Много малко разбирам от летене и предполагам, че са ви информирали за това. Но, моля ви, не забравяйте, че хората, които са пълни с гениални идеи как да ни изиграят, са долу на земята, извън всяка опасност. Ако ме излъжете за нещо и разбере...

— Никой няма да лъже. Единствената ни цел е да приземим това нещо така, както излетяхме.

— Добре. Добре — Ричърдс отново се замисли.

Амелия Уилямс седеше вдървено до него с ръце в скута.

— Карайте на юг — каза рязко той. — Седемстотин метра. И ми съобщавайте имената, докато летим, ако обичате.

— Имената?

— Над каквото летим — градове, реки... За втори път съм в самолет.

— Разбирам — в гласа на Холоуей се чувстваше облекчение.

Самолетът потъна под краката им и светлата линия на залеза се наклони. Ричърдс гледаше очарован. Сега тя блестеше косо в дебелото стъкло и зад него пробягваха тънки слънчеви лъчи. „Преследваме слънцето — помисли си Ричърдс. — Не е ли чудесно?“

Беше шест часът и тридесет и пет минути.

... междинно отчитане — минус 023...

Едва сега Ричърдс се загледа в гърба на креслото срещу него. В един джоб имаше книжка с инструкции. *При турболенция затегнете коланите. Ако в салона падне налягането, сложете си кислородната маска, която ще увисне пред вас. При повреда в двигателите стюардесата ще ви даде по-нататъшни инструкции.* В случай на експлозия и незабавна смърт, надявайте се, че пломбите в устата ви са достатъчни, за да разпознаят трупа ви.

На нивото на очите имаше малък екран. Надписът на металната пластинка под него обясняваше, че смяната на каналите става бързо и зрителят трябва чрез докосване на копчето да определи какво му се гледа. По-ниско и вдясно от екрана имаше бележник на авиокомпанията и молив „Джи Ей“ на верижка. Ричърдс откъсна един лист, подложи го удобно на коляното си и написа: „Деветдесет и девет на сто ни подслушват с микрофон в обувката, в косата или на реверата. Сигурен съм, че Маккоун дебне да се изпуснеш. След малко се разплачи и ме помоли да не дърпам спусъка. Това ще увеличи шансовете ни. Ще го направиш ли?“

Тя кимна. Ричърдс се замисли и отново написа: „Защо ги излъга?“

Тя измъкна молива от ръката му, задържа го за момент над коляното му и написа: „Не знам. Накарайте ме да се почувствам като убиец. Жена ви. Изглеждахте толкова...“ — Моливът спря, поколеба се и надраска: „... нещастен“.

Ричърдс повдигна вежди и леко се усмихна. Заболя го, когато разтегна устните си. Предложи ѝ да продължи, но тя поклати глава. Ричърдс написа: „Започни след около пет минути.“

Амелия кимна. Той смачка листа и го натъпка в пепелника в страничната облегалка. После го запали. Хартията запламтя ярко и стъклото отрази блясъка. После се сви и замря във фигура от пепел, която Ричърдс замислено смачка с пръст.

След около пет минути Амелия се разплака. Звучеше толкова естествено, че в първия момент Ричърдс се сепна. После си помисли, че вероятно жената наистина не играе.

— Моля ви, недейте — каза тя. — Не карайте онзи човек да ви... предизвиква. Нищо не съм ви направила. Искам да си ида вкъщи при

съпруга си. Имам и дъщеря. На шест години. Ще пита къде е майка ѝ.

Веждата на Ричърдс нервно потрепна. Не искаше от нея да го изиграе толкова добре. Не толкова добре.

— Той е тъп — каза Ричърдс, като се опитваше да забрави невидимата си публика, — но не чак толкова. Всичко ще е наред, мисис Уилямс.

— Лесно ви е. Вие нямате какво да губите.

Не ѝ отговори. Беше напълно права. Нямаше нищо, което вече да не е загубил.

— Покажете му! За Бога, защо не му го покажете. Тогава ще повярва и ще каже на хората си на земята да спрат. Те са насочили ракети срещу нас. Чух го да го казва.

— Не мога да му го покажа. За да го извадя от джоба си, ще трябва да отпусна спусъка или да рискувам да гръмне ненадейно. Освен това — добави той подигравателно, — не мисля, че бих му го показал, ако можех. Той е от копелетата, които имат какво да губят. Нека се поти.

— Няма да издържа — каза глухо тя. — Ще се хвърля върху вас и всичко ще свърши. И без това такъв ще ни е краят, нали?

— Не... — започна той, но вратата за втора класа се отвори и Маккоун влезе. Лицето му беше спокойно, но под спокойствието нещо странно проблясваше. Ричърдс веднага позна цвета на страха — восьчнобял и лъскав.

— Мисис Уилямс — каза бързо Маккоун, — кафе, ако обичате. За седем души. Страхувам се, че ще трябва да заместите стюардесата на този полет.

Тя се повдигна, без да погледне никого.

— Къде?

— Направо — каза меко Маккоун. — Само направо. — Той беше внимателен, някак смутено примигваше с очи и беше готов да се хвърли към нея в момента, в който тя посегне към Ричърдс.

Тя тръгна по пътеката, без да се обръща назад. Маккоун погледна Ричърдс и каза:

— Ще се откажеш ли, ако ти обещаая амнистия, приятел?

— „Приятел“. Тази дума звучи наистина мазно в устата ти! — Ричърдс сви свободната си ръка и я погледна. Беше набраздена от малки поточета засъхнала кръв, издрана от бягството му през горите на

Южен Мейн. — Наистина мазно. Звучи като две кила тлъсти хамбургери в печката. Само това можеш да намериш в магазините на Кооп сити — той погледна добре прикритото шкембе на Маккоун. — А това това май е направено от крехко месце. А и кройката е чудесна. Никой не е дебел в добре скроени дрехи! Само там отдясно нещо се издува.

— Амнистия — повтори Маккоун. — Как ти звучи?

— Като лъжа — усмихна се Ричърдс. — Като тлъста шибана лъжа. Защо си мислиш, че не знам, че не си нищо повече от наемна ръка?

Маккоун почервения. Не беше просто изчервяване, лицето му стана тъмно, почти кафяво.

— Хубаво ще е да те осъдя, както аз си знам и аз да ти изпълня присъдата. Имаме куршуми, от които главата ти ще заприлича на тиква, хвърлена на тротоара от покрива на небостъргач. Напълнени са с газ. Избухват при контакт с твърдо тяло. Ако те улучат в червата...

Ричърдс изкрещя:

— Кра-а-ай! Дърпам спусъка!

Маккоун изпищя. Отстъпи две крачки, задникът му опря в страничната облегалка на едно кресло, той изгуби равновесие и падна в него, а ръцете му се размахаха във въздуха около главата му в безумни отбранителни жестове.

Ръцете му замръзнаха с разперени пръсти, като препарирани птици. Лицето му гледаше през гротескната им рамка като ужасна пластмасова маска, на която някой е сложил за майтап чифт очила.

Ричърдс започна да се смее. Звукът в началото беше накъсан, несигурен, чужд за ушите му. От колко време беше забравил истинския смях, искрения, този, който излиза свободно и неудържимо от дъното на стомаха? Струваше му се, че никога не го е познавал през целия си сив, труден, честен живот.

„Копеле...“ — гласът на Маккоун му изневеряваше. Той произнасяше думите само с устни. Лицето му беше сгърчено и смачкано като лицето на лошо използвана кукла.

Ричърдс продължаваше да се смее. Държеше се за креслото си и се смееше...

... междинно отчитане — минус 022...

Гласът на Холоуей го информира, че самолетът пресича границата между Канада и щата Върмонт. Ричърдс се надяваше, че си знае работата — той сам не виждаше под самолета нищо друго освен тъмнина и редки светли точки. Внимателно остави кафето си и каза:

— Можете ли да ми дадете карта на Северна Америка, капитан Холоуей?

— Физическа или политическа? — намеси се нов глас.

Ричърдс предположи, че е навигаторът. Сега от него очакваха да се направи на достатъчно глупав, че да не знае коя карта иска.

А той наистина не знаеше.

— И двете.

— Жената ли ще изпратите за тях?

— Как се казваш, сладур?

Последва колебливото мълчание на човек, който изведнъж разбира, че е нарочен.

— Донъхю.

— Имаш крака, Донъхю. Що не си ги довлечеш тук отзад?

Донъхю ги довлече. Имаше дълга коса, сресана назад като на латиноамериканец, а панталоните му бяха ушити толкова тесни, че открояваха отпред на чатала нещо подобно на две топки за голф. Картите бяха обвити в меко прозрачно фолио. Ричърдс не знаеше в какво са обвити топките на Донъхю.

— Не исках да излизам от кабината — каза навигаторът.

Ричърдс познаваше хора като него. Заможни мъже с много свободно време, които обикаляха местата за забавление в големите градове. Обикаляха ги на групи, понякога пеша, по-често в хеликоптери. Педераста. Хомосексуализмът, разбира се, трябваше да бъде изкоренен. Спасете тоалетните ни. Те рядко излизаха от полутъмните улици за забавления в пълния мрак на гетата. А когато го правеха, там им съдираха задниците от бой.

Донъхю смутено се размърда под дългия поглед на Ричърдс.

— Нещо друго?

— Ти педераст ли си, сладур?

— Ъ?

— Няма значение. Връщай се да им помагаш.

Донъхю бързо се върна в кабината.

Ричърдс почти веднага разбра, че картата с градовете и пътищата е политическа. Изтегли с пръст една линия от Дери на запад между Върмънт и Канада и откри местоположението им.

— Капитан Холоуей?

— Да.

— Завийте вляво.

— Ъ? — Холоуей звучеше искрено изненадан.

— На юг, искам да кажа... Ще летим на юг. И помнете, че...

— Помня. Не се притеснявайте.

Самолетът се наклони. Маккоун седеше свит в стола, в който беше паднал, и гледаше Ричърдс с жадни и жестоки очи.

... междинно отчитане — минус 021...

Ричърдс усещаше, че непрекъснато потъва и изплува от дрямката и това го плашеше. Постоянното бучене на двигателите коварно го приспиваше. Маккоун беше наясно какво става и позата на тялото му ставаше все по-дебнеща. Амелия също знаеше. Седеше в едно кресло в средата на салона и наблюдаваше и двамата. Ричърдс изпи още две чаши кафе. Не помогнаха много. Все по-трудно му ставаше да се концентрира върху картата и равния глас на Холоуей, който даваше сведения за полета. Накрая притисна с юмрук раната в хълбока си. Болката беше рязка и силна, подежда му като ледена вода в лицето. От ъглите на стиснатите му устни се изтръгна свистящ, полупрошепнат писък. Кръвта намокри ризата му и се стече по ръката му. Амелия зариде.

— Ще прелетим над Олбъни след около шест минути — каза Холоуей. — Ако погледнете навън, ще го видите от лявата страна.

— Успокой се — Ричърдс говореше на себе си. — Успокой се. Просто се успокой.

„Господи, скоро ли ще свърши? Да. Съвсем скоро.“ Беше седем часът и четиридесет и пет минути.

... междинно отчитане — минус 020...

Сигурно беше лош сън, кошмар, изпъзлял от тъмнината в болезнения сумрак на полубудното му съзнание. Вероятно халюцинираше. Половината от мозъка му се концентрираше върху маршрута и постоянната опасност от Маккоун. Нещо черно завладяваше другата половина. Нещо се движеше в мрака. Много неща.

Продължавайте да следите.

Огромни, виещи се сервомеханизми се въртяха в нощта. Инфрочервени очи блестяха в непознати спектри. Бледозелена светлина от скали и въртящи се очи на радарни екрани.

Прихванахме го. Прихванахме самолета.

Камиони се тресяха по прашни пътища и огромни чинии се носеха в нощното небе. Безкрайни потоци електрони летяха на невидими прилепови криле. Отекващ гръм. На радарен екран лъчът осветяваше за миг една точка и тя продължаваше да се движи на юг зад стъклото, докато лъчът не я освети при следващата си обиколка.

Точно местоположение?

Седемстотин мили южно от Нюарк.

Над Нюарк не може. Също и над Южен Ню Йорк.

Правителството ли забранява?

Точно така.

Можехме да го гръмнем над Олбъни.

Кротко, приятелю.

Камионите трещяха по пустите улици на затворени градове. Хората надничаха зад завесите на прозорците с ужас и омраза в очите. Виеха в нощта като праисторически зверове.

Подгответе ракетите.

Чудовищни, мощни двигатели с рев изблъскват огромни конусовидни бетонни капаци по блестящи стоманени релси. Отдолу се показват кръгли шахти като входове за преизподнята. Във въздуха се издигат облаци от течен водород.

Следим го. Хванали сме го, Нюарк.

Разбрано. Не прекъсвайте връзката.

Заспалите пияници по тротоарите се събуждат объркани от трясъка на преминаващите камиони и гледат безмълвно ивиците небе над покривите на сградите. Очите им са мътни и жълти, устните —

набръчкани линии. Старчески рефлекс задвижва ръцете им и те посягат към вестниците, за да се стоплят, но вестници няма — Безплатната телевизия е убила последните. Безплатната телевизия е царят. Алилуя. Богатите момчета пушат готини парчета. Жълтите очи забелязват високо в небето примигващи светлини. Червена, зелена, червена, зелена. Грохотът на камионите е заглъхнал, останало е лутащо се в бетонните каньони ехо, което напомня на удари от жестоки юмруци. Пияниците отново спят. Като кучета.

Хванахме го отново южно от Спрингфийлд.

До пет минути чакаме заповед.

От Хардинг?

Да.

Готов е. Не може да ни се изплъзне.

През цялото небе невидимите прилепови криле летят и чертаят блестяща мрежа над североизточния ъгъл на Америка. Компютри на „Дженеръл Атомикс“ безпогрешно контролират машините за смърт. Хиляди ракети бавно се обръщат и наклоняват, за да следят мигащите светлини в небето. Приличат на стоманени змии, пълни с убийствена отрова.

Ричърдс виждаше всичко това и в същото време продължаваше да следи полета. Раздвоението на мозъка му странно го успокояваше. Сигурно беше вид лудост. Кървавият му пръст без усилие следваше придвижването им на юг по картата. Южно от Спрингфийлд, западно от Хартфорд.

Следим го.

... междинно отчитане — минус 019...

— Мистър Ричърдс?

— Да.

— Летим над Нюарк, Ню Джърси.

— Да, виждам на картата. Холоуей?

Холоуей не отговори, но Ричърдс знаеше, че слуша.

— През цялото време сме на мушката, нали?

— Да.

Ричърдс погледна Маккоун:

— Предполагам, че се опитват да решат дали могат да се лишат от своята професионална хрътка в самолета. Ами ако решат, че могат? В крайна сметка единственото, което трябва да направят, е да си обучат нова.

Маккоун ръмжеше срещу него. Ричърдс си помисли, че това е съвсем несъзнателна реакция, която може да се проследи вероятно чак до прадедите му — неандерталците, които са се промъквали с големи камъни зад гърбовете на неприятелите си, вместо да се бият до смърт по почтения, но глупав начин.

— Кога ще излезем над ненаселени райони, капитане?

— Няма да излезем. Не и докато се движим само на юг. Но ще стигнем морето, след като преминем над петролните кладенци на Северна Каролина.

— На юг отук всичко са предградия на Ню Йорк?

— Горедолу.

— Благодаря.

Нюарк се беше проснал и разпилял под тях като шепа бижута, хвърлени небрежно в подплатената с черно кадифе кутия на някоя дама.

— Капитане?

— Да — гласът му беше уморен.

— Тръгнете на запад.

Маккоун подскочи като попарен. Гърлото на Амелия издаде някакъв изумен хълцащ звук.

— На запад? — попита Холоуей. За пръв път звучеше притеснен и уплашен. — Наистина ли искате това? На запад ще летим над доста

пусти територии. Между Харисбърг и Питсбърг в Пенсилвания има само ферми. На изток от Кливлънд няма друг голям град.

— Вие ли измисляте стратегията ми, капитане?

— Не, аз...

— Запад — повтори твърдо Ричърдс.

Нюарк избяга встрани под тях.

— Ти си луд — каза Маккоун. — Ще ни взривят.

— С теб и още пет невинни човека на борда? В тази хуманна държава?

— Ще го изкарат грешка — отвърна грубо Маккоун. — Преднамерена грешка.

— Не гледаш ли правителствените предавания? — Ричърдс се усмихваше. — Ние не правим грешки. Не сме правили от 1950-а насам.

Мрак заемаше мястото на Нюарк.

— Вече не се смееш — каза Ричърдс.

... междинно отчитане — минус 018...

След около половин час Холоуей отново се обади по интеркома. Звучеше възбуден.

— Ричърдс, информираха ни от Хардинг, че искат да излъчат извънредно предаване за нас. От Федерацията на игрите. Мисля, че си заслужава да включите екрана.

— Благодаря.

Ричърдс посегна към екрана, за да го включи, но отдръпна ръката си, сякаш гърбът на предната седалка беше горящ. Обзе го странно усещане за вече изживян ужас. Имаше чувството, че ще почне отначало. Шийла със слабото си, съсипано лице. Миризмата на зеле от стаята на мисис Дженър. Блясъкът на игрите. „Бъхтене за пари“. „Плувай с крокодилите“. Письците на Кати. Никога няма да има друго дете, дори и да може да върне всичко в самото начало и да го зачеркне. Дори за Кати шансовете бяха невероятно малки.

— Включи го — каза Маккоун. — Може да ни... да ти предложат нещо.

— Млъквай — сръза го Ричърдс.

Изчака, докато ужасът го изпълни като мътна вода. Странно чувство за обреченост. Много го болеше. Раната му още кървеше, усещаше краката си немощни и много далеч от него. Не знаеше дали ще може да се изправи и да довърши тази игра на отгатване, когато дойде моментът. Изпъшка, наведе се напред и натисна копчето. На екрана се появи ярка и контрастна картина. Лицето, което го изпълваше, беше много черно и много познато. Дан Килиън. Седеше зад махагоново бюро във форма на бъбрек с емблемата на игрите върху плота.

— Здравсти — каза нежно Ричърдс.

За малко не падна от седалката, когато Килиън се изправи, усмихна се и каза:

— Здравейте и вие, мистър Ричърдс.

... междинно отчитане — минус 017...

— Не мога да ви видя, но ви чувам. Съобщителната система на самолета е свързана с нас. Казаха ми, че сте ранен.

— Не е толкова страшно, колкото изглежда. Одрасках се в гората.

— О, да. Известното „Бягство в горите“. Боби Томисън снощи го възхваляваше в ефира. Заедно със сегашното ви приключение, разбира се. Утре мястото ще се изпълни с хора, които ще търсят парче от ризата ви или дори гилзи.

— Жалко. Там имаше зайци.

— Вие сте най-добрият участник, който сме имали. Чрез комбинацията от късмет и ум станяхте наистина най-добрият. Достатъчно добър, за да ви направим едно предложение.

— Какво предложение? Публичен разстрел пред камерите?

— Отвлечането на самолета беше много зрелищен трик, но и много глупав. Знаете ли защо? Защото за пръв път сте далеч от своите хора. Оставихте ги зад себе си, когато излетяхте. Не мислете за жената, която ви прикрива. Не мислете, че е ваша, дори тя да мисли така. Тя не е ваша. Там горе сме само ние. Мъртъв сте, Ричърдс. Най-послед.

— Все ми го повтарят и аз все още дишам.

— През последните два часа дишате по изричната заповед на Федерацията на игрите. По моя заповед. Аз успях да се наложа и да

утвърдя предложението, което искам да ви направя. Старата гвардия остро се противопостави — такова нещо не било правено, но аз ги убедих. Питайте кого ще убиете, ако се качите с автомат на последния етаж. Един от тези хора съм аз, Ричърдс. Това учудва ли ви?

— Ами да. Взех те за прислужника на сградата.

Килиън отметна глава и започна да се смее, но смехът му не беше искрен. Смееше се като човек, който е заложил твърде много и играе под голямо напрежение.

— Ето предложението, Ричърдс. Кацате в Хардинг. На летището ви чака кола на игрите. Привидно ще бъде изпълнена екзекуцията ви. После преминавате в нашия отбор.

Маккоун извика изумен:

— Черно копеле...

Амелия Уилямс изглеждаше смаяна.

— Браво — каза Ричърдс. — Знаех, че те бива, но това наистина е велико. От теб можеше да стане чуден търговец на стари автомобили, Килиън.

— Според Маккоун излъгах ли?

— Маккоун е добър артист. Представлението му на летището заслужава Наградата на академията.

Но нещо смущаваше Ричърдс. Когато изглеждаше, че Амелия ще се хвърли към динамита, Маккоун веднага я изпрати за кафе. Ловецът сякаш ненавиждаше Килиън, когато се обади преди малко. Всичко това не пасваше. Или напротив? Мозъкът му трескаво заработи.

— Може би си го измислил, без той да знае. Разчиташ на реакцията му, за да изглежда истинско.

— Вашият театър с динамита свърши, мистър Ричърдс. Ние знаем — знаем, че блъфирате. Но тук на бюрото ми има едно копче, което не е блъф. Едно малко червено копче. Двадесет секунди след като го натисна, самолетът ще бъде разкъсан от ракети „земя-въздух“ „Дайъмъндбек“ с ядрени бойни глави.

— Динамитът също не е блъф. — Но нещо се съсирваше в устата му. Вече не му вярваха.

— О, блъф е. Не можете да се качите на самолет „Джи Ей“ с пластичен експлозив. Не и преди да сте обезвредили алармените системи. Има четири отделни детектора на борда за защита от терористи. Пети беше монтиран в парашута, за който помолихте.

Искам да ви кажа, че всички с интерес и вълнение следяхме датчиците на летището, когато се качихте. Бяхме решили, че в края на краищата сте намерили динамит. През цялото време действахте толкова уверено, че изглеждаше логично да ви повярваме. Облекчението ни беше далеч немалко, когато нито един датчик не помръдна. Мисля, че не сте имали възможност да обезвредите поне един от детекторите. Може изобщо да не сте се сетили до последния момент. Но това е без значение. Влошава положението ви, но...

Маккоун изведнъж се изправи зад Ричърдс и се усмихна:

— Сега. Сега ще ти пръсна главата, копеле.

Той насочи пистолета към слепоочието на Ричърдс.

... междинно отчитане — минус 016...

— Мъртъв си, ако го направиш — каза Килиън.

Маккоун се поколеба, отстъпи и зяпна екрана в недоумение. Лицето му отново се изкриви и сви. Устните му се сгърчиха в напразен опит да проговорят. Когато успяха, в шепота им кипеше ярост:

— Мога да го довърша. Сега. Веднага. Край на опасността.

— И сега си в безопасност, глупако — каза Килиън уморено. — Донъхю също можеше да го довърши, ако искахме това.

— Този човек е престъпник — гласът на Маккоун ставаше все по-силен. — Той уби полицейски служители. Извърши терористични действия, призоваваше към бунт, към анархия! Той... той публично унижи мен и институцията, която представлявам.

— Седни — каза Килиън и гласът беше студен като вакуума между планетите. — Време е да се сетиш кой ти плаща заплатата, ловецо.

— Ще стигна до президента с това — беснееше Маккоун. От устата му хвърчеше слюнка. — Ще береш памук, когато всичко свърши, чернилко. Гаден, безполезен, проклет кучи син.

— Хвърлете пистолета на пода, ако обичате — обади се нов глас.

Ричърдс се огледа изненадан. Беше Донъхю, навигаторът. Изглеждаше по-студен и по-убедителен от всякога. Брилянтинът по косата му блестеше на меката светлина в салона. Държеше

автоматичен пистолет „Магнум/Спрингстън“, който бе насочен към Маккоун.

— Робърт Донъхю, старче. Съвет за контрол на игрите. Хвърлете го на пода.

... междинно отчитане — минус 015...

Маккоун го изгледа продължително и след това пистолетът тупна на дебелия килим.

— Ти...

— Мисля, че вече достатъчно се упражнихте в риторика — каза Донъхю. — Върнете се във втора класа и седнете като добро момче.

Маккоун, ръмжащ, отстъпи няколко крачки. На Ричърдс му заприлича на вампир, подгонен с кръст в стар филм. Когато излезе от салона, Донъхю подигравателно козирува с пистолета си и се усмихна.

— Той няма да ви безпокои повече.

— Пак ми приличаш на педераст — каза Ричърдс равно.

Малката усмивка се стопи. Донъхю го изгледа с неприязън и тръгна към пилотската кабина. Ричърдс се обърна към екрана. Откри, че пулсът му е останал съвсем нормален. Не се беше задъхал, краката му не бяха омекнали. Смъртта беше станала нещо обикновено.

— Там ли сте, Ричърдс?

— Да.

— Справихте ли се с проблема?

— Да.

— Добре. Да се върна на това, за което говорех.

— Давай.

Килиън въздъхна, като чу тона му.

— Говорех, че разкриването на блъфа ви влошава вашето положение, но прави по-истинска и напрегната програмата. Разбирате ли защо?

— Да — отвърна Ричърдс без интерес. — Можели сте да взривите самолета по всяко време. Можели сте да накарате Холоуей да го приземи, когато пожелаете. Маккоун също е можел да ме убие.

— Именно. Сега вярвате ли ми, че знаем, че динамитът не съществува?

— Не. Но си по-добър лъжец от Маккоун. Номерът с тренирания ви прислужник беше много оригинален.

— О, Ричърдс — Килиън се засмя. — Такъв чешит сте. Такава рядка, пъстра птица. — Но гласът му пак звучеше неискрено, напрегнато, нервно. Ричърдс си помисли, че той знае нещо, което не иска в никакъв случай да каже. — Ако наистина имахте динамит, щяхте да дръпнете спусъка, когато Маккоун опря пистолета в главата ви. Знаехте, че той ще ви убие. А вие просто си седяхте.

Ричърдс разбра, че това е краят. Знаеше, че знаят. Усмивка разпука стегнатото му лице. Килиън би го оценил. Той беше проницателен и оригинален. „Но за да видят обърнатата ми карта, ще си платят“ — помисли си Ричърдс.

— Не ми излизайте с това. Ако ме притиснете, всичко гръмва.

— А вие няма да сте човекът, който сте, ако не играете докрай. Мистър Донъхю?

— Да, сър — хладният му, решителен и безстрастен глас прозвуча едновременно от екрана и по интеркома.

— Моля ви, върнете се и извадете чантата на мисис Уилямс от джоба на мистър Ричърдс. В никакъв случай не го наранявайте.

Донъхю отново се появи и тръгна към Ричърдс. Лицето му беше студено, спокойно и празно. „Програмиран“ — думата сама изскочи в съзнанието на Ричърдс.

— Стой там, красавецо — каза той и размърда леко ръката в джоба си. — Оня е в безопасност на земята. А на луната отиваш ти.

Стори му се, че уверените крачки се поколебаха и очите леко се присвиха. Но Донъхю продължаваше да върви към него. Сякаш се разхожда по Лазурния бряг или приближава купона на хомодружинката в края на някоя алея. За миг Ричърдс се замисли дали да грабне парашута и да скочи. Безнадеждно. Да бяга? Къде? Мъжката тоалетна в дъното на салона за трета класа беше краят.

— Ще се видим в ада — каза той и рязко издърпа несъществуващия спусък в джоба си. Този път ефектът беше малко по-силен. Донъхю изръмжа и посегна с ръце да защити лицето по инстинкт, стар като човека. После ги свали, все още в света на живите. Изглеждаше раздразнен и ядосан.

Ричърдс извади чантата на Амелия Уилямс от мръсния и скъсан джоб и я хвърли. Тя удари гърдите на Донъхю и падна в краката му

като мъртва птица. Ръката му лепнеше от пот. Отново върху коляното му тя изглеждаше странна, бяла и чужда. Донъхю вдигна чантата, огледа я бегло и я върна на Амелия. Ричърдс почувства глупава тъга, когато Амелия я взе. Сякаш губеше стар приятел.

— Бум — каза тихо той.

... междинно отчитане — минус 014...

— Момчето ти си го бива — каза Ричърдс, когато Донъхю отново изчезна. — Поуплаши се, но се надявах да подмокри гащите. — Той забелязваше, че започва на моменти да вижда предметите двойни. Внимателно прегледа раната си. Кръвта за втори път се съсирваше. — Сега какво? Поставят камерите, за да могат всички да видят края на гангстера?

— Сега предложението — каза меко Килиън. Лицето му беше сериозно и непроницаемо.

Каквото и да беше това, което не искаше да каже, сега то бе на път да излезе. Ричърдс го знаеше. Изведнъж ужасът отново го заля. Прииска му се да се пресегне и да изключи екрана. Да не слуша. Усещаше как вътрешностите му започват да се тресат — да се тресат наистина. Но не можеше да го изключи. В края на краищата телевизията беше безплатна.

— Зад мен си, Сатана — каза той със стиснати зъби.

— Какво? — Килиън изглеждаше изненадан.

— Нищо. Давай нататък.

Килиън не продължи. Погледна ръцете си. После отново вдигна поглед. Ричърдс чу как едно предчувствие простена в някакъв незнаен кът на мозъка му. Струваше му се, че духовете на бедните, на хората без имена, на заспалите по тротоарите пияници произнасят името му.

— Маккоун е победен — каза тихо Килиън. — Знаете го, защото вие го направихте. Счупихте го като крехко яйце. Искаме да заемете мястото му.

Ричърдс беше решил, че вече нищо не може да го шокира, но устата му увисна в пълно объркване и неверие. Абсурд. Това беше лъжа. Нямаше друг начин. И все пак Амелия вече получи чантата си. Нямаха причина да лъжат и да му създават илюзии. Маккоун беше тук. Донъхю беше въоръжен. Един куршум над лявото ухо щеше да сложи бърз край на всичко, без много шум и притеснения.

Килиън казваше истината.

— Глупости — промърмори Ричърдс.

— Не. Вие сте най-добрият състезател, който сме имали. А който бяга най-добре, най-добре знае къде да търси. Отворете си още малко очите и ще видите, че предназначението на „Бягащият човек“ е за

нещо повече от масово зрелище и ликвидиране на опасни личности. Ричърдс, Телевизионната мрежа винаги търси нови и свежи таланти. Нямаме друг изход.

Ричърдс се опита да проговори, но не успя. Ужасът още беше в него и ставаше все по-тежък и по-плътен.

— Никога не е имало шеф на ловците със семейство — каза той най-накрая. — Ти трябва да знаеш защо. Възможности за шантаж...

— Бен — каза безкрайно меко Килиън, — жена ти и детето ти са мъртви. От повече от десет дни.

... междинно отчитане — минус 013...

Дан Килиън говореше, говореше вероятно от доста време, но Ричърдс го чуваше някъде отдалеч, а думите странно ехтяха в главата му. Сякаш бе паднал в много дълбок кладенец и някой му викаше отгоре. В съзнанието му бе настъпил пълен мрак, на чийто фон непрекъснато се сменяха различни образи.

Шийла с папка в ръка в коридорите на гимназията. Късите поли отново бяха дошли на мода. Двамата на кея „Бей“ (вход свободен), хванати за ръце с гръб към обектива, загледани във водата. Пожълтяла снимка на млад мъж в лошо скроен костюм и млада жена в най-хубавата рокля на майка си, застанали пред един мирови съдия с голяма бенка на носа. Бяха се смели на тази бенка през първата си брачна нощ. Черно-бяла снимка на изпотен мъж с разголени гърди зад оловната престилка, който се бори с тежките лостове на двигатели в сводесто подземно помещение, осветено от дъгови лампи. Цветна снимка в меки тонове (за да се замажат грозните, олющени предмети наоколо) на жена с голям корем, застанала до прозореца, загледана навън в очакване на мъжа си, отместила с ръка парцаливата завеса. Светлината играе на бузата ѝ като мека котешка лапичка. Последна снимка — кльоцав мъж държи мъничко повито бебе над главата си, лицето му е широко усмихнато и радостно в смесица от триумф и любов.

Образите започнаха да се сменят все по-бързо и по-бързо, въртяха се и не оставяха след себе си никакво чувство за тъга, любов или загуба. Не, вече не, носеха само ледена безчувственост.

Килиън говореше, че Телевизионната мрежа нямала нищо общо със смъртта им, било трагичен нещастен случай. Ричърдс като че ли му вярваше — не само защото цялата история звучеше прекалено измислена, за да е лъжа, а защото Килиън знаеше, че ако Ричърдс приеме предложението, първата му работа ще е да отиде в Кооп сити, където един час на улицата ще му е достатъчен, за да разбере всичко.

Били хулигани. Трима. (Или клиенти? Изведнъж му прималая. Шийла му се беше сторила малко потайна по телефона, сякаш криеща нещо...) Вероятно са били под въздействието на наркотици. Вероятно са направили някакво заплашително движение към Кати и Шийла се е опитала да защити дъщеря си. И двете са били убити с нож.

Ричърдс изведнъж дойде на себе си.

— Не ми говори глупости! Какво се е случило? Каж ми какво се е случило! — той крещеше и Амелия се дръпна назад, скрила лице в шепите си.

— Нищо повече не мога да ти кажа. Жена ти е била намушкана повече от шестдесет пъти.

— Кати — механично произнесе Ричърдс.

Килиън сви вежди:

— Бен, искаш ли малко време, за да помислиш?

— Да. Да, наистина.

— Много, много съжалявам, приятелю. Кълна се в майка си, че нямаме нищо общо с това. Ние бихме ги отделили от теб, ако ти приемеше, без право да те виждат. Никой не работи за хората, които са избии семейството му. Знаем това.

— Трябва ми малко време.

— Като началник на Ловците — каза тихо Килиън — ти ще можеш да откриеш копелетата и да им го върнеш тъпкано. И на други като тях, на много други.

— Искам да помисля. Дочуване.

— Аз...

Ричърдс се пресегна, натисна копчето и екранът угасна. Седеше вдървен в креслото си. Ръцете му висяха между коленете. Самолетът глухо бучеше в тъмнината.

„Така — помисли си той. — Сега вече всичко е ясно. Всичко“.

... междинно отчитане — минус 012...

Измина един час.

Дойде време, каза тюленът, да си поговорим за много неща. За восък и за кораби. И дали прасетата имат криле.

Нови образи се втурнаха в съзнанието му. Стейси. Брейдли. Елтън Паракис с бебешкото си лице. Кошмарът на бягството. Последната клечка, която запалва вестниците в мазето. Ревът и писъкът на бензиновите автомобили. Автоматът, бълващ огън. Киселият глас на Лафлин. Онези две деца, младши агенти на Гестапо.

Защо пък не?

Никакви връзки сега и абсолютно никакви морални принципи. Как може моралът да има значение за човек, който е сам и без корен? Колко мъдър е бил Килиън, за да го разбере, за да му покаже кротко, внимателно и жестоко колко самотен е всъщност. Брейдли и замърсяването на въздуха изглеждаха далечни, нереални и незначителни. Филтрите. Да. Тогава въпросът за филтрите изглеждаше огромен и изключително важен. Вече не.

Бедните, които винаги ще бъдат с теб.

Вярно беше. Дори неговите възпроизводителни органи бяха доставили още месо за месомелачката. С течение на времето бедните ще се пригодят, ще мутират. След десет или двадесет хиляди години дробовете им ще изградят собствен пречистващ механизъм и те ще се надигнат, ще изтръгнат изкуствените филтри и ще гледат как собствениците им падат, ритат, гърчат се и умират, удавени в атмосферата, в която кислородът има незначителна роля, но какво общо имаше това с Ричърдс?

Ще има един тежък период, те ще го очакват, ще се подготвят. Ще има дори бунтове, въстания. Нови безплодни опити да се съобщат по телевизията за преднамереното отравяне на хора.

Може би. Те ще се погрижат за това. Ще се погрижат и за него в очакване на момента, когато той ще се грижи за тях. Инстинктивно чувстваше, че може да го направи. Дори предполагаше, че работата ще му се отдава. Те ще му помогнат. Ще го излекуват. Лекарства и доктори. Промяна на съзнанието.

После спокойствие.

Озлоблението му изчезна. Копнееше за спокойствие, както човекът в пустинята копнее за вода.

Амелия Уилямс тихо плачеше в креслото си дълго, след като всички сълзи отдавна би трябвало да са пресъхнали. Ричърдс се замисли разсеяно какво ще стане с нея. В сегашното ѝ състояние едва ли можеха да я върнат при мъжа и семейството ѝ. Тя просто не беше същата жена, която бе спряла на задължителния „Стоп“ с мисли за ястия, срещи, клубове и готвене в главата. Тя беше показала червено. Предполагаше, че съществуват лекарства и терапия, за да я излекуват. Точно определяне на причината за грешния избор на посока там, където пътят се разделя на две. Мрачен карнавал вътре в мозъка.

Изведнъж му се прииска да отиде при нея, да я успокои, да ѝ каже, че съвсем не е съсипана, че два електрода ще я оправят веднага и ще се почувства по-добре и от преди.

Шийла. Кати.

Имената им непрекъснато нахлуваха и се повтаряха, кънтяха като камбани, като думи, изричани толкова често, че вече не означават нищо. Ако произнесеш двеста пъти името си, ще разбереш, че си никой. Не чувстваше мъка, а само неприятно раздразнение от това, че го победиха, че си изкара дробовете от бягане и в крайна сметка се оказа, че е пълен глупак. Спомни си за едно момче от училището, което се изправи, за да положи клетвата за вярност и гащите му се смъкнаха.

Двигателите на самолета продължаваха монотонно да бучат. Ричърдс се унесе в дрямка. Сега образите идваха и си отиваха мързеливо, виждаше цели случки, необагрени от никаква емоция.

Последната картина — цветна снимка в стандартен формат, направена от отегчен полицаи, вероятно дъвчещ дъвка. Едно малко, изкормено и накълцано телце в детска люлка, прогизнала от кръв. Кръв по гипсовите стени и кончето на колелца, купено на безценица. Петна и потоци от кръв. Гъсто съсирена върху плюшеното мече с едно око. Ричърдс изведнъж се събуди, скочи и се изправи в креслото с уста, разтегната от неистов писък. Силата на дробовете му накара езикът да затрепери като платно на вятър. Всичко, всичко в салона за първа класа изведнъж стана ярко, крещящо, могъщо и ужасно. Истинско и контрастно като сензационен репортаж в новините. Както когато измъкнаха Лафлин от онзи хангар в Топека например.

Подлудена, Амелия пицеше заедно с него, свита назад в креслото. Опитваше се да натъпче целия си юмрук в устата, а очите ѝ бяха станали големи колкото напукани порцеланови топки за брава.

Донъхю връхлетя в салона и извади пистолет. Очите му бяха малки, черни и възбудени мъниста.

— Какво има? Маккоун?

— Не — сърцето на Ричърдс се бе успокоило точно колкото думите му да не звучат като вопли. — Лош сън. Момичето ми.

— Разбирам — очите на Донъхю се присвиха във фалшива гримаса на съчувствие.

Не знаеше да го прави добре. Сигурно цял живот щеше да си остане посредствен. Може пък и да се научи. Никой не знае. Навигаторът се обърна, за да излезе от салона.

— Донъхю?

Донъхю извърна глава.

— Бая те изплаших, нали?

— Не — каза той кратко и си тръгна. Вратът му беше буцест, а задникът в тясната униформа — хубав като на момиче.

— Мога да те изплаша повече. Мога да те заплаша, че ще извадя филтъра ти.

Донъхю излезе.

Ричърдс уморено затвори очи. Полицейската снимка отново се появи. Отвори ги. Затвори ги. Снимката я нямаше. Изчака и когато се убеди, че нищо няма да се появи отново (поне не веднага), пак ги отвори и включи екрана. Той блесна и показа лицето на Килиън.

... междинно отчитане — минус 011...

— Ричърдс — Килиън се наведе напред, без да се опитва да скрие напрежението си.

— Реших да приема.

Килиън се облегна назад. Усмиваха се само очите му.

— Много се радвам — каза той.

... междинно отчитане — минус 010...

— Господи — каза Ричърдс, застанал на прага на царството на пилотите.

Холоуей се обърна:

— Здравсти.

Говореше в микрофона на нещо, което наричаше „Радарна кула Детройт“. Дънинджър пиеше кафе. Никой не докосваше синхронизираните лостове, щурвали и педали за управление, но те непрекъснато се клатеха, въртяха и обръщаха, сякаш направлявани от призрочни ръце и крака. Блестяха светлини. Въртяха се стрелки на скали.

— Кой кара колата? — попита Ричърдс удивен.

— Апи.

— Апи?

— Автопилотът. Загря ли? Съкратено — Апи. — Дънинджър изведнъж се усмихна. — Добре дошъл в отбора, приятел. Много се радвам. Може да не повярваш, но някои от нас доста здраво ти стискаха палци.

Ричърдс кимна уклончиво. Холоуей се обади и наруши неловкото мълчание:

— Апи и на мен ми взима акъла. Дори и след двадесет години летене. Но е много сигурен. И много сложен. Сравнен с него, някой от по-старите модели би приличал на... ами на щайга за портокали до бюро „Чипъндейл“.

— Наистина ли? — Ричърдс гледаше в тъмнината отвън.

— Да. Вкарваш местоназначението и Апи поема всичко, направляван от радар. Пилотите са почти излишни, освен при излитане и кацане. И при аварии.

— Можете ли изобщо да направите нещо, ако има авария?

— Можем да се молим — каза Холоуей. Вероятно се опита да се пошегува, но в думите му имаше странна искреност, която остана да виси в кабината.

— Тези колела наистина ли управляват самолета?

— Само нагоре и надолу — отвърна Дънинджър. — Педалите го отклоняват настрани.

— Звучи като електронна игра.

— Малко по-сложно е — каза Холоуей. — Да речем, че просто трябва да се натискат повече копчета.

— Какво ще стане, ако Апи се побърка?

— Това не се случва — отвърна Дънинджър с усмивка. — Но ако стане, просто ще го изключим. Само че компютрите никога не грешат, приятелю.

Ричърдс искаше да излезе, но въртенето на щурвалите, малкото, сякаш незначително отклоняване на педалите и лостовете го задържаха. Холоуей и Дънинджър продължиха работата си. Нищо незначещи за него числа и фрази се смесваха с пращането на радиостанцията.

След малко Холоуей се обърна и се изненада, че Ричърдс е още там. Усмихна се и посочи нещо в тъмнината.

— След малко ще видим Хардинг.

— Кога?

— След пет или шест минути.

По-късно, когато Холоуей отново извърна глава, Ричърдс си беше отишъл. Той каза на Дънинджър:

— Радвам се, че този човек се успокои. Имаше нещо призрачно в него.

Дънинджър гледаше надолу и зелената луминесцентна светлина къпеше лицето му.

— Той не хареса Апи, знаеш ли?

— Знам — каза Холоуей.

... междинно отчитане — минус 009...

Ричърдс тръгна назад по тесния коридор. Фридмън не го погледна. Нито пък Донъхю. Той влезе в помещението на стюардесите и спря. Миризмата на кафе беше силна и приятна. Наля си една чаша, добави сметана и седна на една от служебните седалки. От кафето в огнеупорната кана се вдигаше пара.

В хладилниците имаше всякакви изискани замразени ястия. Шкафът за алкохол беше пълен с миниатюрни шишенца. „Можеш хубаво да се натряскаш“ — помисли си Ричърдс. Отпи от кафето. Беше вкусно и силно. В огнеупорната кана на котлона тъмната течност вреше.

„Ето ме и мен“ — помисли си и отпи. Да, в това нямаше съмнение. Беше тук, седеше си и си пиеше.

Всички прибори бяха подредени. Мивката от неръждаема стомана блестеше като шлифовано стъкло. И, разбира се, огнеупорната кана, бълбукаща и димяща. Шийла винаги бе искала такава. Казваше, че може да се използва години.

Заплака.

Имаше малка тоалетна, където бяха клякали само дупета на стюардеси. Вратата беше полуотворена и той виждаше чистата синя дезинфекцирана вода в чинията. „Кензайте в изисканост и лукс на петнадесет хиляди метра височина.“

Пиеше кафето си, гледаше парата над каната и плачеше. Плачеше съвсем тихо, без глас. Сълзите и кафето му се свършиха едновременно.

Стана и остави чашата в мивката. Взе каната, като я държеше за кафявата пластмасова дръжка и внимателно изля кафето в канала. Мънички мехурчета от пара останаха по дебелото стъкло. Избърса очите си с ръкава и се върна в коридора. Влезе в кабинката на Донъхю, като държеше с една ръка каната.

— Искаш ли кафе? — попита Ричърдс.

— Не — отвърна кратко Донъхю, без да го погледне.

— Напротив — каза Ричърдс и с всички сили стовари тежката кана върху наведената глава на Донъхю.

... междинно отчитане — минус 008...

Усилието отвори раната му за трети път, но каната не се счупи. Ричърдс се зачуди дали стъклото не е подсилено по някакъв начин, за да не се счупи, ако падне при случай на турбуленция. На каната се появи учудващо голямо петно кръв. Донъхю тихо падна върху картите си. Поточе кръв пресичаше, най-горната, стигаше до края на масата и капеше на пода.

— Всичко е наред, прието, Си-едно-девет-осем-четири — обади се весел глас от радиото.

Ричърдс все още държеше каната. По нея бяха полепнали сплетени кичури от косата на Донъхю. Пусна я, но тя не издрънча на пода. Дори тук имаше килим. Кръглата кана се затъркаля към краката му. Приличаше на примигващо кърваво око. Неканена, полицейската снимка на Кати в люлката отново изскочи в съзнанието му и той потрепера.

Повдигна натежалата мъртва глава на Донъхю и бръкна под синьото му яке. Пистолетът беше там. Готвеше се да пусне главата обратно върху масата, когато се сети за нещо друго. Дръпна я още назад. Челюстта на Донъхю увисна в някаква идиотска ухилена гримаса. Кръвта се стичаше в нея. Ричърдс избърса кръвта от едната ноздра и погледна в нея. Беше там — малък, много малък. Една блестяща мрежичка.

— Потвърдете разчетеното време на пристигане, Си-едно-девет-осем-четири — каза радиото.

— Хей, това ти ли си? — извика Фридмън от мястото си. — Донъхю...

Ричърдс излезе, накуцвайки от кабинката. Чувстваше се много слаб. Фридмън вдигна глава.

— Ще кажеш ли на Донъхю да си размърда задника и да потвърди...

Ричърдс го простреля точно над горната устна. Зъбите се разхвърчаха като от скъсаната огърлица на някой дивак. Коса, кръв и мозък опръскаха стената зад стола му, където на един плакат някакво момиче беше разтворило безкрайните си крака върху старинен махагонов креват.

От пилотската кабина се чу сподавено възклицание и Холоуей се хвърли към вратата в отчаяние и обречен опит да я затвори. Ричърдс

забеляза, че на челото му има съвсем малък белег, извит като въпросителен знак. Точно такъв белег, какъвто едно малко и смело момче може да си направи, когато падне от клона, където си е играло на пилот.

Ричърдс го застреля в корема и от гърлото на Холоуей излезе едно дълбоко и учудено „Уо-о-о-о-о“. Краката му се плъзнаха назад под тялото и той падна на лицето си.

Дънинджър се беше обърнал в стола си пребледнял.

— Не стреляй, а... — нямаше въздух за повече.

— Ето — каза нежно Ричърдс и дръпна спусъка. Нещо зад Дънинджър силно изгърмя и лумна за миг. После той падна върху него.

Тишина.

— Потвърдете разчетеното време на пристигане, Си-едно-девет-осем-четири — каза радиото.

Ричърдс изведнъж изкрещя от болка и се задави, когато повърна голямо количество кафе и стомашен сок. Стягането на мускулите отвори още повече раната. Болката стана непоносима. Докуца до механизмите за управление, които все още се поклащаха и потъваха в своя сложен, безкраен танц. Толкова много уреди и екрани. Дали имаха постоянно отворена съобщителна линия със самолета при такъв важен полет? Сигурно.

— Потвърждавам разчетеното време — каза делово Ричърдс.

— Връзката наред ли е при вас, Си-едно-девет-осем-четири? Приемаме някакви объркани шумове. О'кей ли е всичко?

— Всичко е наред.

— Кажи на Дънинджър, че ми дължи една бира — каза гласът потайно и след него остана само пращането от статичното електричество.

Апи караше колата.

Ричърдс се върна в салона, за да довърши работата си.

... междинно отчитане — минус 007...

— О, мили Боже — промълви Амелия Уилямс.

Ричърдс погледна тялото си. Цялата му дясна страна, от ребрата до пресеца, беше прогизнала от кръв и лъщеше на светлината в салона.

— Кой би помислил, че старецът има толкова много кръв? — каза той.

Маккоун изведнъж влетя от салона за втора класа. С един поглед разбра всичко. Отново беше извадил пистолет. Стреляха с Ричърдс едновременно. Маккоун изчезна зад завесата между двата салона. Ричърдс тежко седна. Почувства се смазан от умора. В корема му имаше голяма дупка. Можеше да види вътрешностите си.

Амелия неспирно пицеше, а ръцете ѝ опъваха надолу бузите и лицето ѝ приличаше на ужасна пластмасова маска на вещица. Маккоун, препъвайки се, влезе отново. Усмиваше се. Половината от главата му беше отнесена от куршума, но той се усмиваше. Стреля още два пъти. Първият изстрел мина над главата на Ричърдс. Вторият го улучи под ключицата. Ричърдс дръпна спусъка. Маккоун се завъртя два пъти в някакъв безсмислен танц. Пистолетът падна от ръцете му. Ловецът сякаш с интерес оглеждаше белия таван на първа класа, за да го сравни с този на втора. После се свлече. Миризмата на изгорял барут и обгорена плът беше силна и остра, отчетлива като дъх на портокал в опушена стая.

Амелия продължаваше да пици. Ричърдс се зачуди откъде черпи тази невероятна енергия.

... междинно отчитане — минус 006...

Изправи се много бавно, като придържаше с ръка вътрешностите си. Сякаш някой палеше клечки кибрит в стомаха му. Тръгна бавно по пътеката, приведен, с ръка на корема. Хвана с другата ръка парашута и го повлече след себе си. Един превит на две сив кренвирш се изплъзна между пръстите му и той го напъха обратно. Болеше.

— Го... — Амелия се давеше в плача си. — Го... Го... Господи. О, Господи.

— Сложи това.

Тя продължаваше да се клати и да плаче, без да го чува. Ричърдс пусна парашута и я плесна по лицето. В ръката му нямаше никаква сила. Сви юмрук и удари жената. Тя млъкна. Очите ѝ бяха втренчени в него в пълно объркване.

— Сложи това на гърба си, като раница. Разбираш ли?

Тя кимна.

— Не. Мога. Да. Скоча. Страх...

— Самолетът пада. Трябва да скочиш.

— Не мога.

— Добре. Тогава ще те застрелям.

Тя скочи от креслото си, изблъска Ричърдс встрани и започна да нахлузва раницата с дива ожесточеност. Докато се бореше с ремъците, непрекъснато отстъпваше.

— Не. Този минава от... от... отдолу.

Тя бързо оправи ремъка и продължи да се движи назад към тялото на Маккоун, когато Ричърдс се опита да я доближи.

— Сега стегни през тази халка. Около корема.

Тя стегна катарамата с треперещи пръсти и отново се разплака, когато не успя от първия път. Очите ѝ го гледаха в лицето подивели. Стъпи за миг в кръвта на Маккоун и след това го прескочи.

Минаха по този начин през салона за втора класа и влязоха в третокласния. Постоянно горяща запалка бе заменила кибритените клечки в стомаха му.

Стигнаха до аварийния изход. Ричърдс ѝ подаде пистолета:

— Стреляй в механизма отстрани. Не... мога да издържа отката...

Тя затвори очи, извърна лицето си и стреля два пъти с пистолета на Донъхю. Патроните свършиха. Вратата си стоеше затворена и отчаянието отново стегна Ричърдс. Амелия Уилямс държеше пръстена на шнура за отваряне на парашута и нервно го въртеше.

— Може би... — започна тя, но вратата изведнъж отлетя навън в нощта и я засмука след себе си.

... междинно отчитане — минус 005...

Превит като старец при буря, Ричърдс се отдалечаваше от разбитата врата, като се държеше за облегалките на креслата. Ако бяха летели по-високо, с по-голяма разлика в наляганията, той също щеше да бъде отнесен навън. Сега се чувстваше като премазан от бой, а бедните му стари черва се разгъваха непрекъснато, падаха на земята и се влачеха след него. Студеният нощен въздух на седемстотин метра

височина, остър и хапещ, му действаше като ледена вода. Запалката в стомаха се бе превърнала във факел и всичко вътре в него гореше. През втора класа. Тук е по-добре. Не смуче толкова. Сега през проснатото тяло на Маккоун (не газете, моля) и през първа класа. От устата му течеше много кръв.

Спря пред коридорчето за пилотската кабина и се опита да събере червата си. Знаеше, че на тях не им харесва отвън. Никак даже. Целите бяха изпоцапани. Искаше му се да заплаче за своите бедни и трехки вътрешности, които не бяха виновни за нищо.

Не успя да ги натъпче обратно. Всичките се бяха объркали и преплели. Пред очите му минаха ужасяващи картини от гимназиалните учебници по биология. Истината бавно го заля, на все по-големи вълни. Истината, че действително е дошъл краят му. Извика с отчаяние през кръвта в устата си. Никой не му отговори. Всички си бяха отишли. Освен него и Апи.

Цветът сякаш се изцеждаше от предметите както кръвта от тялото му. Превит, облегат на стената като пияница на стълб, той виждаше как сиви двойници заемат местата на всичко наоколо.

Това е. Отивам си.

Отново изкрещя и светът мъчително се върна на мястото си. Не още. Не трябва.

Тръгна през коридорчето, а червата му висяха около него като въжета. Толкова са много. Удивително. Толкова кръгли, толкова стегнати, толкова плътно подредени.

Настъпи част от себе си и нещо в него се опъна. Взривът от болката беше невероятен, нечовешки, той изрева и опръска с кръвта си отсрещната стена. Изгуби равновесие и щеше да падне, ако стената не го беше спряла. В червата. Прострелян съм в червата.

ТРАК-ТРАК-ТРАК — отвърна полудял мозъкът му.

Остава още едно нещо.

Смяташе се, че да те застрелят в червата е най-лошо. Веднъж в почивката за ядене в полунощ бяха говорили за най-лошите начини да умреш — това беше, когато още работеше като чистач на двигатели. Здрави и жизнени, пълни с кръв и семена, те дъвчеха сандвичите си и сравняваха относителните преимущества на радиационното отравяне, замръзването, падането отвисоко, пребиването с тояги, удавянето. И

някой беше споменал прострелването в корема. Май Харис. Дебелият, който пиеше бира, докато работеше, въпреки забраната.

— В корема боли — беше казал Харис. — Умираш бавно.

И всички се бяха съгласили и кимнали, без да познават Болката.

Ричърдс продължи по тесния коридор, като се подпираше и от двете страни. Покрай Донъхю. Покрай Фридмън и безвъзвратната му стоматологична операция. Започваше да не чувства ръцете си, но болката в корема (това, което беше коремът му) ставаше все по-силна. И въпреки всичко той се движеше и осакатеното му тяло се опитваше да изпълнява командите на лудия Наполеон, затворен в мозъка му.

Господи, няма това е краят на Рико?

Сякаш пламналият му мозък се обръщаше навътре и се самоизяждаше в последните си мигове.

Още. Едно. Нещо.

Падна върху тялото на Холоуей и изведнъж му се доспа. Да, ще дремне малко. Много е трудно да стане. Апи тихо бръмчи. Приспива доброто момче след рождения ден. Нани-на. Нани-на. Овчицата е на полянката, а кравата е в царевичата.

Ричърдс повдигна главата си — огромно усилие, главата му беше от стомана, от чугун, от олово — и погледна уредите за управление, които продължаваха да танцуват. Под него, зад стъклото, беше Хардинг. Твърде далеч. Спи дълбоко под сеното.

... междинно отчитане — минус 004...

От радиото разтревожено се обади:

— Си-едно-девет-осем-четири, обадете се. Много ниско летите. Обадете се.

— Да го духаш — прошепна Ричърдс.

Започна да пълзи напред. Нагоре-надолу вървяха педалите.

Напред-назад се поклащаха щурвалите. Нов взрив от болка го накара отново да изкрещи. Част от червата му се беше закачила под брадичката на Холоуей. Запълзя обратно. Освободи се. Запълзя отново. Ръцете му омекнаха и за момент остана с нос, забит в дебелия мек килим. После пак тръгна.

Сядането в креслото на Холоуей беше изкачването на Еверест.

... междинно отчитане — минус 003...

Ето го. Огромен, правоъгълен и извисяващ се в нощта. Черният му силует властваше над всичко. Луната го превръщаше в алабастр.

Съвсем леко бутна щурвала. Подът потъна наляво. Ричърдс едва се задържа на седалката. Дръпна щурвала обратно и подът потъна надясно. Хоризонтът диво се люлееше.

Сега педалите. Да. Така е по-добре.

Бутна предпазливо щурвала. Една стрелка на таблото пред очите му мигновено се премести от 650 на 500. Върна щурвала в предишното положение. Вече виждаше много зле. Едното му око беше почти ослепяло. Странно, че си отиваха едно по едно.

Отново бутна щурвала. Стори му се, че самолетът изведнъж загуби теглото си. Стрелката се плъзна към 500, към 350, към 250.

— Си-едно-девет-осем-четири — сега в гласа имаше паника. — Какво става? Обадете се.

— Кажи, момко — изграчи Ричърдс. — Бау! Бау!

... междинно отчитане — минус 002...

Големият самолет плуваше в нощта като ледена отломка, а под него Кооп сити приличаше на гигантска смачкана картонена кутия. Приближаваше. Приближаваше към небостъргача на Игрите.

... междинно отчитане — минус 001...

Самолетът прелетя над Канала, сякаш направляван от Божията ръка, огромен, ревящ. Един наркоман вдигна поглед и помисли, че има халюцинации, последно видение от дрогата, дошло да го прибере от този свят, вероятно да го отведе в рая на „Дженеръл Атомикс“, където храната е безплатна и никой не работи.

Хората чуваха рева на двигателите, излизаха от вратите и извърщаха към небето лица като бледи пламъци. Стъклените витрини звънтяха и се чупеха. Едно ченге изпусна палката си и хвана с ръце главата си, крещеше и не можеше да се чуе.

Самолетът продължаваше да пада и сега се движеше над покривите като сребрист прилеп. Краят на едното му крило мина на четири метра от стената на небостъргача „Гламър“.

В цял Хардинг екраните на Безплатната телевизия побеляха от смущенията в ефира и хората ги гледаха тъпо, ужасено и невярващо.

Грохотът изпълни света.

Килиън вдигна очи от бюрото и погледна към прозореца, който заемаше цялата стена на стаята. Изгледа към града, от Южните квартали до крестънт, го нямаше. Приближаващият се „Локхийд Тритар“ заемаше целия прозорец. Светлините му блестяха и само за един миг, един кратък миг на пълна изненада, неверие и ужас Килиън видя втренчения в него Ричърдс. Лицето му беше в кръв, черните му очи горяха като очите на демон.

Ричърдс се усмихваше.

— Господи... — каза Килиън.

Не му стигна времето за повече.

... междинно отчитане — минус 000...

Леко наклонен настрани, самолетът се заби в седемдесетия етаж на Сградата на игрите. Една четвърт от резервоарите му беше все още пълна. Връхлетя със скорост малко над петстотин мили в час.

Експлозията беше ужасна. Освети нощното небе като гняв Божи и огнен дъжд се изсипа над кварталите.

Източник: <http://bezmonitor.com> (през <http://sfbg.us>)

Издание:

Стивън Кинг. Бягащият човек

Издателска къща „Сибия“, София, 1992

Американска

Редактор: Камелия Янакиева

Превод от английски: Георги Генчев

Технически редактор: Николай Зарков

Коректор: Елисавета Павлова

Дадена за набор — март 1992 г. Излязла от печат — юни 1992 г.

Издателски коли 23. Печатни коли 14.5. Формат 70/100/32. Цена

15 лв.

Предпечатна подготовка: Лазар Бонев, Нели Ковачева, Нина Кирчева

Печат: „Полипринт“ — Враца

ISBN 954–8028–16–6

Издателска къща „Сибия“, София, жк „Младост-4“, бл. 468, вх. Б

© Stephen King. The Running Man

© Signet trademark reg. US PAT. OFF. and Foreign countries

Registered trademark — marca registrada

Hecho en Chicago, USA

Signet classic, Mentor, Onyx, Plume, Meridian and Nal Books are published by

New American Library, 16633 Broadway, New York 10019

First Signet (Omnibus) Printing, November 1986

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.